

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

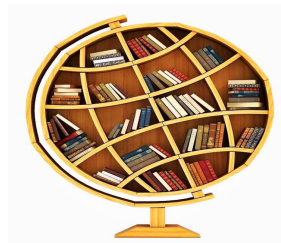

PERİ AVCISI

S A R A H K . L . W I L S O N

Çeviren: Nazlıcan Kabataş

İ N D İ G O K İ T A P

Kitap Kurdu

PERİ AVCISI

Sarah K. L. Wilson

Baskı: Nisan 2023

ISBN: 978-625-6372-45-0

Yayınevi Sertifika No: 43362

Copyright © Sarah K. L. Wilson, 2023

Bu kitabın yayın hakları İndigo Yay. Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

zm

Orijinal Adı: Fae Hunter

Çevirmen: Nazlıcan Kabataş

Editör: Hümanur Turan

Son Okuma: Seda Durdu

Sayfa Tasarımı: B&S Ajans

Kapak İllüstrasyonu: Luciano Fleitas

Kapak Tasarımı: Sarah K. L. Wilson

Baskı

My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8 Kat: 2

Zeytinburnu / İstanbul Tel: 0 (212) 674 85 28

Sertifika No: 47939

Düzenleme

Ny.Ozlem

İNDİGO YAY. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.

Üniversite Mah. Civan Sok. Allure Tower No: 1 Kat: 23 / 330 Avcılar - İstanbul

Tel: 0 (212) 438 17 83 • Fax: 0 (212) 438 17 84

www.indigokitap.com • info@indigokitap.com

İNDİGO YAY Bir İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.

PERİ AVCISI

S A R A H K . L . W I L S O N

Çeviren: Nazlıcan Kabataş

İ N D İ G O K İ T A P

Editörün Notu

Perilerin, hortlakların, gizemlerin, oyunların ve gizli saklıların dünyasına hoş geldin! Birçok olayın neredeyse aynı anda gerçekleştiği Skundton Kasabası'nda yaşayan birçok insanın soyadı, yaptıkları mesleklerle örtüşüyor gibi duruyor. Maceran boyunca, sonunu ve devamını merak etmek dışında kafanda ufacık bir soru işareti bile kalmaması adına birkaç kasabalının soyadlarının açıklamasını aşağıda bulabilirsin:

Hunter: Avlanarak kasaba güvenliğini sağlayıp aynı zamanda kasabalılara yiyecek getiren kimse, yani Avcı.

Chanter: Şarkılar söyleyerek Perileri ve diğer yaratıkları kasabadan uzak tutan kimse, yani İlahici.

Fletcher: Ok yapan ve satan kimse.

Woodreaver: Muhtemelen görevi odun kesip üretmek olan kimse. Kelimenin tam anlamına bakacak olursak “Odun Haydudu” diyebiliriz.

Herben: Bitkiler ve otlarla ilgilenen kimse.

Earthmover: Toprak kazan kimse.

Calver: Balıkçılıkla uğraşan, işin daha çok balıkları ayıklamakla ilgili kısmında bulunan kimse.

Crofter: Çiftçi.

Weaver: Dokumacı.

Branchtrimmer: Ağaç dallarını budayan kimse.

Minebasher: Mayın avcısı.

Rootdigger: Kök çıkaran, kökleri kazan kimse.

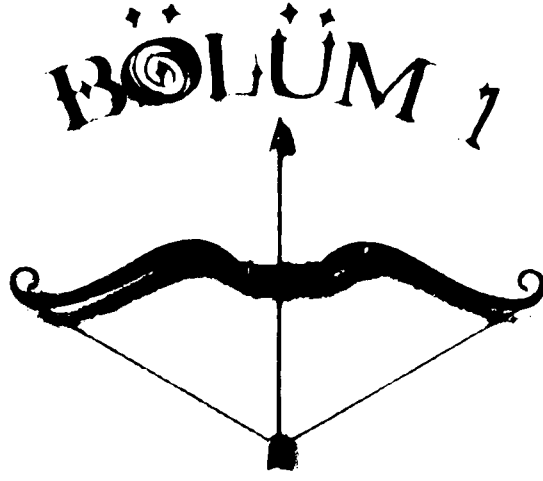
Goodie: Birçok eş için soyadının önünde bulunan bu kelime, muhtemelen kadınlara atanan “iyi eş” olma görevinin bir tanımı niteliğinde. Kelime anlamı ise tam olarak “iyi kalpli kimse” dir.

Bu kitap, beş kitaplık bir serinin ilk kitabıdır. Birçok insanın yaptığı mesleğe dair olaylar ya da durumlar bulunmuyor. Bu liste, bazı kasabalıların soyadlarından ne yaptıklarına dair bir fikir edinmek mümkün olduğu için hazırlanmıştır.

BİRİNCİ KISIM

*Bariyerler zayıflayınca içeri girdiler. Duman ve aynaydılar.
Toz ve sistiler. Bir kapının altındaki duman gibi aklı-
mıza girdiler. Sudaki yağ gibi düşüncelerimize sızdılar.
Onları ağırladık. Onları istedik. Biz onlardık.*

—Peri Diyarı Masalları

Gülümsemesi hem meleksi hem de günahkârdı. Genç kalbimin bir kavanoz dolusu kelebek gibi çırpınmasına sebep oldu.

“Senin gerçek olduğunu biliyordum,” dedi Hulanna ona doğru uzanarak. Koyu kırmızı kıvrırcık saçlarındaki çiçek tacı bir gözünün üstüne düşmüştü. Tacı benimkiyle neredeyse aynıydı. Ona şaşırmış bir masumiyet görünümü veriyordu.

Gülümsemesi yoğunlaştı.

Kız kardeşim ve ben, ayaklarımızın etrafında adak gibi serpilmiş yapraklar ve ezilmiş otlarla dans edip kahkaha atarken nefes nefese kalmıştık. Heyecandan gözlerimiz kocaman, yanaklarımız al aldı.

Yıldız Taşları’nın etrafında dans etmek, kasabamızdaki batıl inançlara göre belanın seni bulması için bir meydan okumaydı. Hiç kimse bunu denemeye cesaret etmemişti. Bizden başka hiç kimse.

“Geleceğini biliyordum,” dedi Hulanna, hayranlıkla ona bakarken yüzü neredeyse heyecandan parlıyordu.

Bunun *gerçekleşmemesi* gerekiyordu. Sadece aptalca bir şakaydı. Bu her neyse, çağırmamalıydım.

İnsan değildi. Emin olduğum ilk şey buydu. Solgun kulaklarının hassas uçlarından muhteşem yüzünün ve dalgalanan

kaslarının mükemmel mermer yüzeyine kadar her şeyi, böyle bir varlığın insan olamayacağını gösteriyordu. Üstünde gömlek olmadığından bahsetmiş miydim? Parlak ipek yeleşinin önü açıktı, esintide dalgalanıyordu ve işlenmiş deri çizmeleleriyle brokar pantolonu güçlü vücudunu sarıyordu.

Yüzümün ısındığını hissettim. Ona bakmamaya, sadece gözümün ucuyla onu inceliyormuşum gibi davranmaya çalışıyordum.

Berrak, kristal bir çam andıran sesiyle Hulanna'ya, "Seni rüyamda gördüm," dedi. Bir adım daha yaklaştı. Burada, yayla ovasının dik duran kayaların arasındaki uluyan rüzgârlarında—burası olabildiğince açık ve ıssız bir yerdi—kolayca ileri doğru attığı adım samimi görünüyordu.

Ormanın bitip ovanın başladığı yere baktım. İçimden bir ses şu anda o ağaçların yanında olmam gerektiğini söylüyordu. İçimdeki her şey koşmam, koşmam, olabildiğince hızlı koşmam gerektiğini haykırıyordu.

Ama belki, dedi kalbimdeki ince bir ses, belki de gerçekten onu rüyasında görmüştür. Ne de olsa sana bunu söylese inanırdın, değil mi? O baştan çıkarıcı kırmızı dudaklardan ve o şeytani yarım gülümsemeden dökülen her şeye inanırdın.

Büyüleyici olduğunu biliyor, değil mi? dedi kalbimin diğer yanı. Aynada o sevgi dolu bakışı çalışıyor muydu yoksa o kadar çok kadını baştan çıkarmıştı ki bu onun doğal hali miydi?

Gözleri yüzündendi. Tüm sırlarını bir anda gören o karanlık, muhteşem gözlerdi. Şeytanların ve meleklerin hayallerine dalıp giden, güneş ışınlarının gölgeleri öpebileceğini ve tamamen yeni bir şey yaratabileceğini öne süren gözlerdi. Hayal bile edemeyeceğimiz şeyler görmüştü; dağların tepesindeki iki

kasabalı kız için fazlasıyla büyülü ve harikulade şeyler. Gözleri, tüm o şeyleri görmek istememe sebep oluyordu.

Kendime gelmek için başımı salladım. Ne zamandan beri sihir görmek istiyordum? Dağlarımla ve beni kasaba avcısı olarak bekleyen geleceğimle yeterince mutluydum. Sihre ya da solgun yüzlere ve davetkâr dudaklara ihtiyacım yoktu.

“Rüyada *beni* mi gördün?” diye sordu Hulanna, solgun dudaklarını öpmeye davet edercesine aralayarak. Öne bir adım attı, şimdi neredeyse kaya çemberinin içinde duruyordu, gözleri iri ve suluydu, vücudu hâlâ dans ediyormuşuz gibi hafifçe sallanıyordu.

Hangi büyülü bir yaratık çağırdığınızda gelir? Dünyaları bu kadar büyüleyiciyse onları buraya çeken ne olabilir? Şaka mı bu? Bir oyun mu?

Ya da rüyalar gerçekten gerçekleşebilir mi?

Hulanna'ya dokunmak istiyormuş gibi ellerini öne uzattı, sanki bunu yapmaya kendini tam olarak ikna edemiyordu. Pes etmek büyüü bozabilirdi sanki. Gözlerindeki yakıcı hayranlık benim için olmasa da yutkunmama neden oldu.

Yüzüm daha da kızardı. Bu özel anı izlememeliydim, değil mi? Tabii gerçekse. Hepsi bir oyun değilse. O zaman kesinlikle özel bir andı.

Ama buraya beraber gelmiştik. Yasak kayalara gizlice giren iki kız kardeştik. Ve diz boyu mavi, beyaz ve altın rengi çiçeklerin arasından sekerek taşlarımızı ve Parıldayanlar'ın dansını yapmıştık, onlar geldiği sırada kahkahalar atarak onların ne kadar güzel olduklarını tarif etmeye çalışıyorduk.

Yanılmışız.

Ama bu, hayal gücümüz çok dar olduğu içindi. Sözkonusu bu varlık olduğunda kelimeler yetersizdi. Kelimeler asla yeterli olmayacaktı.

“*Seni gördüm,*” diye onayladı, başını salladı ve gözleri daha da ısındı. Bu nasıl mümkün olabiliyordu? Gülümsemesi Hulanna’yı daha yakınına çekiyor gibiydi. “Hayatım boyunca rüyalarımı süsledin. Benim tek, gerçek, mükemmel eşim.”

Hulanna biraz gergince güldü. “Bu ben olamam. Olabilir miyim?”

Çekingen bakışları, koyu kirpiklerinin yanaklarının üzerinde yelpaze gibi durması ve hızlı nefes alması göğsünün o kadar hızlı yükselip alçalmasına sebep oldu ki bakışları Hulanna’nın vücuduna odaklandı. Belki de bunun bir adama neler yapacağını bilmiyordu. Ben ise çok iyi biliyordum. Hayatım boyunca Hulanna’nın etrafında erkeklerin gözlerinin irileşmesini izlemiştim. Güzel olan oydu. Rüya gibi olan. Herkesin tanımak istediği kişi.

Ama beni buraya onunla gelmeye ikna etmesi hiç iyi olmamıştı.

Eve döndüğümüzde ailemiz çok kızacaktı. Küplere bineceklerdi.

“Bir rüya gördüm,” demişti bu sabah keçileri yaylaya götürürken. “Değerli taşların kır çiçeklerinden daha yaygın olduğu bir yerdi.”

“Kulağa soğuk geliyor,” demiştim, keçilere devam etmelerini hatırlatmak için sopamı seğirerek.

“Herkesin güzelliğin ötesinde olduğu bir yerdi. Cennetteki melekler gibi.”

“Güzel insanlardan nefret ederim,” demiştim, keçilerden birini parmağımla dürterek inatçı kıcını yoldan aşağı kaydırarak. “Başka bir şey olmaya zahmet etmiyorlar. Komik, akıllı, zeki ya da ilginç değiller. Sadece güzeller çünkü olmaları gereken tek şey bu.”

“Oradaki yiyeceklerin hepsi ambrosia* ve çikolatalı ekerlemeydi,” diyerek iini çekmişti.

“Hiç ambrosia yedin mi? Demek istediğim, ozanlar bundan harikaymış gibi bahsediyor ama ya sadece keçi stysey? Belki de ovalardaki bazı ambrosia satıcılarının insanları gerçekten berbat bir şey istemeye ikna etmek için kullandıkları bir entrikadır.”

Hulanna bugünkü alaycı tavrıma hiç aldırmıyordu.

“Bir prens vardı. Omuzlarına kadar uzanan kuzguni siyah saçları, kocaman yeşil gözleri ve göbeğinden aşağı dalgalanan kaslarıyla dünyanın en güzel prensi ve...”

“Tamam, kes artık,” demiştim kuru bir sesle. “şu an ilgilendiğim tek göbek, öğle yemeğimde beni bekleyen elmanın göbeği.”

“Böyle yapma Allie. Benimle Yıldız Taşları’na gelir misin?” diye sormuştu. Hayır, yalvarmıştı ve bana o bakışı atmıştı. şu an ona attığı bakıştı bu. Sana her şeyi yaptıracak bakış.

“Sana layık değilim,” diyordu Hulanna’ya, güneş işığında parıldayan o yeşil gözleri ve boynunun etrafında kıvrılan ve burnuna düşen o siyah saçlarıyla. Ama gerçekten böyle düşünüyorsa neden burada onu baştan çıkarmaya çalışıyordu? Altdudağını ısırđı ve elini uzattı, neredeyse ona dokunacaktı ama dokunmamıştı. Sanki dokunuşuyla onu lekelemekten korkuyordu. “Lütfen. Lütfen biraz umudum olduğunu söyle.”

İşkence görmüş bir ruha benziyordu, sanki Hulanna’nın cevabı onu bin parçaya ayırabilirdi. Hulanna nefes aldı ve nefesin boğazına takıldığını gördüm.

* Ambrosia, Yunan mitolojisine göre kimi zaman Tanrıların yiyeceği, kimi zaman içeceği ve genel olarak “sonsuz hayat” veren balımsı bir madde olarak tasvir edilir. (.n.)

“Yapma,” dedim ve büyüyü bozdum. Neden bahsettiğimi neredeyse hiç bilmiyordum. Bunda bir sihir vardı; kafamın içinde yüksek bir sesle bunun beni ilgilendirmediğini söyleyen bir sihir. Sessiz olmalıydım. Fısıldayan yüksek sesi duymazlıktan geldim. “Yapma.”

Karşımdakinin yüz hatları sertleşti, bir an için gözlerinde vahşi bir şey gördüm; yaylalarda avladığımız yaban domuzlarındaki gibi bir şeydi. Bakar bakmaz sizi dişleriyle parçalayacak bir şey ama Hulanna’nın gözleri üzerimdeydi.

“Görmüyor musun Allie?” dedi bunu asla anlayamayacakmışım gibi gözlerinde acıyan bir bakışla. “Birbirimizin kader eşiyiz. O, hayallerimin prensi.”

“Hiçbir şeyin kader falan olduğu yok,” dedim rahatsız bir şekilde, ağırlığımı bir ayaktan diğerine vererek. Ama yeterince emin değildim ve bu, üslubumdan belli oluyordu. Ne de olsa ben kimdim ki yargılayayım? Belki de o gerçekten rüyalarının prensiydi. Belki de sadece kıskanıyordum. Hiçbir mükemmel erkek bana rüyasında beni gördüğünü söylememişti. Mükemmel olmayan bir erkek bile söylemedi.

Tüm mükemmellikleri sadece kendi kusurlarımın farkına varmamı sağlamıştı: koca burnum, fazla parlak kızıl saçlarım ve keskin hatlarım. Mükemmel değildim. Bana dokunsaydı beni kusurlu bulurdu. Hulanna’yı değil. O tamamen mükemmeldi. Ailemiz bizi dünyaya getirdiğinde, her şey onun lehine işlemişti. İkizdik ama özdeş değildik. Hiç olmamıştık.

Belki de bu ısıltılı solgun yaratık onu gerçekten mutlu ederdi. Ama neden mutlu edemeyecekmiş gibi hissettiriyordu? Neden bunun bir oyun olduğunu düşündürüyordu?

“Aşkımız *kader*,” dedi ve arkasında aniden bir çift kanat belirdi; sadece yarısı varmış gibi hayaletimsiydi. Yusufçuk ka-

PERİ AVCISI

natları gibi güneş altında yanardönerdiler. “Kupa Prensi Lord Cavariel’in ve...” Bir şey dinliyormuş gibi başını yana eğdi. “... Avcı’nın kızı Hulanna’nın aşkı.”

Az önce bir bilmece çözmüş gibi gülümsedi ama Hulanna onun muhteşem kanatlarına bakmak için parmak uçlarında yükselirken yanakları pembeydi.

Adını nereden biliyordu?

“Ya da en azından,” deyip dudağını ısırды, odak noktası ben olmasam da içimde küçük kıpırtılar oluşturdu. Bu kadar tehlikeli biri nasıl bu kadar çekici olabilirdi? Aklım bir şeylerin yolunda gitmediğini haykırırken bile içimin erimesine sebep oluyordu. “O isterse öyle olur.”

“İstiyorum,” dedi Hulanna utanarak ve nefes nefese. O da içinin eridiğini hissediyordu. “Bu yüzden bugün buraya geldim.”

Hulanna şimdi gülümsüyordu; bu, hayallerinin erkeğinin davetini kabul eden, güzelliğinin zirvesindeki bir kızın gülümsemesiydi. Bir zafer gülümsemesi. Başarı gülümsemesi.

Korku içimde dalgalandı, heyecanım ve kafa karışıklığım birbirine girdi.

Bunların hiçbirisi gerçek olamazdı, değil mi? Çünkü bu öğleden sonraya kadar hayatımı küçük kasabamızda, kasaba avcısının kızı olarak geçirmiştım. Hulanna ikiz kardeşimdi. Kaderinde dünya dışı bir varlıkla evlenmek olan biri değildi. O sadece Hulanna’ydı.

Ah, gelip geçen tamircilerin, çiftçilerin ve keşişlerin anlattığı hikâyeleri duymuştım. Yaşlıların ateş etrafında anlattığı hikâyeleri de duymuştım. Okulda tuttıkları iki kitabı bile okumuştım: *Peri Diyarı Masalları* ve *Zrakterra Tarihi*. Ve evet, Parıldayanlar’ın, yani Peri erkeklerinin insan kadınlarına

âşık olduğu hikâyeler vardı ama bu ana kadar bunların doğru olduğuna asla inanmamıştım.

“Sana ait olduğumu kanıtlamak için ne yapmam gerekiyor?” diye sordu. Ona uzattığı elleriyle ve kalbini elleriyle ona sunuyormuş gibi kocaman açtığı gözleriyle her nasılsa her zamankinden daha güzel görünüyordu. Ona söylemek istediği binlerce şey varmış gibi dudakları hafifçe aralıktı.

“Daha fazlasına gerek yok,” dedi Hulanna geniş bir sırıtışla ve ben ona durmasını söyleyemeden Yıldız Taşları’ndan hiçbirimizin geçmemesi gereken çembere uzandı ve onun ellerini tutup ona katılmak için adım atarak içeri girdi.

Yüzündeki meleksi gülümseme genişledi. Hulanna’yı öpmek için eğilirken neredeyse parlıyor gibiydi. Aynı anda tatlı, güzel ve ürkütücüydü. Bir an sonra öpücüğü tutkulu bir hal aldığında Hulanna’nınki de öyle oldu. Bakışlarımı başka tarafa çevirmem gerektiğini düşündüm.

İyi ki çevirmedi. Eğer bakışlarımı çevirseydim, Hulanna’ya ne olduğunu görmezdim ve kimse de bilmezdi.

Bir ışık parlamasıyla Hulanna ortadan kayboldu ve geriye sadece parlayan Kupa Prensi kaldı.

“Sen de ister misin küçük kız kardeş?” diye sordu elini bana uzatırken.

“Ona ne yaptın?” Nefesim kesildi. Yüzüm üşüyor, bacaklarım titriyordu.

“Senin de kaderinde bir eş olabilir,” dedi göz kırparak ve sonra ortadan kayboldu. Yerine başka bir Parıldayan geldi. Bu da bir o kadar solgun, bir o kadar yeşil gözlü ve bir o kadar mükemmeldi. Ama ondaki vahşi doğayı, Lord Cavalier’dakinden –ya da bizi kandırmak için kullandığı isim her neyse– daha güçlü bir şekilde hissedebiliyordum. Karmaşık

PERİ AVCISI

sarmaşıklar gibi koyu dövmeler kollarına dolanmıştı. Ve gözlerindeki bakış, Hulanna'nın bakışından daha muzafferdi.

“Onu geri getir!” diye bağırdım ama çemberin içine girmeye cesaret edemedim.

“Gel de al.” Geniş gülümseyişinin altındaki dişleri sivrilmişti. Ve bu gülümseme hiç hoş değildi. “Çembere gir.”

Yerime döndüm. Yardım çağırmam gerekiyordu. Dışarıda biri olmalı. Biri onu geri almama yardım ederdi. Etmek zorundalardı.

Belaya bulaşmak istememiştik. Sadece dalga geçiyorduk. Aptal bir dansın böyle bir sonuç doğuracağını kim bilebilirdi ki?

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki son söylediği şeyleri duymadım ama koşarken parmaklarının omuzlarımı sıyırıldığını hissettim ve daha hızlı koşmak için ihtiyacım olan tek şey buydu.

Kır çiçeklerinden tacım başımdan düştü, ayaklarımın altında ezilirken yaprakları uçtu. Görüşüm her adımında sarılıyordu. Arkama baktım, kalp atışlarım kulaklarımda güm-bürdüyordu.

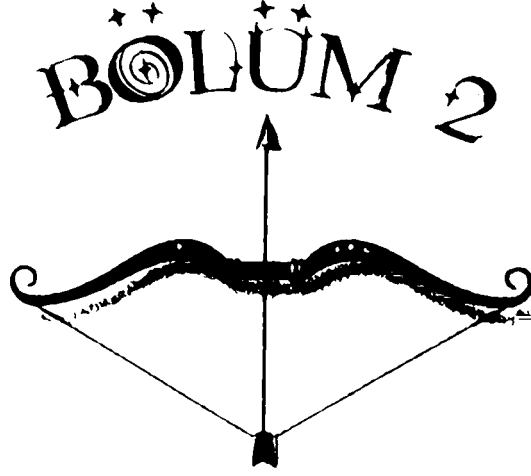
Oradaydı! Neredeyse tam arkamdaydı!

Mükemmel yüzü melekten vahşi bir şeye dönüşmüştü ve gözlerinde açlık vardı.

Çığlık attım, koştum, koştum ama elleri bu kadar yakinken, o sivri dişler bu kadar yakinken önüme bakmaya çok korkuyordum. Beni çoktan yutmuş gibi ölüm kokusu da onunla beni kovalıyordu. Gözlerimi ondan ayırmaya cesaret edemedim.

Bir şeye çarptığımı fark etmeden önce acı hissettim.

Ve sonra her şey karardı.

Şiddetli bir baş ağrısı ve gürültüyle uyandım. Çok ses vardı ve karanlıktı. Yatağımla evimizin çam, sedir ve mayalanmış keçi peyniri kokusunu alabiliyordum. Tanıdık olduğunu kavrayarak kokunun içine daldım. Korkunç bir rüya görmüştüm. Olabilecek en kötü rüyaydı.

Kapı duvara çarparak açıldı. Birinin karanlıkta içeri girmesi garipti.

“Onu buldun mu?” Annemin sesi çaresizdi, perişan haldeydi.

“Hiçbir yerde yok,” dedi babam bitkin bir halde. “Her yeri tekrar taradık. Kilometrelerce uzaklıktaki tüm ormanlara baktık. Nehrin aşağısına. Her ihtimale karşı Fisher şelalenin dibindeki gölete daldı.”

“Ve hiçbir şey yok muydu? Elbisesinden bir parça ya da... ya da herhangi bir şey.”

Bunların hiçbirisi bir rüya değildi. Hulanna gerçekten çembere adım atmış ve Parıldayanlar tarafından kaçırılmıştı, sabah olduğunda aileme söylemek zorunda kalmıştım. İçimden bir bıçak gibi korkunun saplandığını hissettim, dudağımı ısırdım. Onsuz ev garip hissettiriyordu. Geceleri bile, yakındaki karyolasında nefes aldığını duyabiliyordum.

“Hiçbir şey.” Şimdi kederli görünen babamdı. “Oraya gitmemeleri gerektiğini biliyorlardı. Yasak olduğunu biliyorlardı.”

“Onlar genç. Gençler onlara bir şeyin tehlikeli olduğunu söylediğinde buna asla inanmaz. Her zaman istisna olacağını düşünürler. Ya da bunun tehlikeli olduğuna inanmazlar.”

Tehlikeli olduğunu düşünmemiştim. Bunun sadece efsaneler ve batıl inançlardan ibaret olduğunu sanmıştım. Krallar ve kraliçeler gerçekti fakat hükümdarlıkları dağ sınırına kadar bize pek dokunamıyordu. Şövalyeler ve savaşçılar ovalarda büyük çatışmalarla mücadele ediyordu; hatta bazen büyücülerden de bahsediliyordu. Bazen bu şeylerin masalları, tüccarlarla bize ulaşırdı. Ama herkes Parıldayanlar'ın sadece batıl inanç olduğunu bilirdi. Onların bize gerçekten zarar veremeyeceklerini bilirlerdi. Ve Hulanna onun istisna olacağını düşünmüştü. Annem her iki açıdan da haklıydı.

“Otur Avcı,” dedi annem.

Neden bir ışık yakmak yerine karanlıkta konuşuyorlardı?

“Kahvaltı et. Bütün gece dışarıdaydın, güneş zaten doğdu. Bir şeyler yemeye ihtiyacın var.”

Bir dakika, güneş doğmuş muydu?

Nefesim daraldı.

Güneş doğmuştu ve ben bunu kaçırmıştım.

“Anne?” Korktuğumu belli etmemeye çalıştım ama yine de sesimden belli oluyordu. Korku sesimi titretti ve midemi kasıp tüm vücuduma yayıldı.

“Allie!” Annemin sesindeki rahatlama hissediliyordu. Bana doğru koştuğunu duydum. Vücut hatlarını parıldayan bir ruh gibi gördüğümü sandım. Hâlâ görebildiğim tek şey annemdi. Hatta onu bile tam olarak göremiyordum. Gözlerimin nesi vardı?

Beni sıkıca kucakladı. Kucaklamasının sıcaklığı ve yumuşaklığı korkumun nehrini açmış gibi ağlamaya başladım.

“Kız kardeşin nerede?” Babamın sesi gergindi. Gördüğüm şey o muydu? Soluk mavi renkte parlıyor, bir kayaya resmedilmiş ve ardından alelade bir kıyafet koluyla karıştırılmış gibi garip görünüyordu. “Hulanna nerede?”

“Onu aldı,” dedim kendi gözyaşlarımın içinde boğularak. “Hulanna benden onunla çembere gitmemi istedi, ben de gittim ve onunla dans ettik...”

“Hayır!” Annemin soluğu dehşetle kesildi.

“Ve sonra o ortaya çıktı ve Hulanna onunla gitti.”

“Onunla mı gitti? Parıldayanlar’dan biriyle?” diye sordu babam, sesi hâlâ gergindi. “Kendisi isteyerek?”

“Evet.” Konuşurken sesim titredi.

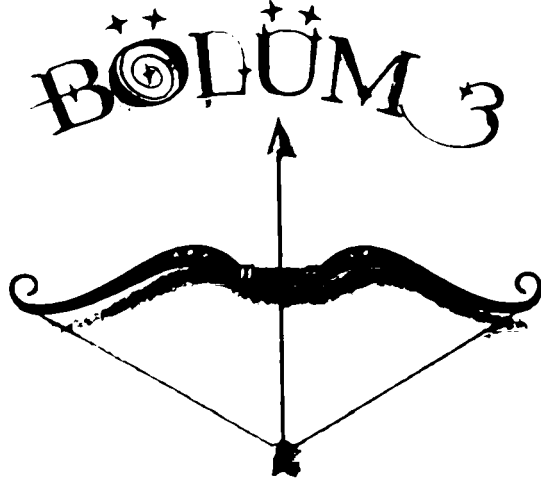
Annem ağlamaya başladı, beni o kadar sıkı tutuyordu ki sanki bir kızını sıkı tutarak diğerinin kaybını telafi edebilecekti.

“Gözlerin garip görünüyor,” dedi babam gergince.

“Ben... hiçbir şey göremiyorum,” dedim annemin hıçkırıkları sıklaştıkça.

Ama görebiliyordum, bir nevi. Ailemi görebiliyordum, oldukları gibi görünüyorlardı ama aynı zamanda sadece solgun ve parlak hareket eden bir titreşimlerdi. Onlara odaklanmaya çalışırken başım ağrıdı. Evimizin bazı detaylarını görmeye başlıyordum. Eşyaların üstünde daha önce hiç görmediğim şeyleri görüyordum. Hiç görmediğim ya da duymadığım yaratıkların dünyasındaki izlerdi. Havadaki uzun gümüş ve altın izlerin bir şeye yönlendirdiğine emindim. Tavan arasında güneş gibi parlayan bir şey vardı, beni çağırıyordu.

Bu ne olabilirdi ki?

Bir keçi yanımda gürültüyle yemek yerken ben de boştaki elimle kıllarını okşuyordum. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde keçi gibi kokuyordu. Eğer görebilseydim keçi gibi de görünürdü. Sadece en soluk görüntüsünü görebiliyordum, tekrar kaybolmadan önce başımı döndürecek kadar uzun süre titreyen soluk bir mavi ışık vardı.

Sanki biri annemin dikiş makasını içine sokuyormuş gibi tüm bu soluk görüntüler kafamı zonklatıyordu. Yeni bir acı yüzünden dişlerimi sıktım, ışığı azaltmak için gözlerimi kapattım.

Evin içinde annem, kaderiyle başa çıkmasına yardımcı olmak için “gelen” iki kasaba kadını Goodie Fisher ve Goodie Thatcher ile konuşuyordu. Eğer kızları gibilerse pek yardımcı olamazlardı.

Onlardan kaçmaya çalıştım, evin ve kulübenin ortasındaki, yolun eve giden yürüyüş yoluna dönüştüğü yerden dışarıyı izlemek için yapılmış bir bankta boş bir yer buldum. Ama kızlarından kaçamamıştım.

Goodie Thatcher’ın kızı Heldra Thatcher, “Annem annenin daha fazla çocuğu olması gerektiğini söylüyor,” dedi. Uzun kahverengi örgülerini ya da onun şakacı gülümsemesini göremedim ama görmek zorunda değildim. Heldra’yı on yedi

yıldır görüyordum ve kendini beğenmiş gülümsemesi asla değişmezdi. “Bazılarının ölmesi, çıldırması, kaçması ya da garip bir sihirle alınması veya sadece hayal kırıklığı yaratması durumunda dokuz ya da on çocuğa sahip olmanız gerekiyor.”

“Annen on iki çocuğu olduğu için şanslı, değil mi?” dedim soğuk bir şekilde. Heldra benim çocuğum olsaydı onu nehre atardım. Tıpkı Parıldayan Halk gibiydi. Bakması güzeldi ama hızlı saldırıyordu.

Yeni görüşümle ilgili komik olan şey, ikisini hâlâ bir nevi görebilmekti. Ama pek aynı görünmüyorlardı. Edrina Fisher hatırladığımdan daha büyük gözlü ve savunmasız duruyordu. Ailemden daha çok titreyordu ve yeterince sabit değilmiş gibi bir ara dakikalarca kaybolmuştu. Öte yandan Heldra hayalet gibiydi ama sürekli yerindeydi ve o kadar da güzel görünmüyordu. Gerçekte uzun ve tatlı olan saçları, donuk ve kırılğandı. Yuvarlak, sevimli yüzü dardı ve az da olsa görebildiğimde darlığı zirveye ulaşıyordu. Garip bir şekilde bunlar ona daha çok uyuyor gibiydi.

“Şimdi gerçekten kör müsün?” diye sordu Edrina iç çekerek. Daha fazla iç çekti. Yeni görüşümde o kadar zayıf ve solgundu ki bu iç çekişlerin onu uzaklara uçurup uçuramaya çağını merak ettim.

“Görünüşe göre öyle,” diye kabul ettim. Hissettiğim herhangi bir korku ya da kederi –ve gökler şahidim olsun ki çok fazlaydılar!– olabildiğince bastırıyordum. İstedğim son şey acınmaktı. Özellikle bu ikisi tarafından. Onlar Hulanna’nın arkadaşlarıydı, benim değil.

Kasabadaki diğer kör kişi Goodie Halfacres’ti ve neredeyse seksen yaşındaydı. Geçen yıla kadar kör değildi. Ama ben? Daha on yedi yaşındaydım ve hayata yeni başlıyordum. Artık

göremediğime göre ne yapacaktım? Nasıl avlanacaktım? Nasıl aile kuracaktım? Ya da nasıl ev geçindirecektim?

Artık hiçbir erkek bana bakmayacaktı. Bunu istediğimden değildi. Hiç de bile. Ailemle yaşamak, babamla avlanmak, keçilerle meşgul olmakta çok iyiydim ve romantizm veya ayışığında dans etmek gibi aptalca şeylere ihtiyacım yoktu. Ben Hulanna değildim.

Onu düşününce kalbim acıdı. Bunu da bir kenara ittim.

Herkesi işe yaradığım konusunda nasıl ikna edecektim şimdi? Bana her şeyin nerede olduğunu söylemeleri için onlara ihtiyacım olursa nasıl kızgın ve bağımsız olacaktım? Sinir bozucu olan buydu. Görüşümü kaybetmem değildi, bunu bir kayıp olarak düşünmek istemiyordum ama başkalarına bağlı olmaktı sinir bozan.

“Annem artık senin bir erkek bulamayacağını söylüyor,” dedi Heldra.

“Evet, onları göremediğin zaman daha zor,” diye kabul ettim. “Göz önündeyken bile saklanabilirler.”

Edrina şakama güldü ama sonra sesini alçalttı. “Gerçekten Peri Halkı’ndan birini gördün mü?”

Sadece isimlerini duymak bile beni ürpertiyordu. Onu almışlardı. Kız kardeşimi, en iyi arkadaşımı, ikimizi almışlardı. Ve onu bir daha asla göremeyecektim. Annemle babamın tüm gece odada fısıldaştıklarını duymuştum. Uyuduğumu düşünmüşlerdi ama kim böyle bir kayıpla uyuyabilirdi ki?

“Ben bebekken o kız çembere girdiğinden beri kimse oraya girmemişti,” demişti babam. “Neydi o kızın adı?”

“Junan,” demişti annem. “Annesini hatırlıyor musun? Yaşlı Goodie Calver? Asla eskisi gibi olmamıştı.”

“Ve kız asla dönmemişti,” demişti babam donuk bir sesle.

“Onları takip etmeliydim,” demişti annem. Sesi suçluluk duygusuyla doluydu, söyledikleri beni de sarsmıştı. Bu onun hatası değildi, benim hatamdı.

“On yedi yaşındalar. Onları sonsuza dek bebek gibi takip edemezsin Genda.”

“Bunu engelleyebilirdim.” Sesi bir hıçkırıkla bölünmüştü.

Onların gözyaşlarını ve suçluluklarını engellemeye çalıştım. Çünkü bu, annemin ya da babamın suçu değildi. Benim suçumdu.

Önümdeki yerden bir taş aldım ve kulübe olduğunu düşündüğüm şeye doğru attım. Binalar, ağaçlar, kayalar, yani nesneler bu yeni görüşle insanlardan daha zor görünüyordu. Çoğu zaman orada değillerdi ama var oldukları zamanda, zayıf gölgelerden başka bir şey değillerdi. Bu da yürümemi neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Daha da kötüsü, her yerde patika vardı. Parlayan ya da soluk olan yollar. Soluk bir şekilde parlayan auralar. Hayaletimsi şeylerin gerçekten orada olmadığını biliyordum ama öyleymiş gibi görünüyordu.

“Görebildiğim” şeyin başka bir boyut olduğundan şüphelenmeye başlamıştım. Fiziksel bir âlem yerine ruhsal bir âlem.

“Annen seni doğru yetiştirseydi, asla taşların yakınına gitmeyeceğini söylüyor annem,” dedi Heldra.

“Ama Olen her gün taşlara çıkıyor,” dedi Edrina.

“Çünkü bu onun işi,” dedi Heldra. “Hayırsız biri olduğu için değil.”

“Onlar güzeldi,” dedim aniden Edrina’ya. Çünkü insanların Hulanna’ya hayırsız demeyi bırakmasını istiyordum. Çünkü neden bahsettiklerini bilmeyen insanların çenelerini kapatmak istiyordum. “Şimdiye kadar gördüğünüz en güzel yaratıklar. Yusufçuk gibi gökkuşağı kanatları vardı. Onlardan

biri Hulanna'ya onu rüyasında gördüğünü ve birbirlerinin kaderlerinde olduklarını söyledi.”

Edrina iç çekti. “Bu çok romantik.”

Aurası titriyor ve pembeleşip kızarıyordu.

“Uydurma,” dedi Heldra, saçlarını savurarak. “Peri Halkı'ndan hiç kimse Avcı'nın kızlarını önemsemez. Hele ki kasaba onlardan daha güzel kızlarla doluyken.”

Elbette kendini kastediyordu. Heldra çok güzeldi ama düşündüğüm şey bu değildi. Birini görüyordum, aslında onları görüyordum! Görüşümü kaybettiğimden beri bu ilk kez oluyordu. Ve karşımdaki oydu, beni çemberin dışına çıkaran peri. Renk ve detaylarla parlıyordu; gördüğüm şey iyi planlanmış mükemmellikte bir güzellikti. Etrafındaki her şey, elinde bir fener tutuyormuş gibi aydınlanıyordu ve bu, onu görmemi de sağlıyordu. Her gün bunu yapıyormuş gibi yanımdan geçti, keçilerden birini kucakladı, bana göz kırptı ve sonra hayalet gibi duran ağaçların arasında kayboldu.

İçim dondu, ağzım talaş gibi kururken aynı anda mideme kadar yandı.

Bir şey söylemeli miydim? Az önce burada bir peri gördüğümü sandığımı birine söylemeli miydim? Deli olduğumu düşünürlerdi.

“Hunter?” diyordu Heldra. “Allie Hunter, beni duydun mu?”

“Hımm?” dedim.

“Arkadaşın olarak kalmaya kararlı olduğumuzu bilmelisin,” dedi Heldra, ben periye bakarken. Buradaydı. Kasabamızdan geçiyordu. Çemberin içinden kız kardeşimi çalabiliyor ve kimse görmeden keçileri alabiliyorlarsa, başka ne çalabilirlerdi? “Artık körsün diye seni dışlamayacağız. Sana küçük işler

bulacağız ve belki ara sıra seni küçük bir gezilere çıkarırız, değil mi Edrina?”

“Evet,” diye onayladı Edrina. “Annem hayırseverliğinin, kadına yakışan bir özellik olduğunu söyler.”

“Annem sağduyunun daha iyi olduğunu söylüyor,” dedim ama içimden gelerek söylememiştim.

“Sana ve Hulanna’ya çok şey kazandırdı. O kayalara çıktığınızda ikiniz de doğuştan sahip olduğunuz o duygudan yoksundunuz.” Heldra’nın sesi kendini beğenmiş çıkıyordu.

Günlerdir net gördüğüm tek şey o periydi. O ve tavan arasında parlayan her neyse. Ve bu, hayatımın kalanında Heldra ve Edrina gibi kızlara bağımlı olabileceğim anlamına geliyordu; beni yalnızlığımdan çıkarmak için ilgilerine ve hayırseverliklerine çaresizce muhtaç olacaktım.

Belki.

Ama o perinin evimin önünden sürünerek geçtiğini görmüştüm. Heldra ve Edrina ise bunu görmemişti.

“Üslubunu evcilleştirmen gerekecek,” diye azarladı Heldra. “Hastalar cesur, umutlu, ışık dolu pozitif ruhlar olmalıdır. Kimse mızızlananı sevmez. Ya da bir alaycıcı.”

“Bunu aklımda tutacağım,” dedim ciddi bir şekilde. Kendini beğenmiş bir keçiye de kimse sevmezdi ama yine de Heldra hayattaydı.

“Allie?” diye seslendi annem evin içinden. “Allie Hunter, misafirlerimiz gittikten sonra biraz orada bekle. Sana bir şey göstermek istiyorum.”

Heldra ses tonunda sahte bir sempatiyle, “Zavallı annen,” dedi. “Hâlâ senin görebildiğini düşünüyor.”

Annesi ve Goodie Fisher yanlarından geçip arkalarından kızları sürüklerken Heldra dilini şaklattı. Kızları hâlâ yanında

olan özgüvenli kadınlar gibi yürüdüler. Gelip morali bozuk bir arkadaşına karşı görevini yerine getiren ve Genda Hunter'ın yüz karası ikiz kızlarından dolayı ağzının payını verdiğini görmekten kesinlikle zevk almayan kadınlardı. Gerçek dünyada böyle mi görünüyorlardı yoksa sadece benim yeni görüşüm yüzünden mi böylelerdi?

Garip bir şekilde işitme duyum her zamankinden daha keskin gibiydi. Annemi beklerken, daha onu göremeden Olen'in geldiğini duydum.

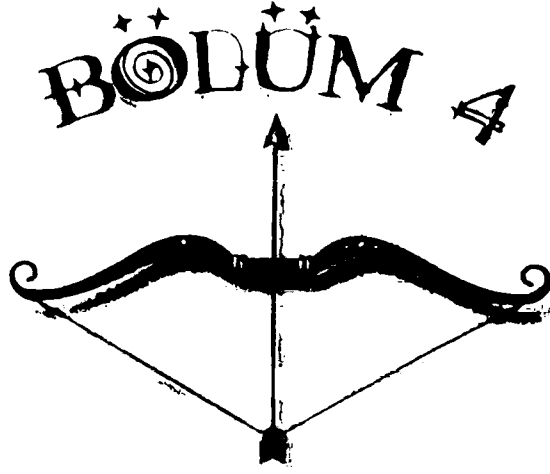
Her zamanki gibi topallayarak yürüyordu. Sürüklediği sol ayağının çıkardığı ses onu ayırt edici kılıyor, kolayca seçilebilmesini sağlıyordu. Babasının keçi ağlının yanında babamla konuşması da bankta yanıma oturanın Olen olduğunu kesinleştirmişti. Dağ ovalarındaki eğreltiotları gibi kokuyordu. Hulan'ı kaybettiğim çember gibi kokuyordu.

Olen'in babasının, "Konuşmamız gerek Hunter," dediğini duydum. Sesi zayıftı, babamın ormandan yeni çıktığı keçi ağlından geliyordu, omuzlarında bir geyik asılıydı. Her zamanki gibi bu sabah ava çıkmıştı. Ne de olsa kasaba için avlanmak onun işiydi ve bu, bir kızının kaybıyla sonlanmazdı.

"Bir keçim eksik," dedi babam.

Tabii ki eksikti. Çalındığını görmüştüm. Söylesem bana inanır mıydı?

"Keçiden fazlası kayıp. Ve bu sadece başlangıç."

Olen usulca, “Sırlarını tahmin etsem ve sen de sadece doğru tahmin ettiklerimi bana anlatsan nasıl olur?” dedi. Mandolini sessizce tıngırdattı ama gürültü babamın konuşmasını bastırmaya yetti. Tam da duymak üzereydim. Tipik erkekler. Her şeyi mahvediyorlar. Ama, *Sus, dinlemeye çalışıyorum!* diyemezdin değil mi?

Bana ne kadar açık davrandığına şaşırarak Olen’a döndüm. Yüz ifadem şaşkınlığımı belli etmiş olmalıydı.

“Dur tahmin edeyim, göremediğin için şimdi daha iyi görünüyorum.” Kıkırdadı.

Ama komik olan yaptığı şeydi. Olen normalde bakılacak bir tip değildi. Kasabadakilerin çoğundan daha uzundu ve benden çok da büyük sayılmadığından kasları gelişmemişti. Bu onu beceriksiz yapıyordu. Bir de üstüne topallaması ve her zaman yanında taşıdığı mandolini ekleniyordu.

Onu son gördüğümde, henüz tam anlamıyla erkek olmayan birinin tipik kusurlarıyla normal, oval şekilli bir yüzü vardı. Goodie Chanter evimize gelip anneme, büyükannemin çatı katındaki kutusunda kötü cildi için bir ilaç olup olmadığını sorduğundan beri onlar hakkında istediğimden daha çok şey biliyordum. Büyükannem bir Gezgin’di ve Gezginler sihirli tedaviler, ruhlar ve tılsımlarla tanınırdı; bunun insanlar

onları rahat bıraksın diye inanmalarına izin verdikleri bir şey olduğundan oldukça emindim.

Gezginler bir yana, Olen'ı oldukça ortalama olarak tanımlardım ancak tek arkadaşım olması onu benim için ortalama-dan daha iyi yapıyordu. Fakat şimdi o farklı görünüyordu. Daha iyiydi. Lekeler gitmişti. Ve her şeyin daha basit, daha net görünmesini sağlayan bir tür saf ışık yayıyordu.

“Pekâlâ, artık sırrımı biliyorsun,” diye dalga geçtim. “Tek seferde tahmin ettin.”

Ama onu çok fazla dürtmek istemiyordum. Yeni görüşümün bana onun yanında verdiği basitlik hissini sevmiştim. Olen'in beni ziyarete gelmesi hoşuma gitmişti.

“Annenin körlük için herhangi bir Gezgin tedavisi yok mu?” diye sordu.

“Varsa da çok cimri davranıyor demektir. Hâlâ sırlarımı tahmin etmeye mi çalışıyorsun?”

Boğazını temizledi. “O zaman al sana bir tahmin: Yıldız Taşları'na gitmek senin fikrin değildi.”

“Bunu herkes tahmin edebilir. Rüya gibi olan Hulanna, ben değilim. Ama sakın Hulanna'nın hayırsız veya düşüncesiz olup olmadığından söz etmeye başlama, sana bu sopayla vururum!” Sopayı aradım. Bir dakika önce oradaydı.

“Sağında, dört santim uzağında,” dedi Olen yardımcı olurcasına.

Sopayı tuttum. “Evet. Bu sopayla.”

“Dev sopanın korkusundan titriyorum.”

Kıkırdadım. Olen'ı bu yüzden seviyordum. Bu yüzden çoğu kasaba toplantısında mutlu bir sessizlik içinde ya da basit bir sohbet eşliğinde kıyıda köşede birlikte otururduk. Arkadan iş çevirmez ya da dram yaratmazdı. O sadece Olen'di.

“Başka bir tahmin daha: Onu kaçıranları gördün.”

“Kaçıranı,” diye itiraf ettim, yüzüm kızarıyordu. “Onu bir kişi kaçırdı.”

“Ve o güzeldi.” Biliyor gibi konuşuyordu.

“Çalıkların arasından mı izliyordun? Seni orada gördüğümü hatırlamıyorum.”

“Buna cazibe deniyor. Cazibeleri var ve bunu kullanıyorlar. Kendilerini gezegendeki en güzel yaratıklar gibi gösterebilirler ama sabah her şey biter ve sen onların gerçekte oldukları şeyle baş başa kalırsın.”

“Heldra’yla evlenmek gibi bir şey.”

Bir kahkaha attı. “Ah, Heldra o kadar da kötü değil.”

Elbette öyle düşünürdü. O bir erkekti ve Heldra güzeldi. Yüzümü ekşitmemek için kendimi zor tuttum.

“Parıldayanlar hakkında bu kadar çok şeyi nasıl biliyorsun?” diye sordum.

“İşimin kasabada müzik çalmak olduğunu biliyorsun. Babamın işi bittiğinde İlahici olacağım.”

“Tabii. O mandolin şimdiden sinirlerimi bozmaya başladı.”

Sadece benim için olduğundan emin olduğum küçük bir nakarat seçti. “Sadece kasabayı eğlendirmek için müzik çaldığımızı düşünmüyorsun, değil mi? Pek değerli bir iş gibi gelmiyor kulağa.”

“Şey, bundan bahsetmek istememiştim...”

“Müzik onları uzak tutuyor. Peri Halkı’nı yani. Onları kör ediyor; müzik biraz bizim türün cazibesi gibi. Babamla yaptığımız şey biraz muhafızlığa benziyor. Hepinizi Parıldayanlar’a karşı koruyoruz. Ruh dünyasına karşı.”

“Yani, iyi bir iş çıkardığını görebildiğimi söyledim ancak çok iyi korunmadığım için göremiyorum.”

Ruhu omuz silkti. “İnsanları kendi aptallıklarından koruyamazsın.”

“Sanırım bunu hak ettim.”

Ama bu acıtmadığı anlamına gelmiyordu.

“Bir zamanlar patisine diken batan bir köpeğim vardı. Hep en nazik yaratık olmuştur.”

“Blackie,” dedim.

“Sözümü kesme. Benim yatağımda uyurdu. Elimden yerdi. Ama o dikene bastığında diken çıkana kadar herkesi tersledi. Beni ısırmişti ve bir iz bıraktı. Görebilseydin sana gösterirdim.”

“Ama göremiyorum,” dedim öfkeli bir şekilde. “Bu bir diken den beter.”

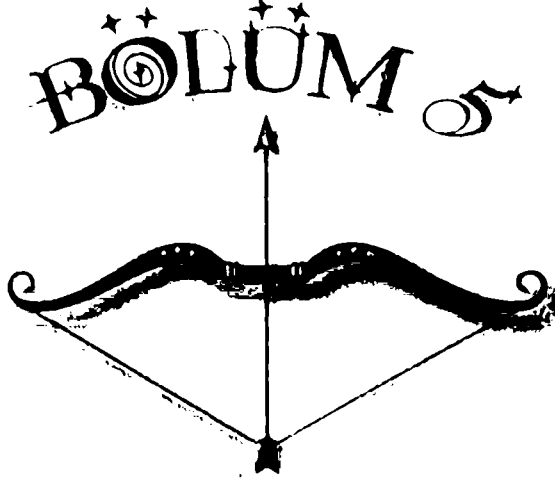
“Biliyorum.” Gerçekten bunu kastetmiş gibi konuşuyordu. “Yalnızca tüm bu öfkeleri kişisel olarak algılamayacağımı söylemek istemiştin.”

“Burada ne yapıyorsun?” Tüm anlayışı ve kabulüyle beni sinirlendirmeye başlamıştı. Ağlamayı çok kolaylaştırıyordu. Ve ağlamak istemiyordum. “Isırılmak mı istiyorsun?”

“Sana bir iş teklif edecektim.”

Gürültülü bir şekilde güldüm. “Açıkça belli değilse diye söylüyorum, ben körüm.”

“Son tahminim şu,” dedi ve sözleri bu tahminden neredeyse endişeleniyormuş gibi yavaştı. “Hulanna’yı geri getirmek istiyorum. Ve senin de bunu isteyeceğini düşünüyorum.”

Yutkundum. Tek istediğim onu geri getirmektir. Bu görme yetimden bile daha önemliydi. Ama Hulanna dönmek istiyor muydu? Seçimleri zaten ailemi bu kadar incitmişken onun ne istediği umurumda mıydı? Gidecek kadar aptaldı.

Bunu düşündüğüm için kendimi biraz suçlu hissettim.

Ne de olsa ben de oradaydım ve kaderindeki eşi olduğunu söylediğinde Parıldayan'a hayır demenin kolay olmayacağını biliyordum. Belki de değerli taşların, sihrin ve hızlı çırpılan kanatların büyülü dünyasındaydı. O muhteşem kanatlı yaratıkla tatlı öpücüklerin tadını çıkarıyor, parmaklarını onun saçlarından sokup içlerinden geçiriyordu...

"Allie," dedi annem yanımıza gelirken, soluk soluğa. Olen'in ayağa kalkıp geri geri giderken çıkardığı sesleri duyabiliyordum. Hep utangaç biri olmuştu. Kendini küçültüp topallamasını saklamaya çalışırdı. Biri onu fark ettiğinde nasıl baktığını biliyordum.

Olen'a baktım ama hangi dünyadan bakarsam bakayım uzun boylu ve düzdü, gülümsemesi kendinden emindi.

"Goodie Hunter," dedi nazikçe mandolini çalmayı sessizleştirirken. "Kızınızın kaybı için en derin taziyelerimi sunuyorum. İzninizle ben gideyim."

“Chanter,” dedi annem teşekkür edercesine, sesi biraz titriyordu. Belki de henüz kulağa dürüstçe gelen pek çok taziye duymamıştı. Heldra’nın annesinin yaralara tuz basmakta kızı kadar iyi olma ihtimali oldukça yüksekti. “Taziyelerin için teşekkür ederim.”

Tekrar yola koyulacaklarından babasına yetişmek için ayrıldı. Bakışlarım onları takip etti. Ben de gitmek istiyordum.

Kasabamız Skundton, kavşaktaki han, taverna, fırın ve demirci gibi önemli şeyler ve önemine göre dört yol üzerinde dışa doğru sıralanan her şeyiyle haç şeklindeydi. Edrina ve Heldra’nın ebeveynlerinin dükkânları merkeze yakındı; bizim küçük evimiz ve keçi ağıllarımız ise Kuzey Yolu’nun en uzak ucundaydı. Toprak sertleşip kayalıklara dönüştüğü ve dikenli çalılar herhangi bir şeyi temizlemeyi zahmetli hale getirdiği için çiftlik bile yoktu burada. Sadece mezarlık daha kuzeyde ve batıda kalıyordu.

Yine de Olen ve babası güneye, yani kasabaya doğru gitmeyip kuzeye giden dar patikayı takip etti. Yıldız Taşları’nı kontrol etmeye mi gidiyorlardı? Olen’in dediği gibi orada müzik mi çalacaklardı?

“Herhangi bir gelişme var mı Allie?” diye sordu annem nazikçe.

Başımı ona çevirdim, görüntüsünün titreşip gözden kaybolması yüzünden acıyla gözlerimi kırıştırdım. Parlak bir şey tutuyordu, o kadar parlaktı ki kolayca seçemedim. Titreşen, bulanıklaşan ve gözümde oluşan yaşla onun nazik gülümsemesini görebiliyordum. Hızla gözlerimi kırıştırdım.

“Pek sayılmaz,” diye itiraf ettim. “Bazı bulanık şeyleri seçebiliyorum ama... hayır. Bir gelişme yok.”

Ona gördüğümü sandığım periden bahsetmeli miydim? Kör olduğum kadar deli olduğumu da düşünürlerse bana ne yaparlardı?

Beni ovadaki şifacılar gönderirler miydi? Söylentilere göre akıl hastası olanlara karşı nazik olmuyorlarmış.

“Zaman ver tatlım,” dedi alnımdan öperken.

“Çok üzgünüm anne,” dedim, itirafım karşısında dudaklarım titrerken hıçkırıklara boğulmamaya çalışarak. “Hepsi benim suçum. Hulanna’yı durdurmalıydım. Ben...”

Parmağını dudaklarıma bastırarak sözümü kesti. “Sus bakalım tatlım. Daha fazla böyle konuşma. Olanlar oldu, artık geri alınamaz ve suçu hep birlikte taşıyoruz. Burada. Bunun bende olduğunu neredeyse unutmuştum fakat Goodie Thatcher’ın senin görüşünle ilgili bana bir şeyler fısıldadığı zamanı hatırladım. Büyükanmemindi; onun halkına, Gezginlere ait bir şeydi ve o artık senin.”

Bana verdiği şeyi uzanıp aldım. Şık, pürüzsüz ve uzundu. “Bir eşarp mı?”

“Elbette desenini göremiyorsun ama burada ulaşamadığımız kaliteli bir kumaştan yapılmış, çok güzeldir. Büyükanmem her zaman onu takmanın ikinci görüş getirdiğini söylerdi.” Üzüntüyle güldü. “Aptalca bir düşünce tabii ki ama bilmiyorum. Peri Halkı, sihir ve görme kaybı... Eh belki de büyülu bir eşarp fikri o kadar da tuhaf değildir ha?”

“Teşekkürler anne,” dedim eşarbı okşayarak. Dokunuşu çok hoşuma gitti.

“Ona sihirli eşarbı verdin demek,” dedi babam bize katılarak. Görüntüsü belli belirsizdi, bir gidip bir geliyordu. Elinde bir şey taşıyordu. Yeni görüşümde nesnelerin daha fazla belirgin olmaması o kadar sinir bozucuydu ki. “İyi, pekâlâ, ben gidiyorum. Geyik kulübede asılı. Vaktiniz olursa halledersiniz.”

“Gidiyor musun?” dedi annem, sesindeki korku ve endişeyi duyabiliyordum.

“Bugün kayıpları olan sadece biz değiliz Genda.” Sesi üzgün geliyordu. “Bir keçimiz kayboldu. Crofter’ın da bir ineği kayboldu. Fisher da sigara içerken iki büyük balığı kaybettiğini söylüyor.”

“Bunun seninle ne ilgisi var?” diye sordu annem. “Daha yeni bir çocuğumuzu kaybettik! Benimle kalıp yas tutmalısın Hunter.”

“Earthmover ailesinin bebekleri kaybolmuş. Sadece iki yaşındaydı. Gitmiş.”

Annem nefesini tuttu ve ben de nefessiz kaldığımı hissettim.

“Bebeklerini mi?” diye sordum kısık bir sesle. “Ama bir bebek Yıldız Taşları’na kendi başına çıkamaz ki.”

“Zavallı, küçük yavrucak,” dedi annem sertçe. “Zavallı, zavallı küçük bebek. Eskiden olanlar yeniden başlıyor. Annemin zamanında çocukları yakınlarında tutar, kapıya nallar çakarlardı ve Peri Halkı için dışarıda süt bırakılırdı.”

“Kulağa çılgınca geliyor. Süt birini korumak için ne yapabilir ki?” diye alay ettim. Parıldayanlar’ı görmüştüm. Sütün onları etkileyeceğini sanmıyordum.

“O günlerde birden fazla bebek kaçırılırdı. Parıldayanlar tarafından. Ama bunun seninle ne ilgisi olduğunu hâlâ anlamıyorum Hunter.”

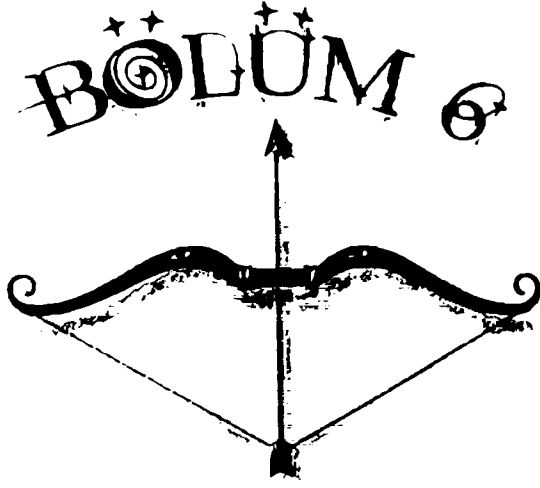
“Ben bu kasabanın avcısıyım Genda,” dedi babam sertçe. “Kederimi bir kenara bırakıp görevimi yapmalıyım. Her şeyi avlayabilir, mahvedebilirim. Bunun bir bedeli var.

“O kutup ayısını geçen yıl yaşlı Crabtree’yi öldürdükten sonra bulduğumu biliyorsun. Kar fırtınasında dört günümü

aldı ama onu alaşığı ettim. Kasabanın avcısı olduğı zaman, ister et için ister tehdit yüzünden olsun, kasabanın ihtiyacı olanı avlarsın. Bu işin bedeli bu.”

Annemin sesindeki korkuyu duyabiliyordum. Bir kızını yeni kaybetmişti. Bir de kocasını kaybetmeye dayanamazdı. Yine de babam haklıydı. Biz kasabamızın avcılarıydık ve babamdan sonra sorumluluk alacak kişi olarak kurada ben çıkmıştım. Onur ve görevin herhangi bir anlamı varsa, sana çok gelseler bile yapılması gereken işleri yapmak anlamına geliyordu.

Boğazımı temizledim. “Ben de geliyorum baba.”

“Kesinlikle olmaz.” Babamın sesi, ayaklarımızın altındaki kaya kadar sertti. “Bu tehlikeli. Ve körsün.”

Dişlerimi gıcırdattım. “Kör olsam da avlanabilirim. Bu benim hatam baba. Hulanna ile Yıldız Taşı çemberine ben gittim. Ve o içeri girdiğinde... bir şey ortaya çıktı.”

“Onu gördün mü?” Babamın ses tonu değişti. Şimdi tamamen iş odaklıydı. İşaret arayan bir avcıydı.

“Beni kovaladı, taşlardan birine doğru koştum. İşte o zaman görüşümü kaybettim.”

Annem hüüünlü bir ses çıkardı, babam hâlâ daha fazla ayrıntı almakla ilgileniyordu.

“Nasıl bir yaratık gördün?”

“Bir erkeğe benziyordu ama daha zayıftı, mükemmel yüz hatlarıyla daha güzeldi,” dedim. “Kanatları vardı ama uçmuyordu.”

Babamın ses tonu düşünceliydi. “Bot veya ayakkabı giymiş miydi?”

Tekrar düşünmeye çalıştım. Ayaklarına bakmamıştım, değil mi?

“Bilmiyorum. Ama onu keçimizi çalarken gördüğüme oldukça eminim.”

“Sen körsün kızım,” dedi, ses tonu kaba gibiydi ama bana kızdığından değil, benim adıma öfkeli olduğundandı. Sanki o da benim kadar bunu bir kenara atmak istiyordu.

“Bazı şeyler görüyorum,” diye karşı çıktım. “Bunu açıklayamam. Bazı insan parıltıları. Ama gerçekte göründüklerinden farklı oluyor. Beni kovalayan Parıldayan’ı keçimizi çalar-ken gördüm. Annemin bana verdiği bu eşarbı görebiliyorum. Bazı şeyler görüyorum.”

“İkinci görüş,” dedi annem, sesinde hayret vardı. “İlk görüşünü kaybetti ama hâlâ ikinci bir görüşü var. Bazı şeyleri başka bir boyutta görme yeteneği. Bizimkinden farklı bir boyutta.”

“Boyut mu?” Babamın ses tonu, birkaç gün önce benimkinin olacağı gibi alaycıydı. “Boyut mu? Bunların hepsi saçmalık. Sihir saçmalıktır.”

“Annem veya annesi için saçmalık değildi.”

“Çünkü onlar deliydi. Gezinler. Sihir severler. Çılgın insanlar. Seni sevdiğimi biliyorsun Genda ama hayalperestler ve aptallar soyundan geliyorsun.”

“Pekâlâ, onun ne gördüğünü açıkla o zaman,” dedi annem, ses tonu cüretkârdı.

“Görmek istediğini görüyor. Hayaller. Dilekler.”

“Keçinin kaçırılmasını dilemiş değilim,” dedim kararlı bir şekilde kollarımı göğsümde kavuşturarak. “Seninle geliyorum. Ne de olsa ben de bir avcıyım. Bu senin sorumluluğunsa benim de sorumluluğumdur.”

Babam içini çekti. “Gelirsen ayak uydurmak zorundasın. Ve bunu kendi başına yapmak zorunda kalacaksın. İzleyecek, avlayacak bir yırtıcı hayvanım var ve sana yol gösterecek zamanım yok.”

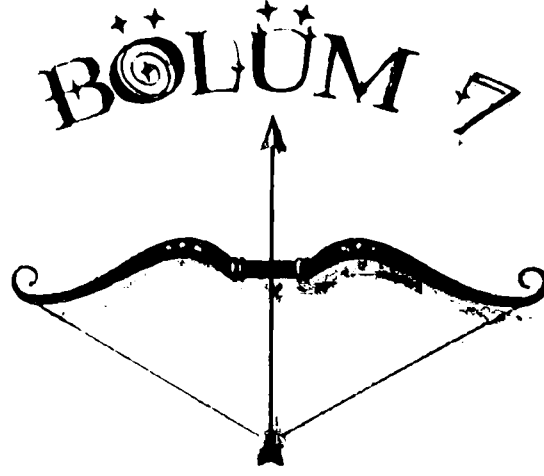
PERİ AVCISI

“Yapamaz!” diye başladı annem ama babam onun sözünü kesti.

“Beni seslerle ve bu hayali görüşünle takip edebileceğini mi düşünüyorsun?”

“Evet,” dedim cesurca. Tabii ki bana inanmadı. Ben de bana inanmazdım.

“Peki. Tamam o zaman,” dedi. Beni alnımdan sertçe öptü. “Cesaret iyi bir şeydir. Ben sana bir baston bulana kadar annenle vedalaş. Bir yere gitmemiz gerekiyor ve gün ışığı boşa gidiyor.”

Baston iyi bir fikirmiş. Takıldığımda sıkıca ona tutundum, göremediğim her dalda tekrar tekrar... Bu dünyada ağaçların gölgesi vardı: Yeşil yeşil parlayan hayalet gibi solgun şeylerdi ama ne zaman doğrudan onlara baksam hareket edip dönüyor, gözlerimi bulandırıp başımı ağrıtıyorlardı. Bu da köklere dikkat etmemi neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Neyse ki babamın önümdeki parlak görüntüsünü takip edebiliyordum.

“Beş adım veya daha fazla geride kal,” demişti babam. “Sana göz kulak olacağım ama etrafa bakmak istiyorum. Bu şekilde daha fazlasını bulabiliriz. Küçük kızıdan ya da Peri Halkı’ndan herhangi bir iz görüp göremediğini söyle. Bu Parıldayan sıçanları yakalayacağız.”

Çoğu insanın fark ettiğinden daha fazla birbirimize benziyorduk. Ben de Parıldayan sıçanları yakalamak istiyordum. Sonra onları o geyik gibi babamın kulübesinde asılı görmek istiyordum.

Peri Halkı’ndan izler görmedim. Gördüğüm şeyler çoğunlukla tuhaftı. Hayalete benzeyen ağaçlar, kışın kar taneleri gibi sürüklenen minik yıldızlarla çevrelenmişti. Patikadan veya ağaçların etrafından neredeyse ayırt edilemeyen bulutlar halinde duman rengi küçük izler yükseliyordu. Kadife gölgeler

PERİ AVCISI

ve ılık sonbahar ışığından oluşan tanıdık ormanım, sonbahar yapraklarının yerini yıldızların ve sert toprak yolların yerini tuhaf parlak şeritlerin aldığı karanlık bir periler diyarına dönüşmüştü.

Diğer patikalar hayalet ağaçların arasından kırmızı, mor veya altın renkli şeritler halinde geçiyordu. Her birinin bir yere gittiğinden emindim ve şeritler beni çekiyormuş gibi onları takip etme dürtüsü hissediyordum. Her zaman burada, kasabamızın yakınındaki ormanlarda ve yüksek dağ düzlüklerinde miydiler yoksa bunlar yeni miydi? Birinin onları takip etmesi ve nereye gittiklerini öğrenmesi gerekiyordu. Ama bugün olmazdı. Earthmoverların bebeği kayıpken olmazdı.

Görüş alanımın hemen dışında bir hareket titreşimi oldu.

Neydi o?

Bastonla kendimi dışlanmış hissederek babama doğru bir adım daha attım. Bir şey gördüğüme emindim. Keşke onun gibi bir yay taşısaydım! Görüşümün bu haliyle çok güvenli olmazdı ama kendimi daha güvende hissedirdim.

Yine titreşmişti. O kadar hızlıydı ki güçbela görebilmiştim.

Yutkundum, korku beni boğuyordu. Onlarla tekrar yüzleşmeye hazır olup olmadığımdan emin değildim. Beni Yıldız Taşları çemberinden kovalarken olduğu gibi parmaklarının dokunuşunu sırtımda hissedebiliyordum.

“Baba?” diye seslendim alçak bir sesle. Çok yüksek sesle seslenmemi istemezdi. Avdayken bunu yapamazdım. Bu bile çok gürültülü olabilirdi.

Hiçbir şey olmadı.

Ağaçların arasında bir hareket daha oldu.

Ve sonra görüş alanıma girdi. Babam değildi. *Oydu.*

Etrafımızdaki karanlık dünyanın aksine onu net bir şekilde görebiliyordum.

Doğaüstü güzelliği onun bir peri olduğunu gösteriyordu ama görünüşlerini değiştiremiyorlarsa beni çemberin dışında kovalayan peri o değildi. Boyunun neredeyse yarısı büyüklüğünde, devasa kanatları vardı; duman rengine karışan siyah tonlarındaydılar ve omuzlarının arkasından görünüyordular. Uzun, kuzguni saçları keskin, sivri hatlarını ve narin kulaklarını çevreliyordu. Çok güzeldi. İnsan değildi. Diğer dünyalara aitti. Kalp eriten muhteşemlikteydi. Onunla ilgili her şey bana, *Sen buna layık değilsin ölümlü*, diye haykırıyordu. *Senden istediğimi alacağım çünkü sen buna sahip olmayı asla hak etmiyorsun*.

Hafifçe gülümsedi ve muhteşem yeşil gözlerinde bir parıltıyla başını yana eğdi. Saçlarını topladı ve sıkı bir düğüm haline getirdi.

“Oyun oynamak ister misin ölümlü kız?” diye sordu.

Bu perinin ne tür oyunlar oynamak isteyeceğini hayal edebiliyordum: Muhtemelen benden bir şeyler almakla ilgiliydi.

“Ah bak, içinden adımı geçirdin ölümlü,” dedi hevesli bir gülümsemeyle. “*Peri*. Beni böyle çağırdıklarını bilmiyor musun? Bunu yapman bana zihnini açıyor. Düşüncelerini okumamı ister misin küçük ölümlü?”

Onu küçük ve zayıf olarak düşünmeye çalıştım. O benim için bir hiçken benim yenilmez ve güçlü olduğum fikrini yansıtmak için çok uğraştım. O bir hiçti. Bir hiç.

“Ah, bu çok hoş küçük ölümlü.” Güldü ve bir an için görüntüsü titredi. Sadece yarım saniyeliğine onu vahşi bir yaratık olarak gördüm. O güzel yeşil gözlerde kırmızı bir parıltı belirdi. Giysileri artık ince dikilmiş pantolonlar, botlar ve

palto değildi. Paçavralara, kemiklere ve tüylere dönüşmüştü. Ve o kanatlar, tıpkı bir geyiğin kadifesinden tüy dökmesi gibi, üzerlerinden sarkan deri parçalarıyla kemikten başka bir şey değildi. Dişleri kurtlarıntaki gibi sivriydi, yüzü güzel olamayacak kadar dardı ve onun etrafında, onu şimdi bile gerçekte olduğu gibi görmediğime dair bir his vardı. Bu ikinci yüzeyin altında daha karanlık ve daha çarpık bir şey yatıyordu.

Sonra sanki görüş alanıma demir bir perde çarptı ve güzelliği, belki de eskisinden daha yoğun bir şekilde geri geldi. Nefesimi kesti.

Onun için her şeyi yapardım. Ne olursa olsun. Ailemi reddederdim. Benliğimden kaçırdım. Ona her şeyi verirdim. O her şeye değerdi. Sahip olduğum her şeyi, beni ben yapan her şeyi onun için, onun için verirdim. Kalbim dans ediyor gibiydi.

Öne çıktım, kalbim hızla atıyordu, onu düşünmek beni daha da ileriye itiyordu; sadece daha yakın olmak istiyordum, sadece o parıltıyı bir an daha hissetmek istiyordum.

Gülümsemesi derinleşti.

“Böyle daha iyi,” dedi.

Zayıf bir mandolinin müzik tınları kulağıma geldi.

“*Ayışığında...*” Hafifçe söylenen şarkı kulağımı gıdıkladı.
“...öğle vakti...”

Parıldayan, kaşlarını çattı. Diğer kelimeyi daha fazla düşünmemeye çalıştım. Düşünmemeye neden dikkat ediyordum? Tüm aklımı ona vermekten başka bir şey istemezken... Bütün benliğimi...

Mandolinin sesi gitgide yükseliyordu. Şarkı söyleyenin Olen olduğunu fark edebiliyordum.

“*Öğlen ışığı, Ayışığı, Öğlen ayışığı!*”

Saçmalıktı bu. Mantiğı bile olmayan bir halk şarkısıydı. Yine de karşımdaki görkemli varlık, gülünç halk ezgisi karşısında afallamış gibi gözleri parlayarak hareketsiz duruyordu. Sanki, beni büyülediği gibi bu şarkı onu büyülüyordu.

“Allie?” Olen seslendi. “Neden orada öylece duruyorsun? Allie Hunter?” derken mandolini çalmayı bıraktı.

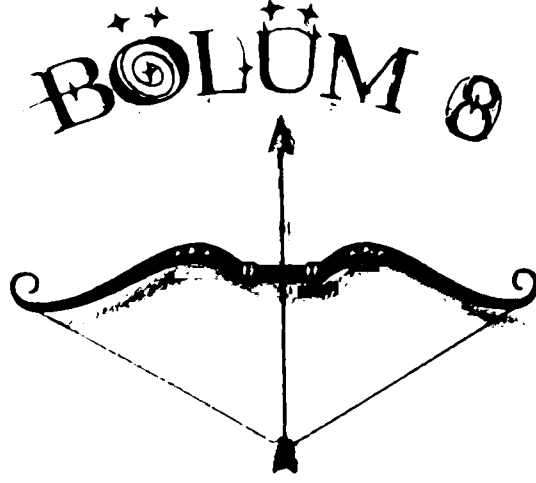
Büyü bozulmuş gibi Parıldayan bana göz kırptı ve sonra yere çömeldi, kanatlarını birleştirdi ve ardından havaya sıçradı. Kanatları açıldı ve ağaçların hayaletimsi dalları arasında süzülerek uzaklaştı.

Uzun bir nefes verdim. Neredeyse beni ele geçirecekti. Hurlanna'nın baştan çıkarıldığı gibi beni de neredeyse baştan çıkarıyordu.

“Olen?” diye boğuk bir ses çıkardım, boğazım kurumuştı.

“Earthmoverların bebeğini bulduk Allie. Tehlike yokmuş meğer.”

Ama tehlike vardı. Onu görmüştüm. Neredeyse ruhumu çalıyordu.

O akşam döndüğümüzde annem, “En azından o güvende,” dedi. “Yanlış alarmdı.”

“Kaçmış olmalı,” dedi babam ama sesi hâlâ temkinliydi. Hemen sonuca varmak ona göre değildi ve ormanda sağ salım, zarar görmemiş bir bebek bulmak hâlâ çok tuhaftı. Özellikle evden çok uzakta.

Babama Parıldayan’ı gördüğümü söylememiştim. Onun varlığıyla göğsümde bir yanma hissetmiştim; dışarı çıkmak ve insandan insana yayılmak isteyen bir sır gibiydi. Ve hâlâ devam ediyordu. Zaten Hulanna yüzünden bana güvenmiyorlardı. Chanter’ın babama, bana göz kulak olması gerektiğini fısıldadığını duymuştum. Ve Olen’a Parıldayan’ı görüp görmediğini sorduğumda gülmüştü ve Peri Halkı’nı hiç göremediğim halde gördüğümü iddia etme cüretini ancak benim gösterebileceğimi söylemişti.

Onlara eskisinden farklı bir tane daha gördüğümü söylesem bana inanırlar mıydı? Neden yardım çağırmadığımı bilmek isterlerdi. Ve onu gördüğümde hissettiğim o keyifli, zehirli, büyüleyici duygu yumağını nasıl açıklayabilirdim? Şimdi düşününce bile yanaklarım kızarıyordu.

“Öyle olsa bile belki de eski eserlerden bazılarını bulmalıyız,” diye mırıldandı annem. “Bir gün döndüklerinde büyü-kannelerimizin kullanmak üzere sakladıkları şeyler.”

‘Peri’ yerine Parıldayanlar veya Peri Halkı kelimelerini kullanmaktan bile korkuyormuş gibi ‘onlar’ diye hitap ediyordu. Adlarını akıldan geçirmenin onları çağırdığını biliyor muydu?

“Eski koca karı masalları,” diyerek alay etti babam. “O zaman da doğru değildiler, şimdi de.”

“Doğru olmasalardı eserleri saklama zahmetine girmezlerdi,” diye azarladı annem. “Demir Yüzük, Çivi Kolye, Ruhlar Kafesi...”

“Genda,” dedi babam, sesi nazikti. “Bunlara bel bağlıyorsun çünkü kederden gözün kör olmuş. Bunun yerine benimle yas tut. Şimdi biraz zamanımız var.”

Bir kumaş hisırtısı duydum ve parlayan biçimleri birleşti; sarılıyorlardı sanırım. Yeni görüşümle bunu söylemek zordu. Gözlerimi kapattım. İkinci görüşüm ya da adı her neyse onun sebep olduğu baş ağrısı görüntülerine mola verebildiğim için minnettardım.

“Ben bahçede oturacağım,” dedim kabaca. Yorulmuştum. Earthmoverların kızını bulmadan önce uzun bir yol yürümüş-rük.

“Bizimle otur,” dedi annem ama sesindeki hüznün yoğun-du ve ağlamak üzere olduğunu biliyordum. Annemle babam birlikte ağlayabilirdi. Gözyaşları şu anda istediğim son şeydi. Gözyaşları yenilgi demekti ve ben henüz pes etmek istemiyordum. Hulanna’yı geri getirmenin bir yolu olmalıydı.

“Sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var,” dedim kapıya giden yolu bulmama yardım etmesi için bastonu kullanarak.

Yüzüme vuran serin gece havası, uyuyan çiçek kokuları ve uyumaya hazırlanan keçilerin sesleri sayesinde canlıydı. Birinin onları meraya götürmesi gerekiyordu. Bütün gün ağılda

kalmışlardı ve bu onları huysuzlaştırıyordu. Ama bu benim işimdi. Benim ve Hulanna'nın işiydi ama Hulanna yoktu. İhtiyacım olan şey bir çeşit avantajdı. Zaten bir dezavantajım vardı –görüşümü kaybetmiştim– ve bu yeni tuhaf görüşü bunun için uygun bir takas olarak adlandırmazdım. Yani ihtiyacım olan şey, avantajımı geri kazanmak için bir araçtı. Belki annemin bahsettiği bu eski şeylerden birini bulsam, her şeyi yeniden çözebilirdim.

Ama eski eserleri nasıl bulabilirdim? Annem bu konuda pek açık değildi.

Tıpkı yaşlı kadınların da yapacağı türden bir şey gibi görünüyordu. *Gelecek nesiller için acil durum eserlerini nereye koymalıyız? Ah, bilmiyorum, onları saklayalım ki tekrar ihtiyaç duyulduğunda bulunmaları gerçekten zor olsun. Bu şekilde biri onları bulursa, değerli olduklarını anlarız. Ama ya biri onları tesadüfen bulursa? O zaman o kişi değerlidir. Değersiz insanlar ormanda büyümlü eserler bulmazlar, değil mi?*

Bahçedeki bankımıza oturdum ve bunu düşündüm, ikinci görüşümün parlak çiçekler üzerinde dolaşmasına izin verdim; çiçek ruhları bir şekilde gerçek çiçeklerden neredeyse daha güzeldi ve manzara boyunca birbirine geçen renk şeritleri oluşturluyorlardı. Tekrar bana seslendiler. Özellikle de ne zaman baksam ışıkla titreyen, altın renkli olan.

Bunun beni inanılmaz bir şeye götüreceğinden emindim. *Beni dinle!* Ben de o ata kadınlar kadar deliydim.

Kulübemize bakarak dudağımı ısırđım. Annemin hıçkırıklarını duymak kolaydı ve babamın da ağlayacağından oldukça emindim. Onları rahatsız etmenin anlamı yoktu. Sadece ön-seziyle kimseyi rahatsız etmenin anlamı yoktu.

Bunu kendim yapabilirdim, değil mi? Görme yetimi kaybettiğim için işe yaramaz değildim. Körlükle ilgili düşünceleri

uzaklaştırmak için çenemi sıktım. Tüm bu duygularla daha sonra, tehdit geçtiğinde ilgilenecektim. Herkes güvendeyken. Bu benim hatamdı ve bunu düzeltecektim. Eğer bu renkli şeritler bana yardımcı olacak bir ipucu verecekse, o zaman onları takip etmemekle aptallık etmiş olurum. Değil mi?

Öyleyse, kendimi ikna etmek için neden bu kadar çok çaba harcıyordum?

Bu düşünceyi bir kenara ittim, bastonu elime aldım ve dikkatlice altın şeride doğru ilerledim. Geldiğimde daha parlak bir şekilde titreştiği için neredeyse beni selamlıyor gibiydi. Başarmıştım! Ama şimdi hangi yoldan gidecektim?

Şeritte yukarı ve aşağı baktım ama onu takip etmek için hangi yolu izleyeceğim belli değildi. Pekâlâ, sadece tahmin etmem gerekecekti. Bir ucu kasabaya doğru kıvrılmıştı; pek tercih edilebilir değildi. Yönümü bir bastonla bulurken ve birinin beni etrafta dolaşırken görme ihtimali varken olmazdı.

Diğer yoldan gidecek, doğru olduğunu umacaktım.

Belki şans eseri, belki de kaderde yazdığından şerit, Skundton'un doğusuna doğru kıvrılan, iyice yıpranmış bir yoldan ilerliyordu. Ayaklarım toprakta ses çıkarmıyordu ve altın şerit kadar hafızam da beni yönlendiriyordu. Yürürken bastonun önümde ileri geri sallanmasına izin veriyordum, böylece parmağımı bir köke veya kayaya çarpmamıştım.

Gözlerim acıyla sürekli değişen hayaletimsi manzaraya kaydı. Ağaçlar rasgele bir şekilde hayata dahil olup çıkıyordu. Yıldızlar ve parlak duvar resimleri canlandı, sonra solarak arkalarında yalnızca fısıltılar bıraktı. Bu midemi bulandırdı.

Tam o sessizlik anında fısıltılar duydum. Birileri burada olduğumu bilmiyordu.

“Eğer gerçekten döndülerse, o zaman bu *onun* suçu. Sana söylüyorum Olen, o kızın etrafında olmamalısın.”

Yanaklarımın ısındığını hissettim. Ormanda fısıldayan her kimse benim hakkımda konuşuyor olmalıydı. Ses tanıdıktı ama emin olmak için ağaçların etrafına bakmaya cesaret edemedim. İnsanların arkandan konuşmasından daha kötü olan tek şey, seni bir zavallı olarak gördüklerinin bilincinde olduğunu göstermekti.

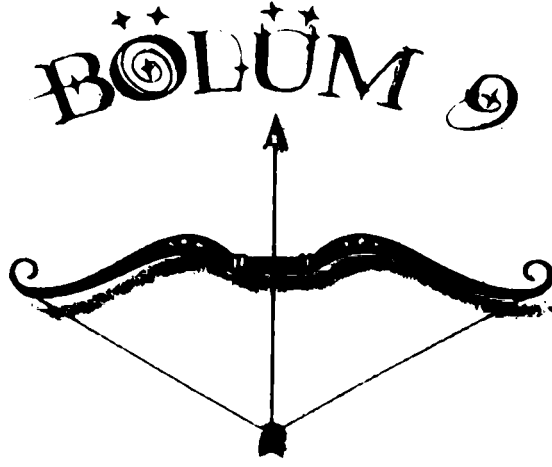
“O kör. Ne yapmamı bekliyorsun, görme yetisini kaybettikten sonra ona kötü davranmamı mı? Mantıklı ol.”

“Sadece bizimle ilgili ciddi düşünüyorsan onun yanında olmaman gerektiğini düşünüyorum.”

A-ha! Olen’ın bir kız arkadaşı vardı ve benden hoşlanmıyordu.

Erkek meselelerinden daha büyük endişelerim vardı. O mandolin seven Chanter’a sahip olabilirdi; bu umurumda bile değildi. Ve eğer bu kadar eğlenceli olduğunu düşünüyorlarsa tüm zamanlarını benimle ve körlüğümle dalga geçerek geçirebilirlerdi. Kurtarmam gereken bir kız kardeşim, bulmam gereken bir eser ve gezinmem gereken yeni bir dünyam vardı. Bu konudaki kararım, yaşlı mandoliniyle iğrenç bir müzik çalan beceriksiz bir genç tarafından sarsılmayacaktı.

O zaman sözleri neden bu kadar canımı yakmıştı?

Kararımdan pişmanlık duymaya başladığımda artık çok geçti.

Hava gitgide soğuyordu. O kadar soğuktu ki güneşin uzun zaman önce battığını düşünmek zorunda kaldım. Zaten o kadar çok tökezleyip düşmüştüm ki saymayı bırakmıştım. Yumuşak yün çorabımın yırtılmış olma ihtimali çok yüksekti ama herhangi bir delik bulmak için durmaya veya ağrıyan dizlerimi düzeltmeye cesaret edemedim. Eve dönmeden önce tüm bunların bir değeri olduğunu kanıtlamasaydım, bu gezi için ailemin kederi ve hayal kırıklığından başka gösterecek hiçbir şeyim olmayacaktı. Bu şeridin sonunda ne olduğunu bulabilirsem onu alacaktım, değil mi?

Tuhaftı ama bu yolu ilk yapan kişinin sesini duyabiliyormuşum gibi şerit bana neredeyse fısıldıyordu.

Onu sakla. Geri geldiklerinde kullanmak üzere güvenli bir yere sakla onu.

Bu, doğru yolda olduğum anlamına gelmeliydi! Değerli bir şeyi geri getirebilseydim, onlara hâlâ kasabanın avcısı olabileceğimi gösterirdim. Bir şekilde.

Körlük sadece bir... durumdu... Ceza değildi.

İleride bir karışıklık oldu ve pembe renkli bir çizgi, kendine ait bir izle patikada hızla ilerledi ancak renkler neredeyse

anında soldu. Bir çift uzun sivri kulak zar zor gözüme çarpmıştı. Tavşandı.

İşte! Hâlâ hayvanları görebiliyordum. Biraz. Ruhlarını görebiliyordum. Bu avlanmak için kullanabileceğim bir şey olmalıydı, değil mi?

Bir dal yüzüme çarptı ve acı dolu çığlığımı yuttum. Tam gözüme gelmişti. Gözlerimi kapattım, ikinci görüşüm bile beni terk ederken karanlığa gömüldüm. Acı ve hayal kırıklığı içinde ağlamamaya çalıştım.

Kimi kandırıyordum? Ormanda körü körüne tökezlemek hiçbir işe yaramayacaktı, değil mi?

Ruhlarını tuzığa düşür. Onları geri gönder. Bizi güvende tut. Doğru yoldasın.

O altın şeridi kim bıraktıysa, kötü şüirleri de seviyor olmalıydı.

Dişlerimi sıkarak ağrıyan gözlerimi açtım ve devam ettim. Buraya kadar gelmiştim. Devam edebilirdim. Ailem fazla endişelenmeden önce dönmeyi umuyordum.

Yol, kayalık bir çıkıntının köşesinden kıvrılıyordu ya da bastonumla üzerine vurduğumda öyle görünüyordu. Şeridi dikkatle takip ederek kayalık bir rafa çıktım. Taş tahta ayaklarımın altından kaydı, dik durmaya çalıştım. Dik bir yerde olmalıydım. Bastonumla kayaya hafifçe vurdum ama ilerisi sağlam görünüyordu.

Yukarı baktığımda onu gördüm.

Önündeki karanlıkta açık mavi parıldayan muhteşem bir geyik, boynuzlarını arkasında genişçe açarak gökyüzüne bakıyordu. Güzeldi. Tavşanın aksine hayaleti parlak kaldı, ayağını yere vurdu ve homurdanarak yeri eşeledi.

Bir avcı olarak, böyle güçlü bir hayvanı kasabamızın bu kadar yakınında görmekten heyecan duymalıyım. Tabii ki heyecanlıydım. Ama çoğunlukla hayret içindeydim. Körlüğün

böyle bir manzaraya yol açabileceği kimin aklına gelirdi? Ağrıyan gözlerimi kırıştırdım ve o başını eğip ilerideki bir şeyin etrafından kayana kadar hareketsiz kaldım.

Şerit tam da durduğu yere kadar gidiyordu ve geyik gözden kaybolduğu anda gevşek arduvaz üzerinde yokuş yukarı kayarak ve savrularak onu takip ettim. Takırtının ardından gelen bir takla sesi beni endişelendirdi. Düşündüğümünden daha yüksekte miydim?

Gece meltemleri etrafımda esiyor, ince gömleğimi ve kısa ceketimi kamçılıyordu. Daha kalın giyinmem gerekiyordu. Gece daha da serinlerse boynumdaki yünlü yaka beni ısıtmaya yetmeyecekti.

Bul onu, bul onu, bul onu.

Bu şerit izini her kim bıraktıysa amacı konusunda kararlı olmalıydı. Bıraktığı ruhani yolda yankılanan o ses yüksek ve güçlüydü.

Şerit yolu keskin bir dönüş aldı ve alnımı kayalık bir çıkıntıya çarpa çarpa takip ettim. Ağzıma gelen küfrü yuttum. Bunu tekrar yapmak istemiyorsam bastonumla hem yeri hem de havayı kontrol etmem gerekiyordu. Keskin acıya karşı savaşarak alnımı ovuşturdum.

Bastonla boş bir alana dokunurken hâlâ yıldızları görüyordum. Bir mağaraya gidiyordum. Nereye gittiğim hakkında hiçbir fikrim yokken bu iyi bir şey değildi.

Kayaların içi daha da soğuktu sanki kış bu mağarada saklanırken dışarısı sonbahardı. Hafifçe vurarak ve tıklatmayı sürdürerek yavaşça yoluma devam ettim. Buraya saklanmamışsa iyi olurdu! Eğer öyleyse ve ben fark etmezsem, düşerek ölebilirdim. Bunun mağaralardaki insanlara olduğunu duymuştum. Bu yüzden her zaman yanında bir ışık getirmen gerekiyordu ama şu anda bir ışık bana pek yardımcı olmazdı.

PERİ AVCISI

Kalın yığınlardaki gevşek kayalar yumuşak botlarımın altından kayıyordu. Biri bu mağarayı kazmış mıydı yoksa doğal olarak mı oluşmuştu? Ve barınak olarak mağaraları tercih eden ayılar veya diğer büyük yaratıklar için endişelenmeli miydim?

Altın rengi şerit aniden yukarı doğru döndü ve başımı aşağıda tutmaya dikkat ederek ellerimle yokladım. Bu sefer kayaya vurmama gerek yoktu neyse ki!

Üstümdeki kayada bir çıkıntı vardı. Girişten göremezdiniz ama kalın ve sağlamdı. Ellerimi kayalık rafa uzatabilmek için vücudumu dikkatlice büktüm.

İz burada sona ermişti.

Yaklaşırken nefesimi tuttum. Oradaydı! Soğuk ve metal bir şeydi. Onu çıkıntıdan çıkardım ve göğsüme sıkıştırdım.

Bir şey bulmuştum!

Dikkatlice ona dokundum. Kafes miydi? Kolumun uzunluğu kadardı, belki biraz daha kısa ve iri olduğundan daha uzundu; üstte bir kulp, dışta dokuma tel ve sağlam bir metal tabanı vardı. *Evet. Eğer bir kuşu tuzağa düşürecek ve onu gökten uzak tutacak kadar zalim olsaydın senin gibi küçük bir kafes, bir kuşu tutabilirdi.*

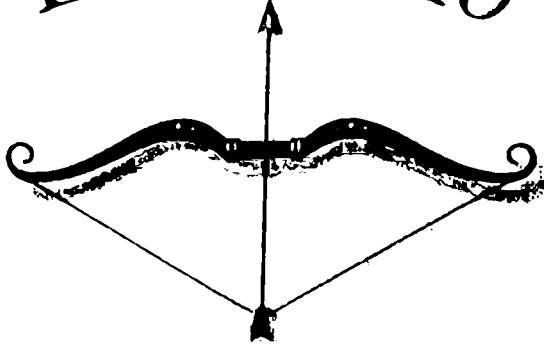
Kafese dokunduğum anda canlandı, ürkütücü bir mavimsi yeşil ışık parıldadı. Ona çekildiğimi ve aynı zamanda itildiğimi hissettim.

Bir şey bulmuştum! Bu, annemin bahsettiği Ruhlar Kafesi olabilir miydi?

Anneme göstermek için sabırsızlanıyordum. Gülümseyerek mağarayı terk etmek için arkamı döndüm ve nefesim kesildi.

Altın şerit yok olmuştu.

BÖLÜM 10

Hayır, hayır, hayır! Artan duygularımı yönetmeye çalışırken düşüncelerim sisli ve şimşek hızındaydı.

Ne yapacaktım? Bana rehberlik edecek şeridim olmadan eve nasıl gidecektim? Girişi bulmak için bastonumla yerlere vurarak mağaradan çıktım.

Nefesim çok hızlıydı, bu da düşünmemi daha da zorlaştırıyordu. Kaybolmaktan daha kötü bir haldeydim. Kördüm ve kaybolmuştum. Daha bir dakika önce kendime o kadar güveniyordum ki! Dudağımı ısırdım.

İşte! Giriş oradaydı.

Rahatlayarak yere çöktüm. En azından yeraltında dolaşırken kaybolmamıştım. Bir elimde baston, diğer elimde kafele oturmak için sadece bir dakikaya ihtiyacım vardı. Bu konuda mantıklı olmaya çalışarak ve çılgılık atan kaygının düşüncelerimi engellemesine izin vermeyerek nerede olduğumu anladım.

Hava soğuktu, demek ki hâlâ geceydi. Eve dönmenin kolay bir yolu yoktu aslında; şerit veya yer işaretlerini belirleme yeteneğim olmadan neredeyse kaybolmuştum. Buraya daha önce hiç gelmediğim için kasabadaki diğer insanların burada piknik yapmadıklarını veya böğürtlen toplamadıklarını rahatlıkla söyleyebilirim. Yardım isteyemezdim.

PERİ AVCISI

Kör olmam ve dalların gözüme verdiği darbeden dolayı yanması dışında en azından fiziksel olarak iyiydim.

Ağlamak istiyordum.

Ama herkesi kurtarabilecek antik eserler bulan cesur kızlar ağlamazdı, değil mi? Burnumu çektim; gözyaşlarımı önce elimin tersiyle, ardından kısa paltomla yeleğime sildim. Gözyaşı yoktu. Her ne işe yarayacaklarsa en azından kemer bıçağım ve çıram vardı.

Sahip olduğum güçlü yanları düşünmeye çalıştım. Etrafta sürünerek gelen Parıldayanlar'ı görebiliyordum. Bu, çoğu insanın görebileceğinden daha fazlaydı. Bunun için minnettar olmalıyım. En azından ikinci görüşe sahip olmak yerine *tamamen* kör de kalabilirdim.

Evet, bu bir avantajdı. Tek avantajımın bana çaresiz ve umutsuz olmadığımı hatırlatmasına izin vererek uzun, yatıştırıcı bir nefes aldım.

Ama gözlerim hâlâ acıyordu. Onları korumam gerekiyordu. Onları kapatamazdım yoksa sahip olduğum ikinci görüşten aldığım biraz yardımı da kaybederdim. Kapalı olsalar daha az bile olsa bu görüşe sahip olur muydum?

Cebime baktım ve annemin bana verdiği eşarbyı çıkardım. Hâlâ parlıyordu; bir renk ve güzellik girdabıydı. Özenle, uzun ince bir rulo halinde katladım; çok kalın değildi ama biraz koruma sağlamaya yetecek kadar idare ederdi. Umarım bunu gözlerimin etrafına açık tutacak kadar hafif ama dalların çizmesini önleyecek kadar sıkı sarabilirdim. Yukarı kaldırıp kafamın arkasına sıkıca bağladım.

Görüşüm renklerle doldu.

Nefesim kesildi.

Görüşüm geri gelmişti. Ne? Nasıl?

Kayalık bir çıkıntının üzerinde oturuyordum; gölgede keskin ve yaldızlı ışık vardı. Şafağın ilk ışıkları, pastanın üzerine bal dökülür gibi dalgalanan manzaraya yayılmıştı. Altın ışık tepeleri aydınlatıyordu ve doğudan batıya doğru ilerlerken sürekli dışarı akarak dereleri dolduruyordu.

Kasabanın dışındaki yolun krallıklara ve denize doğru giderken kıvrılan bir patikaya dönüştüğünü ta buradan bile görebiliyordum.

Ne kadar yükseğe çıktığımı görünce kalbim küt küt atmaya başladı ama geçici bir korku, tekrar görmenin harikasıyla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

Ben... iyileşmiş miydim? Belki de babam başından beri yanılıyordu ve Gezginlerin eserlerine sihirli yetenekleri işlenmişti. Bu eşarp bana bir şey yapmıştı. Beni iyileştirdiğine inanmaya cesaret edebilir miydim?

Sabahın erken saatlerinin altın sarısı ışığı o kadar güzeldi ki gözlerimden yaşlar aktı. İçime sıcaklık ve şükran yayıldı. Uzun sürmese bile, anlık olarak elimde olsa bile ah, çok güzeldi!

Dağın yamacında ve batıda Skundton görülebiliyordu; küçük bir açıklıkta gökyüzüne doğru kıvrılan bir duman yolu kümesi vardı.

Ailem oradaydı, uyanmak üzereydiler. Umarım yokluğumu ancak şimdi fark ederlerdi. Ya da daha iyisi, kasabada olduğumu varsayarlardı.

Onlara bu kafesi götürebilecektim.

Kafesi incelemek için havaya kaldırdım ve nefesim kesildi. Paslı, eski bir kuş kafesinden başka bir şey değildi. Mağarada hissettiğim veya ikinci görüşümde gördüğüm gücün hiçbirine sahip değildi. Deniz mavisi parıltı gitmişti.

Ne olmuştu? Mağaraya döndüm. Belki de sadece burada

PERİ AVCISI

işe yarıyordu. Ama yine de mağarada da sıkıcı ve işe yaramaz görünüyordu. Onu bir şekilde mahvetmişim. Artık değersizdi.

İç çekerek güneşe döndüm ve yoğun bir hayal kırıklığıyla onu havaya kaldırdım. Bunda da başarısız olmuşum.

Öyle miydi? Belki de bu büyüğü hediye, görüşü geri getiren bu eşarp, belki de kafese olan bakışımı değiştirmişti.

Merak ettim, göz bağımı çıkardım ve dünya karardı. Sadece önümde ürkütücü mavi-yeşil bir ışıkla parıldayan kafes parladı. Büyüğü dönen harfler, kafesin üstünü ve tabanını çevreliyor, okunamaz ama güzel bir şekilde birbirine akıyordu. Gözlerimi kısıarak onları ayırmaya çalıştım ama bu sadece başımın ağrımına neden oldu. Bunun benden önceki büyükannelemin güçlü bir silahı olduğuna dair ezici duyguyu üzerimden atamadım.

Vay canına!

Yukarı baktım ama dünya yine karanlıktı, geriye yalnızca soluk, parlak gölgeler ve titreyen ışık yıldızlar kalmıştı. Altın şafak kaybolmuştu. Hayal kırıklığını yuttum. Eşarp beni hiç iyileştirmemişti.

Denemek için eşarbı tekrar göz bağı gibi bağladım. Parlak bir ışık zihnime çarptı; beynime bir acı ve neşe saplandı.

Tekrar görebiliyordum! Rahatlayarak iç çektim.

Demek ki her zaman eşarbı takmak zorunda kalacaktım. Bu iyiydi. Tekrar görüşümü kaybetmekten daha iyiydi. Gerçekten iyileşememenin yarattığı hayal kırıklığının içimi kemirmesine izin vermemeye çalıştım. Asla olmamış bir şey için yas tutmanın bir anlamı yoktu. Artık işler böyle yürüyordu. Bunun hakkında sızlanmak beni hiçbir yere götürmezdi. Heldra bu konuda haklıydı.

Kafese tekrar baktığımda paslı, eski bir hurda parçasından başka bir şey değildi.

Saklamalarına bile gerek yoktu. Göz göre göre saklanıyordu.

Ama şimdi aklıma başka bir şey geldi, bu eşarp ne kadar büyüğü ve ne kadar harika olsa da görüşümü geri getirmişti ama ikinci görüşümü engelliyor muydu? Onu taktığım süre boyunca ruhani boyutu göremezdim, değil mi? Kimsenin göremediğı şeyleri ben de göremeyecektim.

İlk görüşümü geri almıştım ama karşılığında bir şey kaybetmiştim. Onsuz eve giden yolu bulamıyor, aynı zamanda ormanda Peri'yi de göremiyordum.

Ne kadar ilginç bir durumdu.

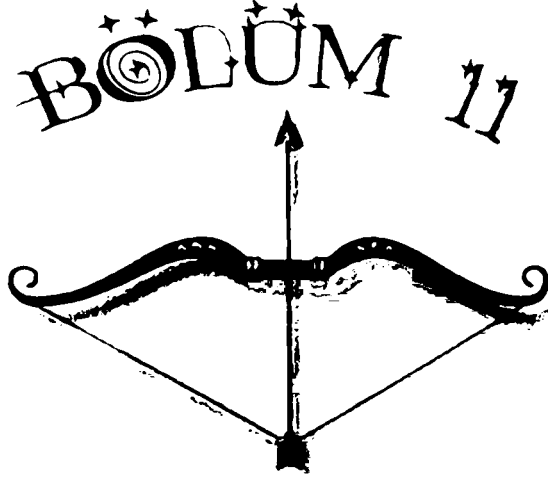
Görebildiğim halde bastona yaslanarak taşlı yolda güçlölkle ilerledim. Taşlar yol boyu devam ediyor, dik uçurumu takip edip uzaktaki ağaçlara kadar gidiyordu.

Buraya karanlıkta tırmanmıştım. Çılgındım. Muhtemelen dün gece tırmanırken ölmem gerekiyordu. Yine de kalbimde yükselen sevince engel olamadım. Tekrar avlanabilirdim! İnsanları görebiliyordum! Ve bir şeyler yapabilen... kafesim vardı.

Şimdi, eğer tüm bunlardan yararlanmanın bir yolunu bulabilirsem, belki o taş çemberini kendim aşabilir ve kız kardeşimi geri getirebilirdim.

Senin için geliyorum Hulanna. Dayan.

BÖLÜM 11

Bir şeyin farkında olmadığınızı bildiğinizde onu her yerde hissedebileceğinizi sanırsınız. Yoldaki her virajda, her köşede, her ağacın arkasında Peri'yi görebileceğimi düşündüm. Parıldayanlar. Adlarını söylememem gerektiğini hatırlamam gerekiyordu yoksa kendi zihnimdeki mahremiyeti kaybederdim.

Ama belli bir şekilde düşünmemi sağlayarak beni kontrol ediyorlarsa çoktan kaybetmemiş miydim? Gözlerimi bağladım ve sıradan şeyler dışında bir şey bulamadan etrafıma bakındım. Bunu o kadar çok yapmıştım ki sayısını unuttum. Sakinleşmem ve her gölgede zıplamayı bırakmam gerekiyordu. Daha önce babamla avlanmıştım. Sakin kalmak çok önemliydi.

Görüşümle bile eve giden yol net değildi. Dağ patikası-ndan iner inmez, yoğun bitki örtüsü gerçek yer işaretlerini engelliyordu. Dün gece gittiğim yol, hiç yokmuş gibi ortadan kaybolmuştu. Güneşin batısına doğru ilerliyordum ama kasabaya ulaşmak için yeterince güneye ilerlemiş miydim? Güneye çok fazla açı verirsem, hızla akan Mattervine Nehri'ne ulaşabilirdim. Ormanın bu kısmını bilmeliydim. Yolumu bulmak kolay olmalıydı ama daha önce bilinen yollardan çıkmayı göze almamıştım, en azından çok uzağa gitmemiştim. Her ağaç

kümesi ve ahududu kamışıyla dolu vadi parçası aynı görünmeye başlıyordu.

Periler serbestken burada kaybolma düşüncesi içimi korkuyla doldurdu. Yine de bu düşüncenin beni kontrol etmesine izin vermeyi reddettim ve onu zihnimde kararlı bir öfkeye dönüştürdüm. Yani beni korkutabileceklerini ve kontrol edebileceklerini düşünüyorlardı, öyle mi? Onlara kolay bir av olmadığımı gösterecektim.

Ormanda bir fırtına esintisi dolaşıyordu. Rüzgâr o kadar güçlüydü ki bana rehberlik edebilecek orman seslerini bastırıyordu.

Sakin ol Hunter, sakin ol.

Ormandan çalılık dağ ovasına geçene kadar soluk soluğa ve susuz kalmış, yorgun düşmüştüm. Taşlardan oluşan düzlük önümde uzanıyordu; kırık kaya parçaları, yosunlar ve birbirine dolanmış alçak çalılardan oluşan bir karmaşaydı.

“Allie! Oh, çok şükür ki sensin!” Olen, üzerinde oturduğu yosun kaplı bir kayadan güçlükle kalktı. Sert rüzgârlar yüzünden mandolinini bile duymamıştım.

Çok fazla kuzeye sapmış, kendimi Yıldız Taşları’nın Peri Diyarı’nın girişini koruduğu kayalık dağ ovalarında bulmuştum. Çembere bir bakış atarken pişmanlık beni şiddetli rüzgârdan daha güçlü bir şekilde sarstı. Dayanılmaz derecede basit görünüyordu. Sadece bir taş çemberiydi.

Kız kardeşimin içinde kaybolduğu bir taş çemberi. Hayatımı mahveden bir çember.

Ve Olen oradaydı, biraz ürkek görünüyordu, gözleri aynı anda her yeri tarıyordu. Ama oval yüzü, lekeli cildi ve çok uzun görünmemeye çalışırken gergin kamburuyla sadece sıradan Olen’di. Topallayarak yanıma geldi ve beceriksizce uzun kırmızı saç örgümü çekiştirdi.

“Bu kızıl saçla seni bir kilometre öteden seçmeliydim Allie. Vadiden gelen bir kardinalkuşu gibi ormanda göze çarpıyorsun. Ama senin bir hayalet olduğunu sanmıştım.”

Artık onu görünüşüne göre yargılamamam gerektiğini biliyordum. Yine de saçma yapılan yorumlar olmadan yaşayabilirdim. Diğer boyutta onun nasıl göründüğünü biliyordum ve bu, onu burada görme biçimimi güçlendirmişti.

Onu düzgün görebilmek için bir anda göz bağımı çıkardım. Bağ gözümünden ayrılır ayrılmaz Olen canlandı. Ruh benliği kontrolü ele alırken parlak, ışıltılı mavi ve diğer canlı renkler belirdi; dalgalı ve lekeliydi ama hâlâ aynı güzellikteydi. O oval yüz şimdi daha güçlü görünüyordu; çenesinde onu daha güçlü ve daha kararlı gösteren bir şeyler vardı. Aniden öyle dimdik ve uzun boylu görünmüştü ki biri başına bir taç taksa gülmezdim. Ahenkle titreyordu. Sanki o ahenk, eti kadar bir parçasıydı. Rahatlayarak iç çektim.

“Dün gece eski bir eser bulmak için ormana gittim,” dedim açıklama olarak. Fakat bakışlarım ondan Yıldız Taşları’na kayarken daha fazla bir şey söyleyemedim.

“Aklını mı kaçırdın Allie Hunter?” Kızmış mıydı? Gözleri parladı. Kızacak neyi vardı ki? “Senin neden hayalet olduğunu düşündüğümü biliyor musun? Baban endişeden deliye döndü! Senin peşinden gitti. O ve babam, onlar yokken seni izlemem için beni görevlendirdi.”

Sesinde endişe vardı ama bu, gözlerim bağlıyken hissettiklerimin yanında hiçbir şeydi.

Yıldız Taşları Parıldayanlar’la *doluydu*. Boşluğun her santimini doldurmuşlardı. Orada onlardan başka kimsenin hissedemeyeceği bir engel varmış gibi çemberin kenarlarını zorluyorlardı.

Gözleri aç ve çeneleri gergindi. O kadar aç ve gergindiler ki bu, çarpıcı fiziksel güzelliklerini neredeyse artırıyordu. Erkek ve dişi, kısa ve uzun, esmer ve sarışın, narin, geniş kanatları ve paçavralar, kemikler ve tüyler arasında titreşen kıyafetleri veya muhteşem ince kesilmiş ipek ve brokarlar ile hepsi şaşırtıcı derecede muazzamdı. Bazılarının boynuzları, diğerlerinin tilki veya puma gibi kuyrukları vardı. Ve hepsinin keskin dişleri vardı. Sanki ihtiyaçları tekrar tekrar yanıp sönüyordu ve ben onları hem görünmek istedikleri muhteşem yaratıklar olarak hem de gerçekte oldukları vahşi yaratıklar olarak görüyordum.

Çembere girerken ve çemberden çıkarken renkli şerit izler iç içe geçiyordu. O çembere pek çok önemli yolculuk yapılmış gibi her biri parlaktı ve nabız gibi atıyordu.

Biri o kadar koyu yeşil ve yeniydi ki diğerlerinden daha gerçek görünüyor, bana sesleniyordu. Nasıl olduğunu bilmiyordum ancak bunun bir şekilde babamla bağlantılı olduğunu hissetmiştim.

“Allie? Beni dinliyor musun?” Olen paniklemiş gibiydi. “İçeride değilsin ve seni aramak için içeri girdiler!”

“İçeri mi?”

“Çembere girdiler Allie! Senin babanla benim babam! Seni ve kız kardeşini aramaya gittiler.”

Kızgın olmasına şaşırmamalıyım.

En yakın Peri'nin gözlerinin içine baktım. Babam içeri girdiğinde ona ne yapmışlardı? Ve içeriden biri çıkmış mıydı? Kaç tanesi dışarıdaydı? Bir tanesi Hulanna için çıkmış, beni kovalayıp keçimi çalmıştı. Dumanlı kanatları olan ikinci bir Peri de ormandaydı. Ve şimdi iki tane daha çıkmış olabilirdi: biri babam biri de Chanter için.

PERİ AVCISI

Göz bağımlı tekrar taktım. Olen'la konuşurken *onları* görmeye ihtiyacım yoktu. Olen konuşurken onların hevesli bakışlarını görmek çok zordu. Sanki bizi de çemberlerine çekebileceklerinden eminlerdi.

“Ama ben içeride değilim,” dedim, olan olmuşken onları mantıklı davranmaya ikna edebilirmişim gibi. Normal görüşüm geri geldi ve çember yine taşlardan oluşan sıkıcı bir yer haline geldi. Olen endişeli bir ifadeyle ve konuşurken mandolinin kayışıyla oynayan gergin parmaklarıyla hafifçe kambur duruyordu. “Tam buradayım. Oraya hiç girmedim.”

“Bunu nasıl bilebilirlerdi?” diye sordu, artık kızgındı. “Senin kaybolduğunu nereden bileceklerdi? Annenin o çembere atlamasını engellemek için yapabilecekleri tek şey buydu. Benim girmeme izin vermediler. Gözetlemem ve müzik çalmam için beni burada bıraktılar. Bütün gece çaldım ama hiç Parıldayan görmedim. Onlar gittikten sonra tüm gece boyunca çaldım ve korktum.”

“Tüm gece mi?” diye tekrarladım. O aç gözler. Peri kalabalığı. Babam içeri girdiğinde onlar orada mıydı? Yoksa sonradan mı geldiler? Ona her ne yaptılarsa işleri bittikten sonra. İçimi bir ürperti kapladı.

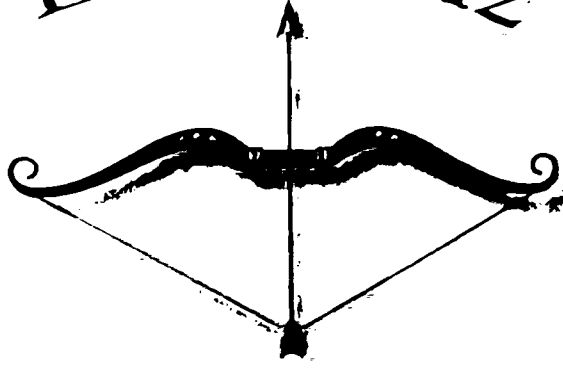
Olen beni omuzlarımdan tuttu; gözlerinde korku ve endişeyle beni sarstı. “Beni dinlemiyorsun Allie! Babalarımız oraya girdi, çemberi geçtiler. Seni ve kardeşini arıyorlardı. Ve Allie, içeri girdikten sonra kimse bir daha dışarı çıkmıyor. İlahici ve Avcı biziz artık. Sen ve ben. Anlıyor musun? Bizden başka bu görevleri üstlenecek kimse kalmadı. Ve baban bana senin bir Peri gördüğünü söyledi.” Peri kelimesi yüzünden kekeledi. “Peri Halkı burada, ormanda başıboş geziyor. Ve babam, gece gündüz burada kalıp onları elimden geldiğince geride tutmak

için mandolin çalmam gerektiğini çünkü onları dünyamızdan uzak tutmak için elimizde kalan tek şeyin bu olduğunu söyledi. Anlamıyor musun?”

“İsimlerini söyleme,” dedim nefes nefese. “Zihninden geçersen bile duyabilirler.”

“Peri. Peri. Peri,” dedi tükürükler saçarak; onun için hiç önemli değilmiş gibi. “Duymaları kimin umurunda? Hepimiz zaten öldük! Annem öyle diyor. Kalmaya zahmet etmemem gerektiğini söylüyor. Yaşlı eşlerin genç eşlere söylediği tüm fısıltılar aynı şeyi söyler. Çembere biri girerse, bir şey çıkar. Bire bir. Ve onlardan *biri* bile dışarı çıkarsa, hepimizi mahvederler.”

BÖLÜM 12

“Dışarıda bir yerlerde üç tane Peri var Allie. Üç. Ve ikimizin de babası içeride, orada bile olmayan birini arıyor!”

Dişlerim takırdıyordu. Bu, tüm bu olanların yarattığı baskı yüzünden miydi yoksa diğer tarafta bekleyen... Parıldayanlar'ı... gördüğüm için miydi? Dişlerimin takırdamasını istemiyordum. Ama bunların hiçbirinin olmasını da istememiştim. Kız kardeşimin çembere girmesine izin vermek istememiştim. Babamı ya da Olen'in babasını peşimizden gelmeye mecbur bırakmak istememiştim. Her şey birdenbire kontrolden çıkmıştı.

Korku, beni alt etmekle tehdit eden bir kış fırtınası kadar güçlüydü. Hayatım ve hayatıma dair her şey yok olmuştu. Çaba göstererek korkumu uzaklaştırdım ve bunun yerine kararlılığımı beslemesi için onu zorladım. Bunun her şeyi mahvetmesine izin vermeyecektim. Veremezdim.

Gıcırdayan dişlerimin arasından, “Biz de onların peşine düşmeliyiz,” dedim. Göz bağım biraz düşmüştü, kenarından çemberin içinden Peri Halkı'nın sırtıttığını görebiliyordum. Söylediğim, oraya girme ihtimalimi artıran her kelimeyle daha heyecanlı görünüyordlardı. Hatta bazıları kavrayamayacağı bir şeye uzanmak ister gibi parmak uçlarında yükseliyordu. “İçeride olmamama rağmen orada beni aramalarına izin veremeyiz.”

Olen gırtlğından öfkeli bir ses çıkardı. “Anlamamış gibisin.”

Ama anlamıştım. Sorun da buydu. Bana ne söylediğini *tam olarak* biliyordum. Babalarımızı ölüme mahkûm etmiştim. Aynı zamanda tüm kasabayı da.

Korkma Allie, kararlı ol. Bunun seni durdurmasına izin verme. Seni güçlendirmesini sağla!

“Anlıyorum,” dedim dişlerimi sıkarak. “Benim yüzümden ölüme mahkûm oldular. Tek karar yüzünden!”

Olen uzun bir nefes verdi ve bana katlanmak için kalan tüm sabrını kullanıyormuş gibi baktı. İki gözüm onu farklı gördüğü için başım ağrıyordu. Bir gözüm Olen’ı ruh boyutunda bir kahraman olarak, diğer gözüm ise sıradan genç bir erkek olarak görüyordu.

“Allie.” Normal görüşle aklımı kaybetmişim gibi her kelimayı dikkatlice söyledi. “Sen. Ve. Ben. Geriye. Kalan. Sadece. Biziz.”

“Anlıyorum,” dedim. Azarladığı ya da belki de koruduğu bir çocukmuşum gibi hâlâ kollarımı tutuyordu.

“Anlamıyorsun. Onların peşine düşemeyiz Allie çünkü biz artık İlahici ve Avcı görevindeyiz. Gece gündüz burada kalmalı, düşmanlarımızla seni buradan uzak tutmak için şarkı söylemeli ve çalmalıyım Allie. Kör ol ya da olma, dün gece ormanda bir maceraya atıldıysan o kadar da kör olamazsın, değil mi? Ormanlarımızdaki Perileri, çocuklarımızı ve hayvanlarımızı çalıp dünyalarımızı mahvetmeden önce avlayıp öldürmelisin.”

“Dünyalar mı?” diye sordum ve bu kez kendimi aptal gibi hissettim. Bir tane dünya olduğundan oldukça emindim.

“Her insan, onu canlı kılan kendi küçük güneşleriyle kendi küçük dünyasında yaşar. Ailenin güneşlerine Alastra ve

Hulanna deniyordu. Güneşlerini kaybettiklerinde onlara ne oldu, he?”

“Dünyaları yok oldu,” diyerek kabullendim. Hulanna’yı ve babamı kaybettiğimde benimki de yok olmuştu.

“Evet, öyleyse daha fazla dünya yok olmadan önce hepimizi kurtaralım, olur mu? Bunu yapabilir misin?”

Uyuşmuş bir şekilde başımı salladım.

Güldü. “Bunu gerçekten mümkünmüş gibi sordum. Elbette başarısız olacaksın. Başarısız olacağım. Ama yine de denemek zorundayız.”

“Sana hiç insanlarla aranın berbat olduğunu söyleyen oldu mu?” diye sordum.

“Eh, ben de neden kızlardan hiçbirinin benden hoşlanmadığını merak ediyordum,” dedi acıklı bir gülümsemeyle. “Belki de bu yüzdendir.”

Doğru olmadığını bilmeme rağmen, “Kesinlikle bu yüzden,” dedim sertçe. Ormanda biriyle fısıldaştığını duymuştum. Baş belası olduğumu düşünen biriyle. O kişinin aptal olduğumu, başarısız olmaya mahkûm olduğumu düşünmesi canımı yakmıştı ve benden uzak durması için Olen’ı uyardığını hatırladım.

Tarafsız olmam gerekirse kör bir kızın, başka bir dünyadan gelen sihirli yaratıklara karşı ne şansı olabilirdi ki? Pek yoktu. Belki de baş belasıydım.

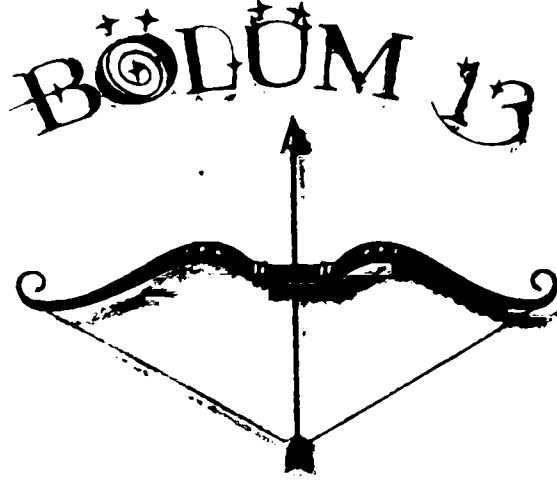
“İnsanların ölmesini falan önlemek istiyorsan o mandolini çalmaya devam etsen iyi olur.”

Kıkırdadı, en azından sakinleşiyordu. “Evet, bir mandolin kesinlikle orduları yenecek. Sadece kafiyeyi unutma, tamam mı? Müzik engeller onları, ateş yok eder; bak tam gözlerine, yok olurlar demirle.”

“Bunun sadece bir tekerleme olduğunu düşünmüştüm,” dedim.

“Hayatlarımız artık tekerlemeler ve Peri Diyarı masallarından ibaret Allie. Bazı çocuklardan onları hatırlamamıza yardım etmelerini istememiz gerekiyor. Çünkü yapmazsak hepimiz öleceğiz.”

“Bu kadar dramatik olma,” dedim ama içten bir cümle değildi. Ne de olsa babamı ve kız kardeşimi çoktan kaybetmiştim. Geriye kalan tek şey annemdi. Bu herkesin ölmesine yeterince yakın değil miydi? “Var olan her Peri masalını duydum. Ve hepsini mahvetmeyi planlıyorum.”

İlk kez altı yaşındayken babamla geyik avlamıştık. Zor bir kıştı. Kasabada insanlar patatesleri un için öğütüyor ve her bir kuru fasulye karneyle veriliyordu. Kasabaya getirilen her et parçası bir katkı sağlıyordu.

Evimize hücum eden soğuk havada nefesi hâlâ tüyler ürper-ticiyken, etrafında dönen parlak yıldızlar gibi bir kar taneleri sağanağıyla kapıdan içeri girmişti. “Hadi kızlar, avlanalım!”

“Kızları götürmemelisin Hunter,” diye azarlamıştı annem. “Sana ayak bağı olacaklar sadece ve ete ihtiyacımız var.”

Ama babam yalvaran, iri gözlerime bakıp göz kırpmıştı. “Sessiz olabilir misin Allie? Sakin kalabilir misin?”

Başımı sallamıştım, içimdeki heyecan kabarıyordu. Tıpkı babam gibi olmak istiyordum. Korkusuz. Durdurulamaz.

“Ateşin yanında kalmayı tercih ederim,” demişti Hulanna. Babam, annemin temiz yerlerine kar saça saça onun yanına, ateşe doğru gitmişti ve dağılmış buklelerini öpmüştü.

“Öyleyse burada kal ufaklık.”

Babam kocaman eliyle, tavşanlı eldiven taktığım küçük eli-mi tutmuştu ve büyük ayak izlerine basa basa karların arasında onu takip etmiştim.

Etrafımızda kış hortlakları rüzgârda ulurken ağaçlar çatır-dayıp inliyordu ancak ben babam ve dişbudak yayı sayesinde güvendedim.

Hortlaklar gizli kış güneşliğimizin yakınında uluduğunda bile güvendeydim. O kadar yakınlardı ki dizlerim titriyordu. Babamsa cesaret veren gülümsemesiyle iki kez bakışlarımı yakalamıştı.

Üstümüzdeki ağacı salladıklarında bile güvendeydim.

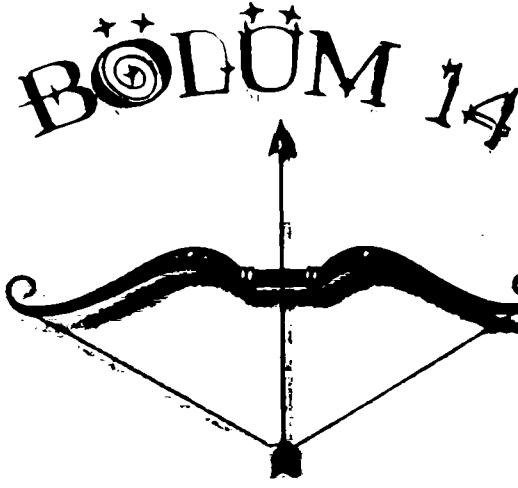
Babam eğilip bana fısıldadığında güvendeydim: “Korkunun seni boğmasına izin verme. Bırak seni teşvik etsin. Bırak seni güçlü ve coşkulu biri yapsın.”

Kendi korkuma duyduğum öfke onun her bir parçasını yakıp yok edene ve altında cesareten başka bir şey kalmayana kadar içimde yanmasına izin verecektim.

Geyik nihayet kör noktamızın yanından geçtiğinde içimde kararlılık ve ateşten başka bir şey kalmamıştı. Yol boyunca hortlaklar ulurken karda geyikleri sürüklemek zorunda kaldığımızda bile.

Başarımız o gece bütün kasabanın sıcak et yemesini sağlamıştı. Çılgın heyecanımız sırasında babamla gizli avcı gülümsememi paylaşmıştım ve hayatım boyunca yapmak istediğim şeyin bu olduğunu biliyordum.

Hulanna bir gün güzel elbiseler giyip çiçekler arasında bir erkekle yürüyebilirdi. Ben kazıyarak temizlediğimiz derileri giyecektim; benim yolum, orman hortlaklarının uzanan kollarıyla derin karların içinden geçen yol olurdu.

Olen'in yanında böbürlenmek kolaydı. Bunu kolaylaştırıyordu. Kimsesiz mandolinin sesi uzaktan geldiğinde bunu yapmak çok daha zordu ve orman yolunda yeniden güçlkle yürüyordum.

Bir plana ihtiyacım vardı. Gözleri bağlı, bastonlu ve küçük bir kafesi olan kör bir kız, planı olmadıkça pek işe yaramazdı. Sorun şu ki, Peri'nin benden çok daha zeki olabileceğini düşünüyordum. Yaptığım herhangi bir planda bunu hesaba katmak zorunda kalacaktım. Peki dünya çapında tuzakçı olan birini nasıl tuzığa düşürürdün? Öldürmek için yaşayan birini nasıl öldürürdün? Yakalanması zor olanı nasıl yakalardın?

Keşke o yaşlı kadınlar bununla ilgili hikâyeler anlatsaydı. Tekerlemeler kullanışlıydı ama şu ana kadar benim demir kuş kafesim ve Olen'in mandolini pek bir işe yaramamıştı.

Göz ucumda bir kıpırtı fark ettiğimde neredeyse kasabaya varmıştım. Etrafımı kontrol etmek için düzenli olarak göz bağımı çıkarıyordum ve bu, ruhlar âleminde gördüğüm ilk hareketti.

Oradaydılar. Beni arıyordular.

Pekâlâ, bu işleri ilginçleştiriyordu.

Ürperdim. Sorun, Perilerin yırtıcı olmasıydı.

Güzel yırtıcı hayvanlar, diye ısrar etti zihnim ama yine de yırtıcıydılar sonuçta.

Daha önce babamla yırtıcıları avlamıştım. Kurtlar. Çakallar. Dağ aslanları. Yırtıcı hayvanlar sözkonusu olduğunda onları tuzağa düşürmenin en iyi yolu, yaralı avın çığlıklarını kullanmaktı. Açıkçası sadece kurtları ortaya çıkarmak için tavşanlara zarar vermezdik ama yaralı bir tavşanı taklit etmekte oldukça iyiydim. Sinir bozucuydu ama iyiydim. Alçak bir dalın ucuna bir parça kumaş ve bir ip bağlardın, ipi çekip her tarafını sallardın ve yerde bir tavşan hareket ediyormuş gibi görünmesini sağlardın. Bunu daha önce de yapmıştım.

Fakat Parıldayanlar, kurt ya da çakal değildi.

Peki onları nasıl cezbedecektim? Zaten ilgilerini çekmiş gibiydim. Beni ve ailemi istiyorlardı. Belki de bundan fazla yeme ihtiyacım yoktu.

Ama yemden daha fazla sorunum vardı. Sorunun kalanı onları tuzağa düşürmekti. Kafesim vardı. Bununla bir şey yapabilir miydim? Buna Ruhlar Kafesi deniyordu. Umut verici görünüyordu.

Açıkta durup yavaşça etrafımda dönerken herhangi bir hareket görmeye çalışarak gözlerimi ormanda gezdirdim. Eski masallarda kafesten bahsediliyor muydu? Glinda ve Sihirli Madalyon vardı. O masalda Glinda'nın tek yapması gereken madalyonu öpmekti; bu ruhunu güvende tutuyordu. Ama öpmesi gereken şey bir kafes değildi. Jath ve Kırmızı Başlık vardı. O Peri Diyarı masalında, Jath başlığı taktığında Periler onu göremiyordu ve onların topraklarından gizlice geçebiliyordu. Yine kafesle alakası yoktu.

Ne kadar denersem deneyeyim eski masallarda geçen herhangi bir kafesi hatırlayamıyordum.

PERİ AVCISI

Kafes bir sırta, bildiklerime güvenmem gerekiyordu. Eski kafiyeyi kendi kendime tekrarladım.

Müzik engeller onları, ateş kör eder; bak tam gözlerine, yok olurlar demirle.

Olen müziğiyle onları uzak tutmak için üzerine düşeni yapıyordu. Şu an kimsenin gözlerine bakabilecek durumda değildim. İkinci görüşümü kullanmıyorken gözlerimdeki bağla bunu yapamazdım. Geriye ateş ve demir kalıyordu. Sadece bir aptal, elinde ateşle ormanda tökezleyerek dolaşırdı. Bu, evimizi büyük bir orman yangınıyla yerle bir etmenin harika bir yoluydu. Ama demir bulabilirdim. Babamın tüm okları demir uçluydu. Ve gözlerim bağlıyken hâlâ yay kullanabilirdim.

Artık bir planım olduğuna karar vererek etrafımdaki ormana son bir kez baktım ve kimse ağacın arkasından başını uzatmayınca gözlerimi bağladım, derin bir nefes aldım ve evime giden patikada yürümeye başladım. Evde ok vardı. Yay da. İhtiyacım olan demiri alıp annem beni fark etmeden hızlıca çıkardım. Kız kardeşimi ve babamı kaybettikten sonra beni görse ne diyeceğini tahmin edebiliyordum...

Ürperdim. Acele etsem iyi olacaktı.

Ses çıkarmamaya çalışıyor, olabildiğince sessizce ağaçların arasından ilerliyordum.

Bu esnada onlara takılıp sendeledim; beni fark etmemişlerdi.

Önce Heldra'yı gördüm, gözleri fal taşı gibi açılmış ve yüzünde kendinden geçmiş bir ifadeyle hareketsizce duruyordu. Küçük kız kardeşi –dört yaşındaki Denelda– elini tutuyordu ama diğer eliyle bir şeye uzanırken parmakları Heldra'nın elinden kayıyordu.

Gözlerimdeki bandı hızla çektim ve nefesim kesildi.

Düşmanlarımızdan ikisi buradaydı.

Ve muhteşem güzellikteydiler.

Aynı yaramaz, sevimli sırıtışları; aynı siyah saçları; kollarında, çıplak göğüslerinde ve kıvrımlı karınlarındaki iç içe geçmiş kıvrımlı dövmeleleriyle kardeş gibi görünüyordlardı. O yelekler formlarını gizlemeye yaramıyordu. Kanatları da aynıydı; atmacaların kara kanatları gibi aynı anda hem şanlı hem de tehlikeliydiler. Hem oradaydılar hem de değildiler; tıpkı geçen seferki gibi. Gözlerimi kırıştırdım, tek gördüğüm üzerlerinden şeritler halinde deri sarkan yırtık pırtık kanatlardı. Giysileri, kumaş parçaları ve kokuşmuş deri ve tırtıklı kemerlerden oluşuyordu. Saçları keçeleşmiş, yıkanmamış ve kirliydi. Kokuyorlardı.

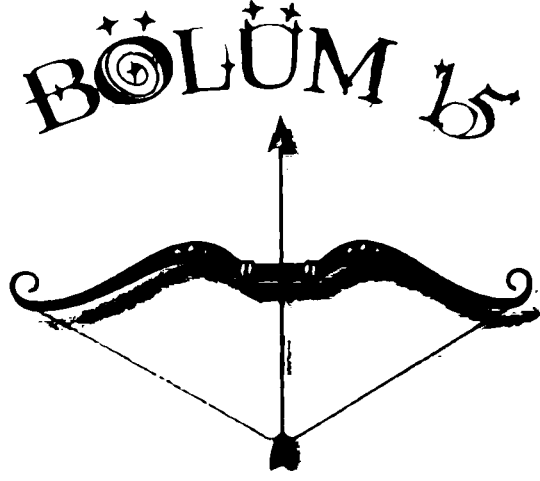
Bu sadece bir anlığına sürmüştü.

Sonra bir kez daha şanlı hallerine döndüler. Biri Denel'da'nın titreyen hayaletini aldı ve kıkırdayarak ona sarıldı; diğeri ise Heldra'nın hayalet elini tuttu ve onu tutkulu bir öpücük için kendine çekti.

Henüz beni görmemişlerdi. Acele edersem, koşarsam, belki eve gidebilir, bir yay alıp kızları çemberden geçirmeden önce onları durdurmak için zamanında dönebilirdim.

Ama bu, gözlerime bandı takmak ve ruh âlemini görememek anlamına gelirdi. Korku bir buz parçası gibi omurgamdan süzüldü. Başka ne seçeneğim vardı? Onları Parıldayanlar'a teslim edemezdim. Heldra'yı bile.

Titreyen ellerimle göz bağımı gözlerime indirdim ve koşmaya başladım.

Neredeydi? Neredeydi?

İşte! Keçi barakasının en üst rafından yayı aldım, ağırlığımı üstte kalan kısma verip çabucak yeniden gererken ayağımı yay ve ip arasında kaydırdım. İyi olmuştu. Şimdi okları bulmalıydım.

Boş bir varile birkaç düzine ok sapı tıkıştırılmıştı. Bir deri kılıfa sıkıştırılabildiğim kadarını aldım. Hepsi demir uçluydu. Yılların verdiği alışkanlıkla tüylerini kontrol ettim. İyiydi.

Döndüm, kulübeden çıkmaya hazırlanırken neredeyse aneme çarpıyordum. Boğazından yükselen ses yarı uluma, yarı iç çekme, yarı rahatlama ve yarı panikti.

Çıkışı kapatıyordu.

“Anne,” dedim nefes nefese. Ne diyecektim? Çok fazla şey vardı. En iyisi sonraya bırakmaktı. “Önümden çekilmen gerek.”

“Allie Hunter!” Duyguları onu sarsıyordu. “Alastra Hunter, sakın bir adım daha atmaya kalkma! Cüret bile etme! Bütün gece neredeydin? Çok endişelendim. Baban...”

Yutkundu, eliyle ağzını kapattı ve yüzü acıyla buruştu. Garip bir şekilde, kontrollü hıçkırıklarla sallanırken ona uzandım. Tuhaf yarım sarılmamla titremesini bitirmesi biraz zaman aldı, sonra geri çekildi, yüzü sakinleşmeye çalışıyordu.

“Senin peşinden gitti. Çembere girdi!”

“Biliyorum,” dedim.

“*Biliyor* musun?” Sesindeki ihanet hissi beni anında incitmişti.

“Olen’ı gördüm. Bana o söyledi. Ama durup konuşamam. Gitmeliyim. Heldra ve Denelda da Perilerin elinde. Yetişmezsem onları da götürecekler!”

“Bunu biliyordun ve direkt eve gelmedin,” derken cesareti kırılmış gibiydi.

“Yeni öğrendim,” dedim sakın olmaya çalışarak. Bu korkuyu yeniden alevlendirmesine izin vermemeye çalışıyordum. Tekrar başlarsa, bu sefer güçlü kalabileceğimden emin değildim. “Thatcher kızlarının peşinden gitmeliyim. Artık avcı benim anne.”

“Senin kör olduğunu sanıyordum Alastra!” Sesi artık kızgın gelmiyordu. Korkmuş gibiydi. “Onları görmeden nasıl avlamayı düşünüyorsun? Daha yeni dönmüşken beni tekrar bırakamazsın!”

“Sonra anlatırım anne. Şimdi zamanım yok!” Tüm bu duygular için zaman yoktu. “Ama büyükannemin eşarbı işe yarıyor! Görmeme yardımcı oluyor!”

Yanından geçtim, görev üstündeydim. Annemin eli koluma dolandı ve beni geri çekti.

“Kafesi nerede buldun? Bu... Bu Ruhlar Kafesi değil, değil mi?”

“Olabilir,” dedim biraz suçluluk duyarak. Annemin sesinde bir şey vardı, sanki yanlış bir şey yaptığımı düşünüyordu.

Gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Belki o da duygularını uzaklaştırıyordu. Çünkü işi bittiğinde gözlerini açtı ve yüz hatlarına yeniden sakinlik hâkim oldu.

PERİ AVCISI

“Bunun bir bedeli var,” dedi. “Bunu kullanmak için bir bedel.”

“O zaman bedelini ödemem gerekecek, değil mi?” dedim. Ama biraz endişelenmiştim. Nasıl bir bedel ödenecekti? Bunun için zaman yoktu. Endişeyi bir kenara bırakıp kararlılığımı ön plana çıkardım. Ödemem gereken bedeli ödeyecektim.

“Müsaade et,” dedi nefes nefese. “Bırak senin için yapayım.”

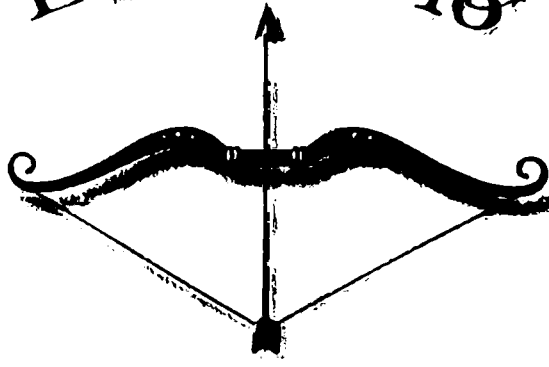
İç çektim. “Sen pek avcı sayılmazsın anne. Bunu biliyorsun. Keçileri bile takip edemezsin. Bütün gün ateş edebilirsin ama asla hedefi vuramazsın. Babam olmadığına göre artık Avcı benim. Bu benim işim. Ve işimi iyi yapacağım.”

Gözle görülür bir şekilde dağılmıştı, hâlâ benden kafesi almak istiyordu ama sözlerim onu sarsmıştı. Ona yaklaşıp sıkıca sarıldım; keşke onunla kalabilseydim, keşke bunu benim için yapmasına, beni korumasına, kollamasına izin verseydim. Ama yapamazdım. Bu benim görevimdi. Benim imtihanımdı. Benim kurtuluşumdu.

“Lütfen Allie. Lütfen kendine dikkat et.” Alnında ufak bir çukur oluştu.

“Söz veriyorum,” diye fısıldadım, gecenin karanlığına süzülmeden önce ona son bir kez sarılarak. Yalan söyleyip söylemediğimden emin değildim.

BÖLÜM 16

Aynı anda hem hızlı hem de dikkatli olmaya çalışarak ormanda ilerledim. Göz bağımı çıkardığımda ağaçların arasından yükselen, baştan çıkarıcı girdaplar ve düğümler halinde dumanlı, karanlık izlerini görebiliyordum. Bir noktada iç içe geçmiş siyah bir iz onlara katıldı. Işığın zıddı sayılabilecek kadar siyah değildi; yaşayan bir karanlık gibiydi.

Patikalarda tökezlemeden gezinmek için sık sık göz bağını takmak zorunda kaldım. Takıp çıkarmak başımı ağrıtıyordu ve güneş neredeyse ormanda batmak üzereydi. Peri, beklediğim gibi doğrudan Yıldız Taşları çemberine yönelmemişti. Şafakta yola başladığım dağlara doğru ilerliyorlardı.

Yürümekten bacaklarım ağrıyor, boğazım yanıyordu. Bir bardak suya ve yiyecek bir şeylere ihtiyacım vardı. Ancak avcılar, öğünleri kaçırmak veya boğaz yakmak konusunda mız-mızlanmazdı. Toprakla birdiler. Sürüleri ve sınırlı yırtıcıları yönelttikleri için toprağın ellerindeydiler. Ve bu gece yaptığım şey de buydu: yırtıcıları engellemek.

Bu dağda ne yapıyorlardı? Ne düşünüyorlardı? Akıllarına girmem gerekiyordu. Keşke onların aklıma girmeleri gibi benim de onların akıllarına girmem kolay olsaydı!

PERİ AVCISI

Kızları, daha fazla Parıldayanlar'ın özgürlüğüyle değiş tokuş etmek için Yıldız Taşları'na götürmüyorlarsa, o zaman neden onları almışlardı?

Bu 'neden' sorusu kafamda rahatsız edici bir şekilde tekrar tekrar çınladı.

Masallar Parıldayanlar'ın istekleri hakkında ne söylüyordu?

Periler tarafından büyülenip tüm ayak parmakları düşene kadar dans eden dokuz parmaklı Noris'in masalı vardı ancak sadece bir parmağını kaybettikten sonra bir kuyuya düşüyor ve en dipte dans ederken ölüyordu. Periler tarafından büyülenip taşların buzlu kekler olduğunu düşünen Büyülü Ella'nın masalı vardı, ölene kadar yiyip duruyordu. Perilerin bir kasabayı ziyaret ettiği ve onlara bir tabak süt bırakmayan her evdeki çocukları yataklarından çaldığı Boş Evler masalı vardı.

Ama bunlardan herhangi biri beni gerçeğe yaklaştırır mıydı?

Bana çok açık bir şey söylüyorlardı. İnsanları zalimce öldürmek size komik gelse de Parıldayanlar harika bir mizah anlayışına sahipti. Tatlıları, dans etmeyi ve eğlenceyi seviyorlardı; tabii insanları öldürmeyi sevdikleri gerçeğini bir kenara bırakırsanız. İnsanların içine korku salmayı seviyor, bundan besleniyorlardı. Bu onları güldürüyordu.

Ürperdim.

Thatcher kızlarına ne tür bir korku yaşatacaklardı? Babama ne tür bir korku yaşatmışlardı? Ya kız kardeşime?

Dağa tırmanmaya devam ederken dudağımı ısırdım.

Tepemde, dağın yamacındaki dar bir çıkıntıda yanan ateşten bir parıltı geliyordu. Dans eden birinin silueti, çevredeki kayaların üzerinde karanlık gölgelerin titreşmesine ve yalpalamasına neden oldu. Yavaşça ilerledim, ok kılıfımdan bir ok çıkardım ve yaya taktım. Henüz geri çekmemiştim.

Ben hazır olmadan yayı ya da kollarımı zayıf düşürmenin bir anlamı yoktu.

Kemerimi Ruh Kafesi'nin kulpundan geçirdim ve belime bağladım, ardından göz bağını dikkatlice boynuma doğru çektim.

Tamam. Hazırdım.

Tam zamanında gelmiştim.

Çıglıklar başladığında bir kayaya veya ağaca çarpmamak için ellerimle yoklayarak yukarı doğru güçlkle ilerliyordum. Göz bağını tekrar çekmeye cesaret edemedim. Tek şansım olabilecek şeyi kaçırmaya cesaret edemedim. Çıkıntıda dans etmeden ya da taş veya Parıldayanların hazırladığı diğer korkunç şeyleri yemeden önce onlara ulaşmalıydım. Çıglıklar daha tiz ve çaresiz hale gelirken dişlerimi birbirine bastırıp ilerlemek için daha çok çabaladım.

Denelda sadece bir çocuktur. Sadece bir çocuk! Onu incitmeseler iyi olurdu yoksa oklarla o kadar çok delinirlerdi ki insanlar hayatlarının kalanında –ki bu kısa olurdu– onlara “Bay Kirpi” derdi.

Önce küçük kızı gördüm: Elleri başının üzerinde bağlanmıştı, onu kükreyen ateşin üzerinde havada asılı tutuyorlardı. Ablası Heldra, ateşin önünde çılgınca dans ediyordu. Ayakları çoktan yorulmuştu ama yavaşladığında halat alçalıyordu ve hızlandığında küçük kızı tekrar yukarı çekebiliyordu. Heldra bunu daha ne kadar sürdürebilirdi? Daha şimdiden dans ederken ayakları tökezliyordu. Nefesi düzensizdi ve gözleri odaklandığı için donuklaşmıştı. Onu yıpratmak uzun sürmemişti. Kırmak da çok uzun sürmeyecekti.

Tamam, yırtıcılar ciyaklayan tavşanlarıyla meşguldü. Üç kişi saydım. İkisi daha önce gördüğüm şahin kanatlı, diğeri dumanlı siyah kanatlıydı. Beklediğim fırsat çıkmıştı.

PERİ AVCISI

Dikkatle yayımı kaldırdım ama gözüm kapalıyken yayı göremiyordum. Hayal kırıklığına uğrayıp göz bağıny gözlerime çektim. Ama bu kez de Periler ortadan kayboldu. Etkileşime girdikleri insanların onları, görölmek istediklerinde görebilmeleri ama istemedikleri zaman görememeleri için biraz çekicilik göstermeleri gerekirdi. Şu an sadece Heldra ve Denelda'nın onları görmesini istiyorlardı.

Ama onları görmeden bir ok fırlatırsam, kesinlikle ıskardım. Yayı ve oku hiç göremezsem de Heldra ya da Denelda'yı vurabilirdim. İçimden oflayarak göz bağıny sadece bir gözüm-den çektim.

Pekâlâ. Gülünç görünüyordum ve diğer gözümdeki göz bağı her an kayabilirdi –ve bu durum bana şimdiye kadar sahip olduğum en kötü baş ağrısını veriyordu– ama bu benim tek şansımdı. Oku tekrar yerleştirdim ve geri çekmeye hazır bir şekilde dikkatlice kaldırdım.

Perilerden biri kayıptı. Az önce üç kişi olan yerde sadece iki kişi kalmıştı. Kalbim hızlandı. Biri Denelda'nın ipini tutuyordu. Diğer de Heldra'yla dalga geçiyordu. Siyah duman kanatlı olan, ormanda beni baştan çıkarmaya çalışan yoktu. Kayıp olan oydu.

Etraflarındaki taşlı manzarayı taradım ve patikanın yukarısıyla aşağısına baktım ama orada görölecek hiçbir şey yoktu.

Sessizce küfrederek ipi geri çektim. Hâlâ uğraşmam gereken iki Peri vardı. Bu onları öldürmem için bir fırsattı. Heldra'yla alay edene odaklandım. Ne gördükleri konusunda anlaşılmayan, başımı döndüren gözlerle doğruyu görmeye çalıştım, nefesimi tuttum, hedefimden ve ötesinde olandan emin oldum, serbest bırakırken çekmediğimden emin oldum.

Oku fırlattım.

Parıldayan yere düştü.

Ve sonra her şey bir anda oldu.

Heldra çığlık attı. Denelda düşmeye başladı, alçak sesi dehşet içinde titriyordu. İpi tutan Peri ileri atıldı.

Kılıfımdan bir ok daha çıkardım, dikkatlice yerleştirdim, hızla çektim. Titremeyi bırakması için ellerime yalvardım ve derin bir nefes aldım.

Bıaktım.

Tam bıraktığım an bir şey buz gibi eliyle omzumu kavradı. Okum genişledi, damarlarımdaki kan dondu.

Döndüğümde karşımdaydı, yüzünde kötü bir gülümseme vardı. Ormanda sadece ikimiz varmışız gibi baştan çıkarıcı bir şekilde altdudağını ısırđı ve tamamen farklı türden bir yırtıcı olmak istedi. Kalbimin gümbürtüsü bir kekliğin kanatlarından daha hızlıydı. kontrolümden çıkmıştı. Artık sadece korkudan değil, hayranlık ve heyecandan da atıyordu. Gözümde duran diğer göz bağı kaydı, görüntü mükemmel bir şekilde netleşti.

“Küçük Ölümlü,” diye mırıldandı. “Seni hatırlıyorum. Leydi seni istiyor Küçük Avcı. Bu konuda oldukça... netti.”

“Net” deme şekli tüylerimi diken diken etti.

“Bu kör insanlarla kalma Küçük Avcı. Benimle gel.”

Beni izlerken lezzetli üstdudağını yalayarak uzun parmağıyla işaret etti. Yenilebilir olduğumu mu düşünüyordu? Yoksa bu hareketi diğer insanları cezbediyor muydu?

Beni cezbetmeliydi. Tüm ihtişamını benim üzerimde kullandığını hissediyordum.

Kurnazca esnedi, böylece parıldayan kaslar derisinin yüzeyine sıçradı ve dar ceketinin içinden görünen karnı dalgalandı. Kıvrak formunu vurgulamak ister gibi düğmelerini açık bırakmıştı. Karnımda hafif bir kıpırtı hissettim.

PERİ AVCISI

Güzeldi. Yanında beni eski püskü bir oyuncak bebek gibi gösteriyordu. Beceriksiz çocuklar tarafından terk edilmiş bir şey gibi. Parlaklığının yanında beni donuk ve iri gösteriyordu. Hedonist hazzına karşın üzgün ve sefil. O atış kaçırmazdı. Ormanda yürümek için bir bastona ihtiyacı yoktu. O mükemmeldi.

Ama bir şey beni rahatsız ediyordu.

Dikkatimi dağıtıyordu. Bakışlarımı bir şeylerden uzak tutmaya çalışıyordu. Önce dudak ısırma, sonra yalama, şimdi de esneme. Ne saklamaya çalışıyordu?

Gözlerimi kısıtım.

Müzik engeller onları, ateş kör eder; bak tam gözlerine, yok olurlar demirle.

Bakışlarımı yukarı kaldırdım; onu gafil avlamıştım, irkildi, gözleri kocaman açıldı.

Bakışlarına odaklandım.

Güçlü bir rüzgârda bir ağaçtan sallanan yapraklar gibi dakikalar geçti, zaman geçtikçe paylaştığımız bakış onu yeni görüşümde ortaya çıkarmaya başladı. Önce cazibesi yok oldu. Brokar pantolonu, deri botları ve gümüş kemer tokası; paçavralar, kemikler ve deri kordonlardan başka bir şey kalmayana dek yok oldu. Onu içten içe yiyip bitiriyor gibi görünen aç bakışlı, cılız, tilki suratlı, keçe gibi saçlara sahip bir yaratıktan başka bir şey değildi.

Gözleri kırmızı kırmızı parıldarken bakışlarını benimkilere kilitledim. Daha önce günahkâr bir şekilde lezzetli görünen bakışları birdenbire aç, istekli ve çaresiz hissettirdi. El yordamıyla kafesi aradım, kemerimden çıkardım ve bir fener gibi havaya kaldırdım.

Kafesten uzaklaştı ama bakışlarımız kilitli kaldı. Sanki gözlerini ilk çeken o olamazdı; sanki sadece ona bakarak bile güçlerini çalışıyordum.

Öyle yapıyordum, değil mi? Çünkü kötü bir şöhretleri vardı. Bizden üstün olduklarını düşünmemizi sağlamak için işin içine çekicilik katarlardı.

Hayatlarını istemekle geçirdiler. Bizi tüm dileklerimizi yerine getirebileceklerine inandırdılar ve bizi rüyalara çektiler.

Korkudan geçindiler. Korkuyu şarap gibi içtiler.

Duygu ne kadar güçlüyse, sayesinde o kadar canlıydılar.

Ama ona böyle bakınca, kara duman kanatları gibi dalgalanmaya ve parçalanmaya başladığında ruhunun özü –siyah ve mürekkep gibi– yavaşça şeffaflaşan derisinden görünmeye başladığında korkmadım. Onu da söz verdiği şeyi de istemiyordum. Benden daha iyi, daha güzel, daha değerli olduğu söylentilerine de inanmıyordum.

Cazibesi gitmişti.

Kanatları buruştukça ve teni soldukça onun küçücük, kararmış ruhunu görebiliyordum.

“Dumandan başka bir şey değilsin,” dedim, nefesim kesiliyordu. “Bir zamanlar canlı olan bir şeyin küllerinden başka bir şey değilsin.”

Bu sözcükler işe yaramış olmalıydı çünkü başka değişen bir şey olmadı. Ben bu kelimeleri sarf eder etmez rüya sonlanmış gibi gözlerini kırpıştırarak ortadan kayboldu.

“Eh,” dedim, “hayal kırıklığıydı.”

“Öyle mi düşünüyorsun?” diye sordu kadife bir ses. Tek yapabildiğim haykırmamaktı.

Ses nereden geliyordu?

“Bunu oldukça büyümlü buluyorum. Kötü bir şekilde büyümlü. Beni özgür bırakman için seni baştan çıkarabilir miyim? Senin için yapabileceğim şeyler var... Özgürlüğümün her saniyesini senin için değerli kılacak şeyler.”

PERİ AVCISI

Ses kafesten geliyordu ve kafesi indirirken kapının kendi kendine kapandığını gördüm ve parmaklıklara dokunmamaya çalışan Peri ayağa kalktı. Kendisinin küçük bir versiyonuydu; kafese sığacak kadar küçüktü ama beni ayartmaya çalıştığı tüm o cazibesi kadar güzeldi.

Onu tuzağa düşürmüştüm!

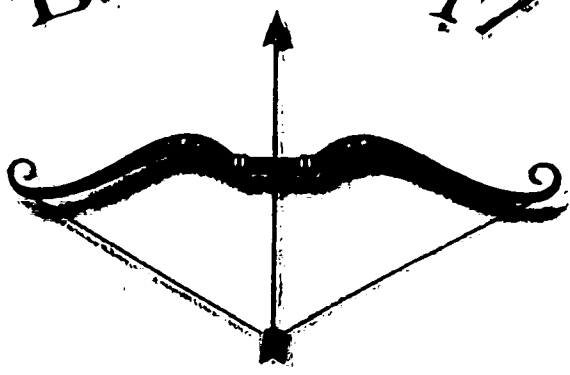
Gördüklerim karşısında gözlerim büyüdü.

Onu Ruhlar Kafesi'ne tıkamıştım!

Şimdi ne olacaktı?

Bir çocuğun çığlığı havayı deldi ve elimden geldiğince hızlı bir şekilde göz bağımlı tekrar yukarı çektim ve yayımı kaptım, sadağa sıkıştırdım. Henüz bitmemişti. Dışarıda hâlâ daha fazlası vardı.

BÖLÜM 17

Kemerime geri taktığım küçük kafesten gelen yorumları görmezden gelerek tepeye tırmandım.

“Beni sallamayı keser misin? Demire dokunmayı sevmiyorum!”

Yakınlarda çığlık atan bir çocuk varken onun rahatı çok da umurumdaydı sanki.

“Aklından geçen düşünceleri okuyabileceğimizi biliyorsun, değil mi? Beni umursamadığını duyabiliyorum!”

Zihinsel bir dil çıkardım, bir gözümle nereye gittiğimi izlemeye ve diğer gözümle kaçan Peri’yi aramaya çalışırken, önümdeki yolu kontrol etmek için bastonumu kullanarak aceleyle ilerledim.

Önce Heldra ve Denelda’yı buldum. Heldra, kız kardeşini göğsüne sımsıkı yapıştırmış, uzun, düzensiz nefesler alırken gözyaşları akıyordu.

“Heldra!” dedim nefesim kesilerek. “O iyi mi?”

“Bu işin içinde senin olacağını bilmeliydim!” Beni suçluyordu. “Sen ve kız kardeşin, ikiniz de Periler tarafından gönderildiniz!”

Çenemi sıkıttım. Kız kardeşine yardım edebilmemiz için düşüncelerini kendine saklayabilir miydi? Yine de bunu söyleme şekli, bana daha önce duyduğum bir sesi hatırlatmıştı. Ormanda Olen ile konuşan kişinin sesi. Benim hakkımda.

PERİ AVCISI

Güçlü ol Allie! Bunu güç olarak kullan.

“Denelda,” dedim dişlerimi sıkarak. “Yaralandı mı?”

Küçük kız feryat ediyordu ama korkudan ya da yaralandığı için olup olmadığını anlayamıyordum. Küçük parmağını ayaklarıma doğru kaldırdı.

“Hareket etti!” diye bağırdı.

Cam gibi bakan ama hâlâ nefes alan Peri tekrar seğirirken aşağı baktım. İlk vurduğum Peri’ydi ve onu gövdesinden yaralamıştım ama öldürecek kadar iyi bir darbe değildi. Tutulmuş olmalıyım. Elleri sarsılıp seğirse de vücudunun alt kısmı hareketsizdi. Gelen safrayı yuttum.

Okla vurulduğunda çekiciliğini kaybetmişti ve yaşlı keçi, çürüyen et gibi kokuyordu.

“Senin hatan Küçük Avcı!” Kafesteki Peri bana tısladı. “Nuhli böyle bir ölümü hak etmedi. Bir çocuğu korkuttuğumuz için mi kızgınsın? Bu harika. Birini öldürdün! Katil! Katil!”

“Ölümsüz olduğunuzu sanıyordum,” diye mırıldandım.

“Ne?” dedi Heldra yüksek sesle.

“Kafesteki aptalla konuşuyorum,” dedim parmağımla hafifçe vurarak ama gözlerim yerde seğiren Peri’ye takılıp kaldı. Daha... güçlü mü görünüyordu? Ok göğsünden çıkmıştı.

“Ne aptalı? O kafes boş. Sen delisin Allie Hunter! Her zamankinden betersin. Bunların hepsini sen yaptın!”

Peri’nin gözleri daha az cam gibiydi.

Gözlerini kırıştırdı ve mükemmel dudaklarını harika bir şekilde kıvrıp gülümseyerek bana baktı. Bir saniye. Cazibesini kaybetmemiş miydi?

“Katil! Katil!” diye fısıldadı kafesteki Peri.

Ama Heldra’nın lanetleri ve tehditlerinden daha fazla dikkatimi dağıtmasına izin vermeyecektim. Peri hayata dönüyordu.

Geçen sefer bunu nasıl yapmıştım? Gözlerimdeki bağı çıkardım ve Heldra ile kız kardeşi hayaletlere dönüşürken Peri tamamen renklendi ve gerçekten görerek bakışlarımı onun gözlerine kilitledim.

“Sen eski bir masaldan başka bir şey değilsin,” dedim ona. “Ve bu masallardan bıktım.”

Birdenbire kafesteki Peri sayısı iki oldu.

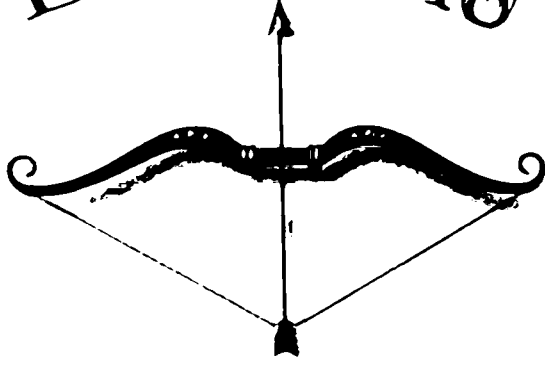
Göz bağını tekrar yukarı çektiğimde Heldra’nın hıçkıra hıçkıra ağlayarak dağ yolunda koştuğunu gördüm; kız kardeşini hâlâ göğsünde tutuyordu.

Karanlıkta, yolda bir gölge titreşiyor gibiydi.

Göz bağımlı tam zamanında çıkarıp tüylü kanatlarından birinin gözden kaybolduğunu gördüm.

Bitmemişti.

BÖLÜM 18

Heldra, benim göz bağıni keşfetmeden önceki halim kadar kaybolmuş gibiydi. Tökezledi, ağaçların arasında yalpaladı, düzensiz nefesi o kadar yüksekti ki onu bir kilometre öteden takip edebilirdim.

Ama karanlıkta, kendi sorunlarım vardı. Başım, birinci ve ikinci görüş arasında çok fazla gidip gelmekten zonkluyordu. Her adımda başım dönüyordu, dengesizdim ve ben ne kadar hızlı gidersem, Heldra da o kadar hızlı gidiyordu. Sanki onu gözetleyen Peri gibi o da benden kaçıyor.

Susuzluktan boğazım düğümlenmişti ve küçük kafesimdeki sesler beni deli ediyordu.

“Yerinde olsam pes ederdim. Bizimle yaşamak arkadaşın için daha heyecanlı olacak.”

“Hayatın için endişe etme şeklin bu mu?” diye mırıldandım. “Heyecan verici mi?”

“Kafeste kapana kısılmaktan iyidir.”

“Neye bahse girmek istersin?”

“Hayatım üzerine?”

Çok komikti. Kahkaha dolu bir kafes taşıyordum.

Heldra’yı kovalayan Peri, bir kedinin fareyle oynaması gibi onunla oynuyordu. Önce bir yönden fırlıyor, ardından bambaşka yöndeki bir gölgeden çıkıyordu. Birisi mükemmel bir

işitmeye ve bir yarasanın sesin tam yerini belirleme yeteneğine sahip olsaydı, Heldra'nın küçük çığlıklarını takip edebilir ve dağ ile Yıldız Taşları arasındaki yolun –veya yol eksikliğinin– bir haritasını çıkarabilirdi.

Bulutlar aralanıp ayın gümüş renginden başka ışık kalmayıncaya kadar gece etrafımızı sararken yavaş yavaş yakınlıştık.

Geride kalan çamların kokusu ve ilerideki dağ ovalarının ılık fundaları rahatlatıcıydı. Avda babamı takip ederken o kokuyu kaç kez almıştım? Ama bu gece sakinleştirici değildi.

Uzaktan gelen zayıf mandolinin sesi daha betardı. Yaklaşıyorduk. Eğer bu son Peri, Heldra ve kız kardeşini çembere almayı başarırsa o boşluktan kaç tane Peri fırlardı? Efsaneye göre bire karşılık birdi. Ama efsaneler her zaman doğru değildi, değil mi? Bu konuda hızlandırılmış bir kurs alıyordum.

Ne de olsa iki kız kardeş ormanda yürüyüşe çıkarsa ve biri şeytan tarafından yakalanırsa, diğer her zaman onu kurtarmayı başarırđı. Ama ben kız kardeşimi kurtaramamıştım.

Güzeli ve masum bir hizmeti şeytani bir büyü tarafından ele geçirilirse, onu her zaman yakışıklı bir prens uyandırırđı. Hulanna'yı kurtaracak büyük atlı prens neredeydi? Babam gitmişti. Ve bir daha geri gelmemişti.

Çenemi sıktım ve tökezledim, neredeyse karanlık bir gölgeyle arpışıyordum.

“Ah,” dedi Olen, sesinde bir rahatlama vardı. “Senmişsin. Bir ağlama duyduğumu sandım.”

“Mandolin,” dedim dudaklarımın arasından, afallamış bir halde. Müzik ne zaman durmuştu? Biraz önce duyduğumu sanıyordum.

Gülümsedi. “Sürekli çalmaya ihtiyacım yok, değil mi?”

PERİ AVCISI

Olen güzeldi. Hatırladığımdan daha güzeldi. Bir gözüm bağılyken bile tek görebildiğim onun iyi haliydi, her zamanki lekeli yüzü yerine ruh benliğini.... Bir dakika... bekle. Hayır. İki gözüm de kapalıydı. Öyleyse neden.... Çaldığını duyduğum şey mandolin miydi? Eski bir halk ezgisini söyleyen garip bir ses miydi?

“Gece yarısı yanıma gel aşkım, aşkım! Ah, bana gel...”

Cazibe!

Nefesim kesildi. Olen sandığım Peri hızla öne çıktı, eliyle ağzımı kapattı. Güçlüydü; kollarımdan birini tutup sırtıma yapıştıracak kadar güçlüydü, kolumu o kadar yukarı bastırıyordu ki parmak uçlarımda yükselmek zorunda kaldım. Gözlerimden yaşlar akıyordu.

Kulağıma, “Üç tane varken neden iki tane götüreyim ki diye düşündüm,” diye fısıldadı. Yanağı, yanağıma sürterek göz bağını aşağı çekti, görüşüm buharlaştı. Beni ileri doğru ittiğinde kolum arkamda sabitlenmiş halde kayaların ve fundaların arasından körü körüne tökezledim.

Yıldız Taşı çemberi ilerimde parıldıyordu. Onu oluşturan kayalar, gece göğünün parçalarıymışçasına yıldızlarla beneklenmiş gibiydi. Çemberin içindeki mahkûmlar, aç elleriyle bize doğru uzandı.

Heldra ve Denelda görüş alanıma girip çıktı. Yaşayanlara göre olmayan bu dünyada güçbela görünen hayaletler. Çemberin yakınında Olen'dan herhangi bir iz yoktu. Kaşlarımı çattım, kafam karışmıştı. Uzaktan hâlâ mandolin sesi duyduğuma neredeyse yemin edebilirdim ama Olen korumaya yemin etmişken neden çemberi,terk ederdi ki? Bu onun, kendini işine adayan, kararlı Olen'ın yapacağı bir şey değildi.

Yutkundum.

“Şimdi diğerlerini serbest bırak,” diye kulağıma fısıldadı Peri.

“Arkadaşlarını mı?” diye sordum. “Korkarım sonsuza kadar küçük kafeste kalacaklar.”

Bundan emin değildim ama o da bilmiyordu.

“Ah, onları kastetmiyorum,” dedi kulağıma doğru pis pis gülererek. “Ah hayır, sana söylemediler mi? Peri’nin arkadaşı olmaz. Bizim... rakiplerimiz olur.”

“O zaman kimi bırakmamı istiyorsun?” Tükürdüm.

“Kızları. Bırak taşları geçsinler. Onları durdurmaya çalışma. Leydi onları istiyor. Ve Leydi ne isterse onu alır.”

“Leydi’nizi tanımıyorum,” dedim, kolumdaki acıdan dolayı alnımdan terler akıyordu. Heldra’nın titreyen hayaleti giderek çembere yaklaşıyordu. Onu ve kız kardeşini diri diri yerlerdi.

“Ah, ama bence tanıyorsun. Bence onu gerçekten çok iyi tanıyorsun.”

Çemberdeki kalabalık kargaşa içindeydi. Boynuzlardan, kanatlardan, kuyruklardan, gıcırdayan dişlerden ve çırpınan kanatlardan oluşan bir yığın vardı; sanki dünyadaki her canlı bir ağa hapsedmeye çalışmıştınız. Peri, hayali sınırı itti ve sonra kenarlardan bazıları sanki büyük bir çukura giriyormuş gibi toprağa çekildi. Ortadan gelenler dışarı doğru itildi ve önemli birinin geldiğini, onun için yer açıldığını hissettim.

Muhtemelen Leydi’ydi.

Bir ışık titreşti, sonra parlak ve güzel Olen bize doğru koşarken birdenbire yüksek sesli bir halk müziği etrafımı sardı. Olen, Heldra ve Denelda’nın titreşen hayaletlerini yakaladı ve onları ormana doğru döndürdü.

“Bu taraftan,” diye emretti, sesinde panik vardı. “Bu taraftan!”

PERİ AVCISI

Ama panik halindeyken şarkı söylemeyi bırakmıştı.

Arkamdaki Parıldayan, “Kıpırdamayın,” diye fısıldadı.

Aynı anda üçü de donup kaldı. Olen’in ruh gözleri kocaman, donmuş bir korkuyla bizi izliyordu.

“Ve böylece dört oldu. Ancak çemberden geçmek için bütün olmaları gerekmiyor. Sadece hayatta olmaları yeter.”

“Onlara zarar verme,” diye yalvardım. Olen’in kocaman gözleri, Denelda’nın hayalet gibi titreyen gözlerini anımsatıyordu. “Onlara zarar vermezsen Leydi’nle konuşurum.”

“Korktun mu?” diye sordu, ses tonundan zevk aldığı beliydi.

Korkmamam gerektiğini biliyordum, korkmaya cesaret edemiyordum. Bu korkuyu alıp beni beslemesine izin vermiydim, boğulan ciğerlere sızan soğuk su gibi beni doldurmasına izin vermemeliydim.

Ama korkuyordum.

“Korkmalısın,” dedi neşeli bir gülümsemeye. “Onlarla işim bittiğinde hangisinin hangisi olduğunu anlamayacaksın. Ama önce hiçbir yere kaçmayacağından emin olalım, olur mu?”

Tuttuğu kolumu kurumuş bir dal gibi çatırdatarak kırdı.

Acı bedenime yayıldı, dudağımı sertçe ısırdım, kan tadı aldım ve umursamadan dizlerimin üzerine çöktüm. İnsan olamayacak kadar hızlıydı. Tek nefeste Olen’in donmuş bedeninin önünde bitmişti ve deriye çarpan demir gibi görünen yumruklarla onu un ufak ediyordu.

Demir.

Müzik engeller onları, ateş kör eder; bak tam gözlerine, yok olurlar demirle.

Bir feryatla, kolumdaki deli acıyı ve görebildiğim tek şeyin Peri, Olen ve kızların titreyen formları olduğu gerçeğini

görmezden gelerek ayağa kalktım. Sağlam kolumla sadağıma uzandım, bir ok çıkardım ve ileri atılarak Parıldayan'ın arkasına sapladım. Pek saplamak sayılmazdı. Daha çok dürtmek gibiydi.

Ancak acı kuvvet gerektirmiyordu. İhtiyacım olan demirdi. Oktaki demir ve akıldaki demir.

“Sen bir sahtekârsın,” diye inledim acı içinde. “Başkasının yüzünü taşıyorsun. Bu gece yanında kimseyi götürmüyorsun.”

Ruhlar Kafesi parladı, artık üç Peri vardı.

Heldra ve kız kardeşi hareket ederken rahatlayarak iç çektim.

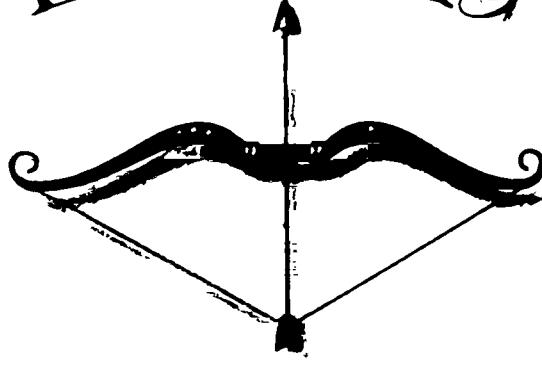
“Koş Heldra!” dedim nefes nefese. Olen, ağır şekilde yaralanmasına neden olacak kadar rahatsız bir açıyla acı içinde yere yığıldı.

“Olen?” Tam üzerine eğilip hayatta olduğundan emin olmak için kontrol ediyordum ki kristal bir ses çınladı.

“Allie? Beni duyabiliyor musun?”

Kalbim göğsümde tekledi.

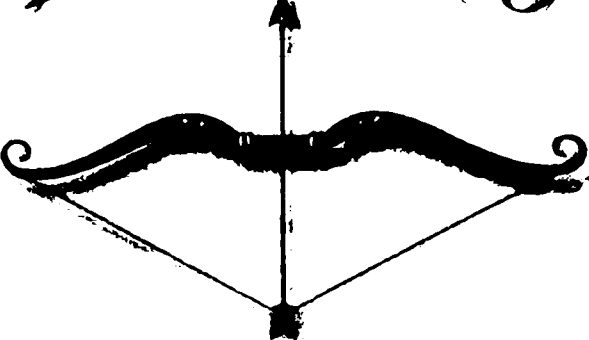
BÖLÜM 19

Ben dört yaşındayken Hulanna bana oyuncak ayısını vermişti çünkü benimki ateşe düşmüştü. En sevdiği oyuncacı olmasına rağmen yapmıştı bunu. Ailemizin ona yeni bir tane alacak parası olmamasına rağmen.

Beni bu kadar çok seviyordu işte.

BÖLÜM 20

Kafam karıştı.

Hulanna?

Kalbim sıkışırken küçük Ruhlar Kafesi'ndeki tutsaklarım güldü.

“Allie.” Hulanna'nın sesi farklıydı. Hem emredici çıkıyor hem de çınlıyordu. Heyecan verici ve ürkütücüydü.

Gerçekten o muydu?

Ayağa kalktım ve diğer elimle kırık kolumu tuttum.

Hulanna dimdik ayakta duruyordu ama arkasında bir Peri ordusu vardı. Nasıl burada olabilirdi? Periler onu tutsak etmemiş miydi? Babam onu bulmuş muydu? İkisi de geri mi dönüyordu? İçimde umut yeşerdi, bilinçsizce ileriye doğru bir adım attım.

Sonra tacı gördüm. Soluk gümüş rengindeydi ama elmaslarla parlıyordu. Çiy kaplı çimenler gibi ince filizler halinde örülmüştü, neredeyse esintiyle sallanıyordu. Bir sihir ve sanat eseri idi. Bir ihanetti.

Nefesim kesildi.

“Burada zaman farklı işliyor,” dedi Hulanna ama bana gülümseme şekli alışık olduğum bir gülümseme değildi. Buz gibi soğuk ve gururluydu. Benimkilere çok benzeyen kızıl saçları artık koyu kumraldı. “Senin için sadece günler geçti. Benim içinse yıllar.”

PERİ AVCISI

İkizimdi. Birçok yönden benim gibiydi. Ama artık öyle değildi.

“Babam nerede?” diye sordum, sesimin kendi kulaklarıma bu kadar zayıf gelmesinden utanarak.

Hulanna’nınkinden daha zayıf çıkmıştı. Hepsinden daha zayıf. Değersiz. Küçük. Faydasız. Umutsuz.

“Unut onu.”

“Unutmayacağım.” Ama meydan okumam kulaklarıma zayıf geliyordu. Onu coşturacak bir şey bulamamıştım. Korku bile yoktu.

“Bizimle gel Allie. Bizimle gel ve bu acınası yeri terk et. Sen hiç *buraya* uygun olmadın.”

Sesindeki alay canımı acıtmıştı ama ihaneti kadar değildi. Babamız hiç düşünmeden onun peşinden gitmişken babamızın hayatını böyle sıradan bir şekilde önemsememesi kadar değildi.

Gözlerine baktım.

“Alçaksın,” dedim.

Titredi. O an kısacık bir zaman da olsa yine benim Hulanna’mdı; üşümüş ve korkmuş görünüyordu, başında taç yerine kirli tüylerden bir halka vardı ve ağzı kararsız bir şekilde açık duruyordu.

Nefesim kesildi.

“Eve gel,” diye mırıldandım, arkasındaki tüm o zalim yüzlerle çamurda titrediğini görünce sesim çatlamıştı. Korkum onu görünce hareketlendi, ateş dalgalanmaya başladı.

Ardından cazibesi yerine döndü; yine havalı ve muhteşemdi.

“Asla,” dedi. “Ama sen benimle geleceksin.”

“Hayır.” Sözlerim demir gibiydi. Anavatanındaki bir avcının demiri. Ateş korkumu yalayıp yuttu, yakıp yok etti.

“Belki şimdi değil. Ama yakında.”

“Hayır.” Demirden daha serttim. Toprağın kemikleriyle bir olan demir.

“Tahmin ettiğinden daha yakın olacak.”

Sonra hepsi çemberde yok oldu ve dünyanın ışığı da onlarla gitti.

İleri koştum. Ne düşündüğümü bilmiyordum. Kız kardeşimi ve babamı yiyen çemberin ta kendisine koşarak aptallık ettim ama koştum, taşların üzerinden tökezledim ve zemine battım, sonunda tamamen düştüm, sağlam elimle düşüşümü durdurdum, felaket bir acı hissettim. Ayağa kalktım.

Ben tırmanırken Ruhlar Kafesi kayalara çarptı. Kolum ateş ve ıstırap içindeydi ama ne olduğunu görmek için çaresizce onu görmezden geldim. İşe yaramış mıydı?

Yıldız Taşları'nın çemberini geçmiştim. Başka bir dünyaya açılan kapı hiç var olmamış gibi orada dikiliyordum. Geçmeyeceğimi ummuştum biraz. Peri Diyarı'na dalmayacağımı ummuştum. O yarım umutla kendime ihanet etmiştim.

Çünkü artık diğer tarafa giden yol yoktu ve bu, babam ve kız kardeşim için geri dönüş olmadığı anlamına geliyordu.

“Şansını kaybettin,” dedi zayıf bir ses kafesten. “Bu sana zayıf mı hissettiriyor?”

Gözlerime dolan yaşlar yanaklarımı yakarak akıyordu. Bir kol omzuma dolanana kadar kolumun soğuk acısı ve suçluluğumun sıcak bıçakları üzerinde sürüklenerek dudağımı ısırdım. Sarılma ve eğilmeyle karışık bir şeydi. Olen yanımda öksürdü. Derin öksüremeyecek kadar canı yanan birinin zayıf, yüzeysel öksürüğüydü.

Onun mükemmel ruh yüzüne baktım.

“Kaybettim,” dedim. Sesim bile kaybolmuş gibiydi.

“Bilemiyorum,” dedi dudaklarını büzerek. “Bazen kaybetmiş gibi görüldüğünde, bunun tek nedeni kazanmaya başlamandır. Kemerinden sarkan kafes de neyin nesi? Kuş gözlemciliği mi yapıyordun?”

Olen’in onları görmediğini fark ettim. Hulanna’yı. Çemberdeki Perileri. Sadece şu an kafesimde bulunan, ona vuran Peri’yi görmüştü.

Ruhlar Kafesi’ne ve üç düşünceli Peri’ye baktım. Gerçekten de kaybetmiştim. Ama belki de yarın kazanmak için ihtiyacım olan anahtarlara hâlâ sahiptim. Onları kullanmaya cesaret edebilirsem tabii.

“Her iki şekilde de,” dedi Olen, boş boş öksürerek. “Bir şifacının izini sürmek için yardımına ihtiyacım var Hunter. Thatcher kızları çoktan gitti ve beni güvenli bir yere götürmek için kendi ayaklarıma güvenmiyorum. Benimle bu işe var mısın?”

Ses tonu sakindi ama duruşundan onun da benim kadar acı çektiği anlaşıyordu. Ve taşlara özlemle bakma şekli bana onun da benim kadar parçalandığını söylüyordu.

“Her şeyi avlayabilirim,” dedim. Birbirimize tekrar çemberin dışına çıkmakta yardım ederken omzumun üzerinden etrafa bakındım. “Ve bu kol iyileştiğinde bunu kanıtlayacağım.”

Ormana girerken çembere baktım ve bu bakış bir vaatti. Orada bir yerde kız kardeşim ve babam bekliyordu ve Allie Hunter gidip onları alacaktı.

Bu iş henüz bitmemişti.

THE KINOL
OF KISIM

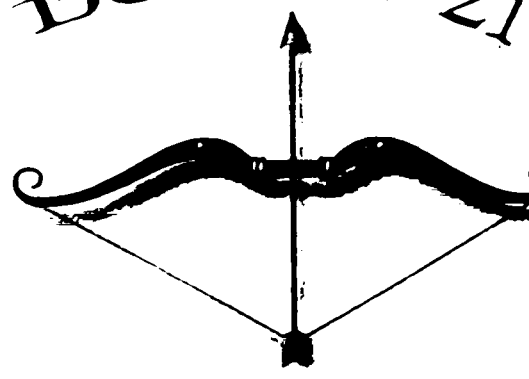
*Müzik engeller onları,
Ateş kör eder.
Bak tam gözlerine,
Yok olurlar demirle.*

—Peri Diyarı Masalları

*Derinlere daldığın bir çemberde,
Rüzgârın esmediği bir yerde,
Pisliğe değil, derinlere gömülüsün,
Nefesini tut, ölümle flört ediyorsun.*

—Peri Diyarı Masalları

BÖLÜM 21

Ben on yaşındayken, Hulanna'yla birkaç tavşan bakıyorduk. Onları tarlada büyüyen parlak sarı rengindeki karahindibalarla ve avuç dolusu kalın çimenle beslerdik.

Bir gün tavşanımı beslemeye gittiğimde onu bulamamıştım.

“Hulanna!” diye seslenmiştim panik içinde. “Yoklar! Biri tavşanlarımızı çalmış!”

Hulanna, “Çalınmadılar,” demişti. “Onları Gezginlere verdim. Bugün annemi görmeye buraya geldiler.”

“Neden?” Gözlerimin yaşlarla yandığını hissedebiliyordum. “Bunu neden yaptın?”

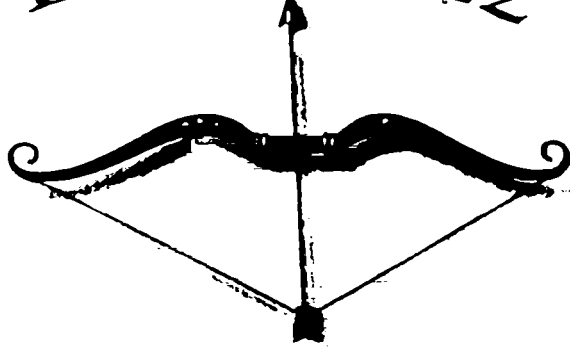
Hulanna rüya gibi bir gülümsemeyle, “Biri geleceğimi okudu ve onu bana sihirli bir topun içinde gösterdi,” demişti. “Buradan çok uzakta beni sonsuza kadar ona bağlayacak kadar güçlü ve asla ayrılmak istemeyeceğim kadar bol zenginliğe sahip bir ülkedeki, gözlerimi kör edecek kadar güzel bir lordla evleneceğimi söyledi.”

“Ve onlara tavşanımı mı verdin?”

Dudakları titrerken gözlerimin içine bakmıştı. “Onlara benimkini verdim. Ama bana her tavşan için bir kız olduğunu söylediler. Senin de aynı kaderi yaşamayı istiyorsam, onlara tavşanını vermem gerekiyordu. Sensiz uzağa gitmek isteme-

dim Allie. Kaderimi paylaşmanı istedim. Bu yüzden onlara senin tavşanını verdim, onlar da sana benim kaderimi verdi.”

Tavşan için kızgındım. Ama biraz daha akıllı olsaydım, kızmam gereken şeyin kader olduğunu bilirdim. Çünkü o zaman farkına varmasam da beni ona bağlamıştı ve tavşanlar gibi açık bir şekilde satılmıştım.

Şiddetli bir baş ağrısıyla karanlıkta uyandım. Mantıklı bir şey düşünmeye çalışırken zihnim dönüyordu. Koluma saplanan kör edici acı yüzünden çılgılığımı bastırarak doğruldum, çıldırmış gibiydim.

Ah evet, kolumu kırmıştım. Yıldız Taşları çemberindeki olaylar birdenbire aklıma geldi, kız kardeşimin Peri Diyarı'nın Leydi'si olduğunu hatırlayınca irkildim.

Etrafıma buğulu gözlerle baktım ama gözlerim bağlı olmadan, karanlıktan ve odanın içindeki belli belirsiz izlerden ve mutfağın ortasındaki masanın üzerinde oturan Ruh Kafesi'mden başka bir şey göremiyordum. Kolumdan gelen acıyla inleyerek ve mobilyalara parmağımı çarpmamayı umarak ihtiyatlı adımlarla masaya yürüdüm.

Dışarıdan gelen sesleri duyabiliyordum ama anlayacak kadar net değillerdi. Mırıltılar ve hırıltılar duyuluyordu. Ya da belki yine hayal görüyordum. Başım o kadar çok ağrıyordu ki bu mümkündü.

Yakaladığım Periler hâlâ kafesteydi. Buğulu gözlerimle onları görebilmek için iyice yaklaştım. Tıpkı dış dünyadaki gibiydiler ama küçüktüler; elimden daha büyük değillerdi ve parmaklıklardan uzaklaşmış duruyorlardı.

Onlara yaklaştığımda içlerinden biri, “Küçük Avcı,” dedi. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzünde tiksinti dolu bir ifadeyle duruyordu. “Bizi demir bir kafese kapattın.”

Cazibesi titreşip duruyordu. Bir an muhteşem bir erkekken sonraki an kemikli ve çirkin, vahşi bir yaratık haline geliyordu.

“Hâlâ buradasınız,” dedim soluklanarak.

“Nereye gideceğimizi sandın?” Tek kaşını kaldırarak kafes parmaklıklarını işaret etti. Hareketleri şaşırtıcı derecede akıcıydı ve biraz fazla hızlıydı. Bunu daha önce fark etmiş miydim?

Arkadaşları pek iyi görünmüyordu. Biri, ölmekte olan bir kuş gibi seğirerek yerde yatıyordu. Diğeri okumu kalçasından çıkarmıştı ama arkadaşının üzerine eğilmiş, bana bir canavar gibi hırlıyordu.

“Sizi Yıldız Taşları çemberinde bırakmayı planlamıştım,” dedim. Çömelmiş olan Peri Halkı’nın yüzünde bir umut ifadesi belirdi. “Ama kapandı. Sizi içeri gönderemem.”

Dün gece yürüdüğümü hatırlıyordum. Hava soğuk ve karanlıktı; Olen’in yürümesine yardım etmem gerekmişti. Kolum kırık olmasına rağmen ondan daha iyi durumdaydım. Heldra ve Denelda’ya çabucak yetişmiştik. Olen ne zaman inlese Heldra bana küfrediyordu ama kollarında travma geçirmiş bir Denelda taşırken Olen’a yardım edemiyordu. Kırık bir kolla pek bir şey yapamamıştım. Yayı ve kafesi sırtıma bağlamak zorunda kalmıştım. Kolum benim için işe yaramazdı.

Önce benim evime gelmiştik ve annem çılgına dönerek Goodie Herben’a koşmuştu. Döndüğünde yanında Thatcher, Goodie Thatcher, Goodie Chanter ve Baker vardı.

PERİ AVCISI

“Ne yaptın sen, seni *değiştirilmiş çocuk*?” diye sormuştu Goodie Thatcher bana. Cevap vermeye tenezzül bile etmedim. Benim hakkımda çoktan kararını vermişti ve kolum acıdan yanıyordu.

Goodie Herben, Heldra ve Denelda’yı iyileştirmişti –bere içindelerdi ve sarsılmışlardı– ve sonra Goodie Thatcher, o kapıdan çıkana kadar bana tehditler yağdırarak onları eve götürmüştü.

“Ben nefes aldığım sürece kasabamızın avcısı olmayacaksınız! Sırf bu konuma gelmek için yaptın her şeyi. Sırf o konuma gelmek için babanı ve kardeşini öldürdün. Beni kandıramazsın. Adaletin yerini bulduğunu ve kızlarıma yaptığın şeyin karşılığını ödediğini göreceğim!”

Hepimiz Olen için o kadar endişeliydik ki onu dinlemediğimiz. Thatcher ve Baker’ın onu eve taşıması gerekmişti, Goodie Herben da onlarla gitmişti. Giderken yüzü bembeyazdı. Yan taraftaki çiftlikte ebelik yapıp bize keçi sütü içmeye geldiğinden beri yüzünü nadiren böyle solgun görmüştüm. Annem o gece doğum yapan Goodie Weaver’ın durumunu sormuştu ve Goodie Herben başını iki yana sallamıştı. Annem bebeği sorduğundaysa tıpkı Olen’a baktığı gibi bakmıştı. Ertesi gün karısını ve yeni kızını gömmesinde Weaver’a yardım etmiştik ve annem Hulanna’yı bir ay boyunca her gece sıcak yemek götürmesi için onun evine göndermişti.

Bu anı hatırlayınca yutkundum.

Ufak bir çıt sesiyle dikkatimi tekrar kafesteki Perilere verdim. Ayakta duran kızgın Peri parmaklarını bana doğru sallıyordu.

* Changeling child: Mitolojik hikâyelerde bazı bebeklerin periler tarafından çalındığı ve onlar yerine mahluklar bırakıldığı inancı vardır. Böyle olduğu düşünülen çocuklara bu isim verilir. (ed.n)

“Acı çekmemiz seni ilgilendirmiyor gibi görünse de Ölüm-lü Avcı, bence en azından bize su verebilirsin. Sonuçta ölüyo-ruz.”

“Ölüyor musunuz?” diye sordum şaşırarak.

Bana özellikle aptal bir çocuğa bakıyormuş gibi acıyan bir bakış fırlattı, kafesin zemininde seğiren Peri’yi işaret etti.

“Sen nasıl tanımlanırsın bunu?”

“Ölümsüz olduğunuzu sanıyordum,” diye karşı çıktım.

“Peri Diyarı’nın kurallarını bilmiyormuşsun gibi,” diye tıs-ladı.

Göz bağımlı bulmak için etrafı yoklayarak homurdandım. İşte oradaydı. Boynumun etrafında duruyordu. Yukarı çektim ve annemin dikiş kutusunu aramaya koyuldum. Kutuda Peri-ler için su doldurabileceğim bir yüksük de vardı.

Kulübemiz garip bir şekilde dağınıktı. Annem genellikle her şey yerli yerinde olsun diye temiz ve derli toplu tutardı ama çarşaf buruş buruştu, masanın üzerinde devrilmiş tahta bir bardak vardı, su fiçisinin yarısı boştu ve annemin pijama-ları yatağın üzerine saçılmıştı. Garipti.

Bir elimi alnıma götürdüm. Yanıyordum. Bu iyi değildi.

Belki de annem Olen’ı kontrol etmeye gitmişti.

Annemin değerli pirinç toplu iğneleriyle ve dikiş iğneleriyle dolu olan kutusunu buldum. Yüksüğü varilden suyla doldur-dum ve Peri’ye vermek için göz bağımlı çıkardım.

“Al,” dedim, suyu Lider’e uzatarak. Elimde olmadan onu böyle kodlamıştım.

“Parmaklıklardan geçirebilir misin?” diye sordu sertçe.

Gözlerimi devirdim. “İnsanların sen istediğin için dans et-mesine alışık olman, sana hizmet etmeyi planladığım anlamı-na gelmez.”

PERİ AVCISI

“Demir bizi yakıyor,” diye tısladı. “Ve bu kafes demirden oluşuyor.”

“Babamı ve kız kardeşimi çalmasaydınız, en iyi arkadaşımı incitmeseydiniz,” dedim yüksüğü kafesin dışına, gerçekten isterse ulaşabileceği bir yere koyarak, “sizin için çok üzülürdüm.”

“Onlar bize kendi istekleriyle geldi,” dedi. Cazibesi titreşiyordu.

“Tıpkı o bardağı kendi isteğinle alacağın gibi,” diye karşı çıktım. Kendi bardağımdan biraz su alıp yüzüme çarptım.

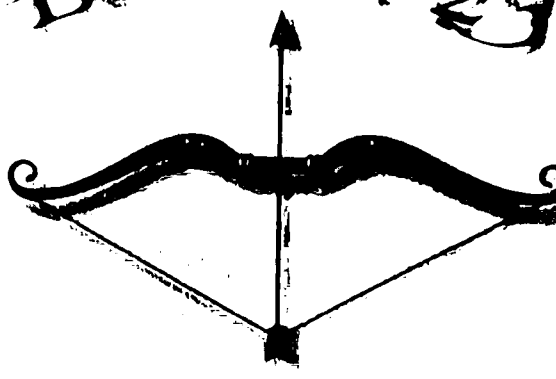
Göz bağımı tekrar taktığımda Peri ortadan kayboldu. Birkaç dakika sonra yüksüğü kafesin dışında değil de içinde gördüm.

Kulübenin dışından sesler yükselmeye başladı. Annemin etrafta olmamasıyla bu sesler birleşince endişelendim.

Büyük acı içinde zahmetle giyindim. Bu sefer av derilerini ve uyluğumun ortasına kadar gelen yüksek deri botları seçtim. Saçımı tekrar öremedim, bu yüzden dağınık bıraktım. Yayı almak zaman kaybı olurdu. Bu haldeyken yayı kullanamazdım. Yararlı hiçbir şey yapamazdım.

Üfleyerek yüzüme düşen bir tutam saçı geriye ittim ve kulübemin kapısını açtım.

BÖLÜM 23

Yedi yaşındayken annem İlkbahar Gecesi için bize bir ziyafet hazırlamıştı.

Aylarca bu geceyi dört gözle bekliyordum. Gecenin en sevdiğim kısmı şarkı söylemekti. Sesi bir kuş kadar güzel olan Hulanna şekerlemelerin ve koyu kırmızı buklelerini yeni şekliyle göstermenin hayalini kurarken tüm kasaba orta kuyunun etrafında durup mum ışığında şarkı söylerdi. Melekler korosu gibiydi. Yılda bir gerçekleşen kutsal anlardı.

Hortlakları kasabadan uzak tutan, ormandan çıkmalarını engelleyen şarkıyı söylerdik. Bu yıl onlar yüzünden iki keçi kaybetmiştik bile. Gece herkes uyurken kanlarını emmişlerdi. Keçiler kendilerini kan emici gölgelerden koruyamazdı. Kaybettiğimiz sadece keçiler de değildi. Yırtıcıları uzak tutmak için İlkbahar şarkılarına ihtiyacımız vardı.

Bulaşıkları yıkarken şarkı söyleme pratiği yapıyordum ki annem elinde bir battaniye ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle dışarı çıktı ve babam yağladığı yayı yere bırakıp gülümseyerek anneme katıldı.

“Bir sürprizimiz var,” dedi annem neredeyse parıldayarak.

“Nedir?” diye sordu Hulanna. Bulaşıkları kurutmak yerine hayallere dalmıştı ve temiz tabaklar önünde yığılı dururken havlusu hiç de nemli değildi.

Annem önlüğü açtı ve tam zevkimize göre iki beyaz dantelli önlük çıkardı. Babam ve ben utangaç bir şekilde gülümserken Hulanna ciyakladı ve ona sarılmak için koştu.

“Bu gece için,” dedi annem.

Hulanna önlüğü hemen giydi. Başı karla kaplı bir dağ kadar güzel görünüyordu, yüzü anneminki gibi parlaktı.

Bu, bir saat sonra ateşe çok yakın durup önlüğünü yaktığı için önünde uzun kahverengi bir iz oluştuğunda durumu daha da yıkıcı hale getirdi. Yaşla dolan gözlerini bana çevirdi, önlüğünü gösterdi.

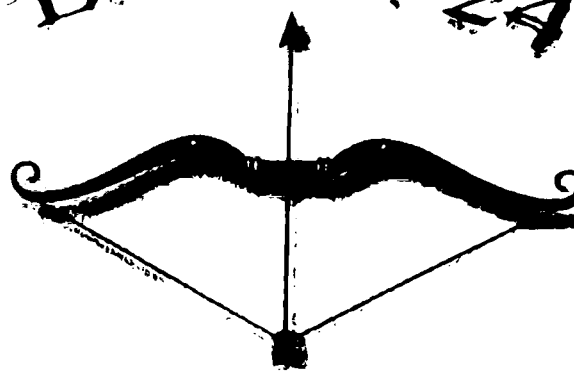
“Sorun yok,” dedim cesaretle. “Değiştirebiliriz. Bu gece benimkini giyebilirsin.”

İtiraz etse de buna memnun olmuştu. Mükemmel görünmek istiyordu.

O gece İlkbahar Gecesi’ne gittiğimizde yüzümdeki cesur ve neşeli ifadeyi korudum. Ailemin gururu, yanmış önlüğün acısını hafiflemişti ama yine de kendimi pelerinin altına sakladım. Yüzümün düştüğü tek an Goodie Alebren’in Hulanna’ya yüksek sesle, “Kesinlikle bu bölgelerde gördüğümüz en güzel kızsın. Hele o ilahi sesin! Çok hoş! İkizinin senin gibi olmaması ne yazık!”

Hiçbir zaman istedikleri gibi olmamıştım çünkü istedikleri Hulanna’ydı. Ve ben sadece Allie’ydim.

BÖLÜM 24

Kulübenin kapısını araladığımda ağızım açık kaldı. Görünüşe göre tüm kasaba oradaydı ve annemin yakasına yapışan Goodie Thatcher yüzüne karşı bağırırken annemin neredeyse titremesi beni şaşırtmıştı.

“Bedelini ödeyeceksin Genda! Bunun bedelini ödeyeceksin! Heldra’m, benim tatlı kızım mahvoldu ve bu ailenin suçu!”

Kalabalıktan onaylayan mırıltılar yükseldi.

“Işık Şövalyeleri’ni getirmesi için Quickstep’i Ovalar’a göndeririz,” diye öneride bulundu biri. Çünkü tabii ki Şövalyeler taşralara gitmeyi ve ev sahiplerine hadlerini bildirmeyi severdi. Bunun için yaşarlardı.

Kimin burada olduğunu görmek için dışarı baktım ama kimin olmadığını görmek daha kolaydı. Meşalelerin titreyen ışığında tanıdığım neredeyse her yüzü görünce korkuyla yutkundum. Henüz sabah olmamıştı ancak ufuktaki zayıf ışık çizgisine bakılırsa yakında güneş doğacaktı.

Meşaleler ve kızgın bir kalabalıkla annemin evine gelmeden önce bir gece bile bekleyememişler miydi? Aşağılık, küçük fikirli insanlar.

Sanki annem yeterince kayıp yaşamamıştı. Sanki bütün bunlar onun suçuydu. İçimde bir öfkenin kabardığını hissettim ve onu bastırmaya çalıştım. Aniden bir kuzgun çığlık attı

ve ağaçlardan gece göğüne fırladı. Konuşmak için o anı değerlendirdim.

“Zaten ödemedik mi?” diye sordum yüksek sesle. “Hulana ve Avcı’yı kaybetmek yetmez mi?”

“Hiç de bile,” dedi Goodie Thatcher, gözlerini bana çevirmek için dönerken annemin yakasını bırakmıştı.

Annem buruşuk yakasını düzeltirken gözleriyle beni uyardı. Kasaba halkının kapısına kadar gelmesinin şokuna rağmen derli topluydu. Yaşadığı şoku, eşyaları darmadağın ederek kübenin içine yansıtmıştı.

“Senin ve *beş para etmez* kız kardeşin yüzünden kasabamızda avcı kalmadı. İlahici de yok! Olen incindi, hırpalandı. Goodie Herben onun bizim için tekrar ilahi söyleyebilmesinin haftalar süreceğini söylüyor. Bunun ne anlama geldiğinin farkında mısın?”

“Hortlaklar,” diye kabullendim. Çünkü yüksek sesle “Peri” demek istememiştim.

Goodie’nin etrafındaki kalabalıktan mırıltılar yükseldi. Sıkı çalışmayla geçen yaşamlarında öngörülemeyen bir aksilikle karşılaşmış insanların endişeli sesiydi bu. Daha fazla işin ya da daha kötüsü, daha fazla zorluğun gelebileceğinden endişe duyan insanların sesi. Rüzgârda dans eden etrafımızdaki çam ağaçlarının kokusu ya da keçi ağılına uzun gölgeler gönderen ayışığının solgunluğu kadar tanıdık bir duyguydu bu benim için. Skundton’ın başının dertte olduğu hissiydi. Mattervine iki bahar önce sular altında kaldığında ve otlakları silip süpürdüğünde paylaştığımız buz gibi duyguydu. Beş yıl önceki kış, sıradan tüccarlar için ovalardan ihtiyaç duydukları mallarla fırtınalara göğüs geremeyecek kadar sert geçtiği zamanki ham duyguydu.

Yutkundum.

“Bu, çocuklarımızın ölümünün sizin yüzünüzden olacağı anlamına geliyor,” dedi Goodie Thatcher. “Açlıktan öldüğümüzde ve işgalciler burada avcı olmadığı için hepimizi öldürmeye geldiğinde bu sizin hatanız olacak!”

“Avcı’yı unutun!” dedi biri. “Şövalyeleri çağıracağız!”

“Burada bir avcı var,” dedim sakince. İstedğim şey, güzel önlükleri ve küçümseyici bakışlarıyla şişko Goodie Thatcher’ı almak ve onu kulübeme dam yapmak için kullanmaktı. İstedğim tüm bu insanlara kendi sorunlarım olduğunu haykırmaktı. Buraya gelip annemi ve beni suçlamak yerine üzerlerine düşeni yapmaları gerektiğini haykırmak. Ama hepsini bastırdım. Güç. Bunun beni güçlendirmesine izin vermem gerekiyordu.

Olen yaralanmıştı. Haklıydılar. En az birimiz olmadan Peri Diyarı’na veya kulübeme sakladığım üç Peri’ye karşı hiçbir savunmaları yoktu. Hortlaklara, ayılara veya diğer günlük tehditlere karşı savunmaları bile yoktu. Bana ihtiyaçları vardı.

“Avcı’mız Yıldız Taşları çemberine girdi,” diye ısrar etti Goodie Thatcher. “Bu hafta kimsenin kızarmış domuz eti olmayacak. Hayvanlarımız korunmasız kalacak. Meralarımız savunmasız hale getirildi!”

“Ben bu kasabanın avcısıyım,” dedim sertçe. “Ben de domuzları getirip yırtıcılarla uğraşacağım.”

“Sen mi? Kör kız?” Goodie Thatcher’ın kahkahası sertti ve arkasında Heldra’nın annesiyle kıs kıs güldüğünü gördüm. *Gerçekten mi Heldra?* Onu ayakları kopana kadar dans etmeye terk edebilirdim. Yürüyüp gidebilirdim ama hayır, gidip o nankör keçinin hayatını kurtarmak zorundaydım.

“Sen ne yapabilirsin ki?” diye alay etti Heldra.

“İzleyin ve görün,” dedim.

PERİ AVCISI

Arkamı dönüp kulübenin kapısını açtım ve içeri girdim. Koluma rağmen bugün tuzak kurmam gerekecekti. İş yavaş olsa da bunu tek elle yapabiliyordum.

Arkada babamın av eşyalarının olduğu sandığa gittim, tuzaklarını çıkardım ve onları bir çuvalın içine doldurmaya başladım. Orada bir tel vardı, dikkatle masaya oturdum ve zayıf noktaları düzeltmeye, tuzakları incelemeye başladım. Onları yerleştirir yerleştirmede başlayacaktım.

Uzun dakikalar sonra annem eve girdi ve rahat bir nefes alarak kapıyı kapattı. Dışarıdaki kalabalığın sesleri yok olmuştu. Dağılmış olmalıydı.

Ben tuzaklardan biriyle uğraşırken, “Bugün dışarı çıkamazsın Allie,” dedi.

“Mecburum.”

“Kolun kırık.” Sesi gergindi. Sanki ne yapacağımdan korkuyordu.

“Bunun farkındayım.”

“Ateşin var.” Yalvarmak üzereydi.

“Bunun da farkındayım.” Güçlü kal Allie. Korkunun seni güçlendirmesine izin ver. Seni bunaltmasına izin verme.

Neden bariz olanı söylemeye devam etmesi gerekiyordu?

“Alastra Hunter, bu kasabanın avcısı olacak durumda değilsin!”

Yukarı baktığımda yumruklarını kalçasına dayadığını, yüzünde endişe ve acı dolu bir ifade olduğunu gördüm.

“Anne.” Hiç kolay olmasa da nazik olmaya çalıştım. Hulanna’nın güçlü noktası buydu. Ya da en azından Peri Diyarı’nın kana susamış Leydi’si olmadan önce öyleydi.

Anneme bundan bahsetmemiştim ve bahsetmeyecektim de. Yıldız Taşları çemberine girmenin bir yolunu bulurdu. İncinmiş veya korkmuş Hulanna’nın peşinden babamın git-

mesine izin vermişti ama Hulanna'nın gerçekten ihtiyacı olan şeyin güçlü bir azarlanma olduğunu anlarsa, o çembere koşarak gidecek ilk kişi o olurdu.

Tekrar denedim. "Anne, hepsi benim suçum. Hulanna Babam. Ve ben gerçekten avcıyım. Bunu yapmalıyım. Ama giderken keçileri senin için otlatırım."

"Goodie Herben'in sana bıraktığı çayı içecek misin?" diye sordu ama gözleri suluydu. Endişeliydi. Beni durduramayacağını biliyordu, işlerin böyle yürümeyeceğini biliyordu. Olan her şeye rağmen yıkılmaması bir mucizeydi.

"Evet," diye kabul ettim, o da saçımı ellerinin arasına alıp çözdü ve alışkın olduğu gibi hızlıca saçlarımı örmeye başladı.

"Kafeste ne var?" diye sordu, örgüyü bitirdiğinde mandala uzanarak.

Nefesimi tutup elini yakaladım.

"Ne yaparsan yap," dedim, "kafesi sakın açma!"

Bana şaşkın bir bakış attı. "Çayını kaynatmak için biraz daha su getireyim, olur mu?"

"Teşekkür ederim," dedim minnetle ve o gider gitmez küçük bir tel alıp mandalın etrafına sardım. Biri bu kafesi açarsa tam bir felaket olurdu. Sağlam bir kolum varken bile onu yanımda zar zor taşıyabiliyordum.

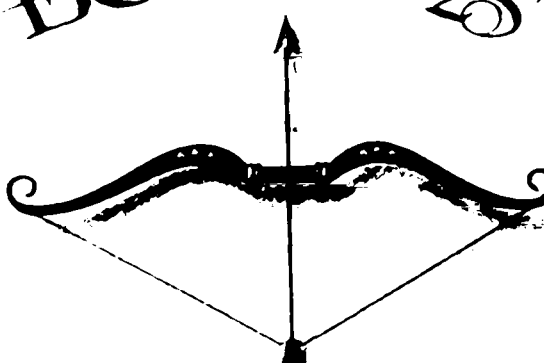
Kafesi dikkatlice dikiş masasına taşıdım, annemin takımının yanına koydum ve göz bağımı çıkardım.

"Döndün mü Avcı?" diye sordu Lider, tek kaşını kaldırarak. Arkadaşı artık seğirmiyordu.

Aceleyle bir mendil alıp kafesin parmaklıklarının arasından ittim.

"Eğer çok yakıyorsa bunu kullan," dedim ve ardından göz bağımı takıp uzaklaştım.

BÖLÜM 25

Bu kadar ateşim varken gidip tuzak kurmak iyi bir fikir değildi. Neyse ki ormanda yürüyüş yaparken, her zamanki tuzak hatlarımızı kontrol ederken ve yeni tuzaklar kurarken beni susuz bırakmamaya yetecek kadar su getirmiştım. Şimdiye kadar çuvalıma dört yaban faresi ve kürk için bir çift sansar atmıştım.

Dört hortlak görmüştüm ve onları uzaklaştırma şarkısını söylemiş, gözden kaybolana kadar onlara dik dik bakmıştım.

Bu tuzak da doluydu. Tuzaktan yumuşak beyaz göbekli kırmızımsı kahverengi bir sansar sarkıyordu ve onu tuzaktan dikkatlice alırken elimi kürkünde gezdirmeden edemedim. Güzel ve ölümcüldü. Tıpkı evimdeki yakaladığım Periler gibi.

Çocukken evcil hayvan olarak beslemek için canlı bir tane almak istemiştım ama babam beni azarlamıştı.

“Vahşi şeyler kafese kapatılmamalı Alastra. Vahşice yaşamak ve ölmek için özgür olmalılar. Bir kafes ruhlarına engel olup onları boş hayaletler olarak bırakacaktır.”

Vahşi bir şeyi asla bir kafese koymazdık. Kurduğumuz tuzaklar anında öldürürdü. Babam vahşilerin acı çekmesine ya da hapsedilmesine izin vermezdi ve ben de bunu istemiyordum.

Anıyı kafamdan uzaklaştırdım. Babam muhtemelen –başka bir şey olmasa bile Peri Diyarı tarafından– kafese kapatıl-

miştı ve ben evde üç Peri'yi tutsak etmiştim. Üç vahşi, duyarlı yaratık. Üzerime çöktüğünü hissettiğim sıcaklığın utanç mı yoksa ateş mi olduğunu bilmiyordum.

Yanlış bir şey yapıyordum. İşlerin gidişatına aykırı bir şey. Onlara hızlı bir ölüm teklif etmek istemeseydim, onları tutsak etmezdim. Gerginliğimi atmak için boynumu oynattım ve düşünmemeye çalıştım. Bu kararı şu anda vermek istemiyordum.

Tuzağı toplamadan önce dinlenmek için oturup soluklandım.

Ağaçların arasında ateş gördüğüme yemin edebilirdim. Gözlerimi kırıştırdığımda gitmişti. Endişelenerek göz bağımlı çıkardım ve gördüğüm şeyden ötürü geri sıçradığımda neredeyse kolumu yeniden kırıyordum.

Parlak, altın renkli, alevler içindeki bir kuş bana o kadar yakın uçtu ki neredeyse yüzüme degecekti. Toparlandım ve onu gözden kaçırmamaya çalışarak birkaç adım koştum. Muhteşem kanatları ne tüyden ne de alevlendi; ikisinden de oluşuyor olabilirdi. Peri Diyarı'nın efsanevi ve masalsı yarattığı olan Anka kuşuydu.

Güzelliğine o kadar dalmıştım ki bir ağaca çarptım. Kolumda alevlenen acı, Anka kuşlarına dair tüm düşünceleri sil-di. Yeniden ayaklandığımda gitmişti.

Göz bağımlı geri taktım. Belki de hayal etmiştim. Bu ateş hiçbir şeye yardımcı olmuyordu!

Hayal ettiğimi umuyordum. Diğer seçeneği düşünmek istemiyordum. Tüm bu yeni sorumluluğun altında ezildiğimi hissederken düşünemezdim.

Kendime ve zayıflayan bedenime kızarak tuzağımı topladım ve Skundton'a dönüş yoluna koyuldum. Bu tavşanları

PERİ AVCISI

Kasap'a ve sansarı Derici'ye bırakacaktım. Umarım Skundton'ın hâlâ çok iyi bir avcısı olduğu söylentisi yayılırdı, teşekkürler.

Günün küçük başarılarına rağmen ruh halim kasvetliydi. Hava da aynı fikirde gibiydi; bulutlar gökyüzünde köpürüyor, dalgalanıyordu.

Skundton'a varmadan önce İlahici'nin evine uğradım. Aşınmış ahşap basamakları tırmanıp sarı kapıyı çaldım. İçeriden sandalye ayaklarının sürtülme sesi geldi ve ardından Goodie Chanter kafasını uzattı.

“Olen?” diye sordum.

Başını sertçe salladı ve ağzını açtı ama içeriden tiz bir ses geldi.

“Kim o?”

“Hunter gelmiş Heldra,” diye karşılık verdi Goodie Chanter.

“*Onun* burada ne işi var?” diye sordu Heldra. Evde dolaştığını duyabiliyordum. Onunla uğraşmak istemiyordum. Şimdi olmazdı.

Aceleyle çuvalımı aşınmış basamağa koydum ve tavşanlardan birini çıkardım. Beceriksizce Goodie Chanter'a uzattım.

“Akşam yemeğiniz için,” dedim.

Ama Heldra çoktan kafasını kapıdan dışarı uzatmıştı.

“Cılız bir tavşan mı? Tüm getirdiğin bu mu?” Bir çocukla muhatap oluyormuş gibi başını salladı. O ve annesi kesinlikle birbirlerine çok benziyorlardı. Onları birbirinden ayıran tek şey aralarındaki otuz yaş fark ve on iki çocuk detayıydı. “Burada istenmiyorsun *Allie*.” Bana asla *avcı* anlamına gelen soyadıyla seslenmeyecekti.

“Olen'a onu görmek için uğradığımı söyler misin?” diye sordum Goodie Thatcher'a.

Ağzını açtı ama Heldra bir kez daha sözünü kesti. “Bence Olen’la birlikte olduğumuzu bilmelisin. Diğer kızlardan mesaj almasına gerek yok.”

“Belki gerekir,” diye tersledim. “Seninle birlikte olsam sen hariç neredeyse *herkesten* mesaj almak için can atardım.”

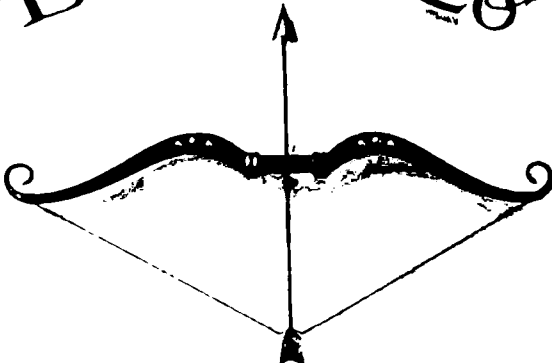
“Herhangi bir erkeği seni düşünmekten dahi alıkoyan o keskin dilin Allie Hunter. Kimse kesilmek istemez.”

Bana attığı bakış yaralama amaçlıydı ama oradan ayrılırken gülmemek için zorlanmıştım. En azından Olen’in ormanda başka bir kızla bana güldüğünü duymanın nasıl bir his olduğunu hatırlayana kadar öyleydi. O kız Heldra’ydı. Bu da doğruyu söylediği anlamına geliyordu.

Dün bana Olen Chanter’in kiminle çıktığı umurumda mı diye sorsaydınız gülerdim. Peki bugün neden bunun için ağlıyordum?

Neyse ki fırtınalı bulutlar sonunda yağmuru serbest bırakmıştı. Skundton’daki kasap dükkânına vardığımda o kadar sırlıklam olmuşum ki kimse ağladığımı anlamamıştı.

BÖLÜM 26

Kulübenin kapısını açtım, ateşten geriye közden başka bir şey kalmadığını ve tek mumun bile yanmadığını görünce hüsrana uğradım. Kasabadaki işimi bitirmiştım, keçileri ağllarına geri götürmüştüm ve tepeden tırnağa çamura batmış, iliklerime kadar sıırıslıklam olmuşum; kollarımın ağrıdığını ve ateşimin gittikçe kötüleştiğini söylemeye bile gerek yoktu.

Ateş ve bir mum yaktıktan sonra ıslak giysilerimi çıkarmaya koyuldum. Kırık kolum atelli ve bandajlıyken bunu yapmak hiç kolay değildi. Kolum bükülmüyordu ve parmaklarım şişmişti. Dinlenmeye ihtiyacı vardı ama zamanım yoktu.

Gömleğimi başımın üzerinden geçirirken gözlerimdeki bağ kaydı. Bağı almak için eğildim ve o an nefesim kesildi.

Dikiş setinin yanına koyduğum kafes, gözüm bağlı olmadan gerçekten görebildiğim tek şeydi. Hâlâ parlak ama ürkütücü bir yeşilimsi mavi renginde parlıyordu.

Kafesten kulübemizin yıpranmış ahşap zeminine siyah katran benzeri kan damlıyordu. Ve kafesin ortasında Peri lideri, giysilerine bulaşmış siyah kanla, bir elinde siyah çizgili bir dikiş iğnesiyle duruyor, boğazından bir hırıltı yükseliyordu. Ayaklarının dibinde, sırtlarında iğnelerle yere yığılmış, kanlar içindeki yoldaşları vardı.

“Bakıyorum da bir çift yeni iğneliğin olmuş. Ben yokken ne yapıyordun?” diye sordum.

“Düşmanlarımı öldürüyordum,” dedi dudağını ürkütücü bir şekilde kıvrarak. “Ne bekliyordun ki?”

Yüzüm kafesle aynı hizada olacak şekilde eğildim ve benimle alay ederken ihtişamı, mükemmel ölümsüz yüz hatlarının tüm etkisini gösterdiği için gözlerimin büyüdüğünü hissedebiliyordum.

“Bunu beklemiyordum,” dedim yutkunarak. Kalbim fenalaşıyordu. Üç tanesine sahip olacağımı sanmıştım. Yıldız Taşı çemberine geri koyacağım üç Peri. Her biri, bir insanı getirecekti. Birbirlerini öldüreceklerini hesaba katmamıştım. *Güçlü kal Allie! Bu hayal kırıklığını güç olarak kullan!*

Elimi kafese uzattığımda hatırlatmama rağmen gözlerim hüsrana uğramış yaşlarla yanıyordu.

Elimi iğneyle dürttü.

“Ah!”

Tekrar ve tekrar yaptı. Hareketleri, Peri’nin sahip olduğu o garip, neredeyse yapmacık ama yine de akıcı şekilde tahmin edemeyeceğim kadar hızlıydı. Sanki küçük zaman ve uzay parçalarının üzerinden atlıyordular.

Elimi olabildiğince hızlı bir şekilde çekip küfrettim.

“İyi. Orada seninle çürüyebilirler. Çürüme kokusunun tadını çıkar!” Parmaklarımdaki yaraları emdim.

“Beni kafesten çıkar,” dedi sertçe. “Beni bırak, ben de seni öldürmeyeyim.”

Homurdandım. “Elinde bir dikiş iğnesi var. Beni bununla mı öldüreceksin?”

Kaşını havaya kaldırdı. “Önemli olan boyutu değil.”

“Kendine bunu söylemeye devam et,” diye mırıldandım.

Dikiş setini karıştırdım, iğneyi batırdığı yer hâlâ yanıyordu. Parmağımdaki kemiğe kadar soktuğuna yemin edebilirdim.

İşte oradaydı! Annemin setindenilmek sökücüyü kaptım ve hızla kafesin parmaklıklarına saplayarak Parıldayan'ın ellerindeki iğneyi yere düşürdüm. Parmaklıkların arasından uçtu, onu havada kaptım. Mendil de yerdeydi, siyah kanla lekelenmişti. İğneyi dikkatlice üzerine sildim ve annemin setine yerleştirdim.

Yukarı baktığımda Peri'nin ellerinde iki iğne daha ve yüzünde vahşi bir ifade vardı.

“Sanırım seni bir dikiş seti kadar tehlikeli bir şeyin yanına koyduğum için bunu hak ediyorum,” dedim alayla.

“Beni sonsuza kadar kafeste tutamazsın,” dedi.

“Tutamaz mıyım?”

Yüzünden bir korku ifadesi geçti. Bu kafesin onu ne kadar tutacağını benim gibi o da bilmiyordu. Kendini toparladı. Bir iğnenin ucunu yere dayayıp diğerini omzunun üzerinden sarkıtarak bir tanrının küçücük ve inanılmaz derecede çekici bir çocuğu gibi tüm dünya için poz verdi. Açık ceketini hayali bir rüzgârda bile dalgalanıyordu ve darmadağın saçları kuzgun tüyleri gibi mavi parıltılar yayıyordu.

“Adın ne?” diye sordum. Duruşunu dikleştirdi.

“Sanki *sana* söylerim de!” diye tıslarken öne doğru eğildi.

“İsmini bilmeden seninle konuşmak zor olacak,” dedim kuru bir sesle. “Sanırım sana bir isim verebilirim. Bu bahar doğan keçilere çiçeklerin adını verdim. Bu sana da uyar gibi. ‘Papatya’ olabilirsin.”

Tekrar tısladı.

“Mendili kafesten neden attın Papatya?” diye sordum. “Demir parmaklıklara dokunmaktan kaçındığını sanıyordum.”

“Kavga sırasında düştü,” dedi ve çenesini kibirli bir şekilde kaldırdı. Böyle inanılmaz derecede güzeldi. Boynunda sürünen şey dövmelelerinin kenarı mıydı? Aslında görüldüğü gibi olmadığını, iki arkadaşını katlettiğini ve cesetlerinin üzerinde durduğunu bilmeme rağmen gözlerimi onun güzelliğinden ayırmak zordu. “Ve katlettiklerimin cesetlerinden başka kendimi koruyabileceğim bir şey yok.”

“Hı hı,” dedim gözlerimi bağlayarak ve giyerken kolumu incitmeyecek kuru bir şeyler aradım.

“Çıplakken çok da itici değilsin,” diye yorum yaptı.

Kafese doğru eğildim, göz bağıını gözlerime indirdim ve homurdandım.

“Gözlerine hâkim ol.Papatya.”

Güldü, yaramaz ve acı bir kahkahaydı.

“Sanırım bana Scouvrel diyebilirsiniz.”

“Adın bu mu?”

Bağdaş kurarak cesetlerin üzerine oturdu ve ikiz iğnelerini kucağına dayadı. “Peri Diyarı’nda isimlerin gücü vardır. İsmi-ni kullanarak her hareketini yönlendirebilirim. Senin isteğini benimkine göre bükebilirim. Seni oyuncağım yapabilir, her isteğime göre dans ettirebilir, botlarımı yalatabilir, ayak taban-larımı öptürebilirim.”

Yeğim ve taytımla savaşırken, “Nasıl istiyorsan onu yap,” diye mırıldandım. Scouvrel’ı takip edebilmek için tek elle ya da gözüm sadece yarısı açıkken giyinmek kolay değildi. “Adın hakkında yalan söyleyebilirsin.”

“Yalan söyleyemem,” dedi ve bunu söyleme şekli ya şaka yapıyor ya da beni baştan çıkarmaya çalışıyormuş gibi geli-yordu.

“Bu kalpleri eritiyor mu?”

PERİ AVCISI

“Gerçek seni heyecanlandırıyor mu?” diye cevap verdi. “Onu dans ettirebilirim ama ihlal edemem.”

Gözlerimi devirdim. “O zaman gerçek adını bilmiyorsun sanırım.”

“Hımmm,” dedi ve bu ilginç bir fikirmiş gibi gülümsedi. “Scouvrel ne demek istiyor? Dudağındaki yarayla bir ilgisi var mı?”

Kemerimi sıktım, kafesini ateşin yanına, zemine taşıdım ve oradaki ayı postunun üzerine yığıldım. Artık üşüyor, titriyordum. Kolum ısınmıştı. Ateş beni pençesine almıştı.

“Benim dünyamda bu bir şakadır. ‘Güvenilmez’ anlamına geliyor.”

“Daha az önce yalan konuşamayacağını söylediğini sanıyordum.”

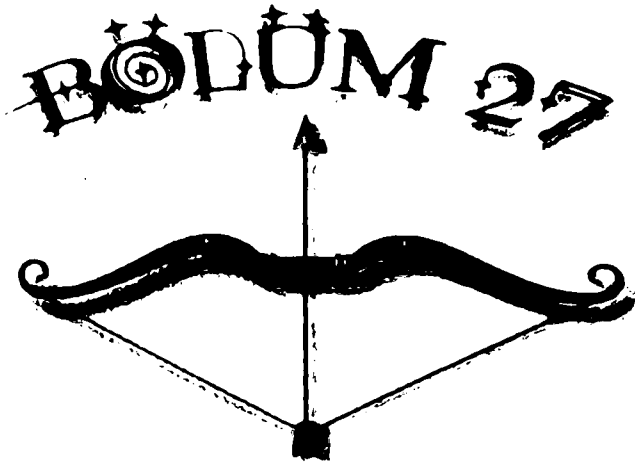
“Söyledim mi?” Haylaz bir gülümsemeyle sormuştu bunu. “‘Aldatmak’ mı demek istedim yoksa ‘yere kapan’ mı demek istedim?”

“‘Aldatmak’ demek istedin,” dedim surat asarak.

“Ben iki türlü de duydum,” dedi sırtarak. Sanki ipek bir kanepedeydi ve arkadaşlarının cesetlerine yerleşmiyormuş gibi rahatça arkasına yaslanıyordu.

Kafesini görüş alanıma koydum, böylece hareket etmeden ona göz atabildim. Hayatta kalması için ona ihtiyacım vardı. Onları öldürebilmem için Periler hakkında sahip olduğu her bilgiye ihtiyacım vardı.

Sadece bir an için gözlerimi kapattım ve sızmışım.

“Alastra Livoto Hunter!” Annemin gür sesi beni uyandırdı. Gözlerim birden açıldı.

“Artık adını biliyorum!” dedi Scouvrel kafesin içinden. Gözleri öyle bir parlamıştı ki sırf bunu tekrar görmek için ona daha fazla bilgi vermek istedim.

Göz bağımı tekrar gözlerime çektim.

“Anne,” diye homurdandım. Kolum ağırlaşmıştı, sanki bir ton ağırlığındaydı. Kafesten kıkırdamalar duyabiliyordum. En azından biri eğleniyordu.

“Yerde ne yapıyorsun? O kol asla iyileşmeyecek!”

Annem yavaşça bir sandalyeye oturmama yardım etti. “Bir bakalım şuna.” Kolumu inceledi, başımı yokladı. “Yanıyorsun!”

“Nerelerdeydin?” diye sordum alnımı masaya dayayarak. Oda öyle bir dönüyordu ki beni sersemletiyordu.

“İşleri kontrol ediyordum. İnsanları sakinleştiriyordum. Biz içindeyken tüm kasabının bu kulübeyi ateşe vermemesini sağlıyordum falan,” dedi gergin bir şekilde.

Endişeli yüzüne baktım. “O kadar mı kötü?”

“Daha da kötü. Güvenlerini kaybettik Allie.” Ellerini bez sıkıyormuş gibi birbirine kenetledi.

“Ama geçitten gelen Peri’yi tuzığa düşürdüm,” diye itiraz ettim. “Heldra ve Denelda’yı kurtardım! Olen’ı bile kurtardım.”

PERİ AVCISI

Annem kalkıp çaydanlığı doldururken içini çekti. “İnsanlar böyle düşünmez Allie. Yaptığın iyiliklere bakmazlar. Başarısızlıklarına odaklanırlar. Ve onlar için değerli olmadığına karar verdiklerinde adım atarlar. Sen ve baban bu aileyi dışarıdaki düşmanlardan korumak için savaşıırken, ben de bizi içerideki düşmanlardan koruyacağım.”

“Ah,” dedim, ateşin yanında yerdeki kafese bakmamaya çalışarak. Düşmanları kendi evimize getirmek niyetinde değildim. Tam olarak öyle değildi.

Kafesteki Peri kıs kıs güldü.

Annem, “Olen’la aranı düzeltsen daha iyi olur,” dedi.

“Yıldız Taşı çemberini açıp babamı geri getirsem daha iyi olur,” diye karşı çıktım.

Annem şifalı çayı hazırlarken, “Bunlardan biri mümkün,” diye azarladı. “Ve muhtemelen biri ise mümkün değil.”

“Haklısın,” dedim isteksizce. “Heldra onu yavruları olan bir köpek gibi korurken Olen’a ulaşmak neredeyse imkânsız.”

“Seninle bir anlaşma yapsam?” diye sordu annem.

“Pazarlık yapar mısın Küçük Avcı?” diye fısıldadı kafesteki Peri; konuşurken omurgamdan baştan aşağı ürperti göndermişti, Annemin onu duymamasına şaşırdım ama belki de bu şekilde olmuyordur.

“Gidip Olen’la konuşursan, ben de gidip senin için bir şeyler alırım. İhtiyacın olan bir şey.”

“Ne?” diye sordum şüpheyle. İhtiyacım olan tek şey iyileşmiş bir kol ve o taş çemberine girmenin bir yoluydu.

“Eski bir kitap,” dedi annem. “Gizli bir tane. Kasabamızın ‘kocakarı masalları’ dediği bazı şeyleri içeriyor ve bu çemberi yeniden açmanın bir yolunu bulmana yardımcı olabilir. Eğer gerçekten istediğimiz buysa,” dedi isteksizce.

“İstedigin bu değil mi?” diye üsteledim. “Babamı geri istemiyor musun? Ya Hulanna’yı?”

Annem içini çekti, yukarı baktığında gözleri kederliydi. “Tabii ki istiyorum Allie ama bu, kasabaya daha fazla zarar vermek anlamına geliyorsa, gerçekten o yolu seçebilir miyim?”

“Sen seçemezsen, senin yerine ben seçerim,” dedim.

Güldü.

“Belki de içten içe buna güveniyorum,” dedi bana şifalı çayı doldururken. Kaşlarını çattı. “Ben iyi bir insan değilim.”

“Tabii ki öylesin anne,” dedim, alnından öpmek için ayağa kalkarak.

“Çayını iç Allie,” dedi ciddi bir tavırla. “Sonra gidip Olen’la konuş. Döndüğünde kitabı getireceğim.”

Çayımı içtim ve sonra omuzlarıma ağır bir yün pelerin atarak kafesi, yayımı ve oklarımı aldım. Kafesi kemerime taktım. Uyluğuma çarparak yürümek rahatsız ediciydi ama onu tek sağlam kolla tutmaya çalışmaktan iyiydi. Cebime bir çift yeni mendil tıktırdım, oklarımı kontrol ettim –altı keskin uç– ve yola koyuldum. Kolumda cehennem ateşi gibi bir yanma hissediyordum. Zorundaysam bununla yaşayabilirdim.

“Güzel, bu kulübeden ayrılıyorruz,” dedi Scouvrel. “Biraz temiz hava almak istiyordum.”

Onu göremiyordum ama sesi zoraki çıkıyordu.

“Görünüşe göre seni hiçbir yerde tek başına bırakamam; bırakınca başın belaya giriyor,” diye mırıldandım keçi ağılının yanından geçerken. Ben sızdıktan sonra annem keçileri geri getirmiş olmalıydı. Onları tekrar otlatmaya götürmeliydim ama Olen’in evine gitmeyi kabul etmiştim ve gidecektim.

“Bela geliyorum demez.”

Ormanın içinden geçen yolu seçtim. Kasabayı dolaşabilirdim ama gözlerin üzerimde olmasını istemiyordum. Veya

kulakların. Kimsenin göremediği bir kişiyle konuşurken olmazdı.

“Sana o geçidi nasıl açacağını tekrar gösterebileceğimi biliyorsun,” dedi Scouvrel.

“Geçen sefer yaptığım gibi dans edebilirim,” dedim sakince.

“Daha önce geçidi açan senin dansın mıydı yoksa kız kardeşininki miydi?” diye sordu sakince. “Dans yalnızca Peri Halkı’nın dünyanıza gelmesini gerçekten ama gerçekten istiyorsanız işe yarar. Bizi gerçekten kendi dünyanda istiyor musun Küçük Avcı?”

“Seni bir kafese koydum ama değil mi?” dedim. “Belki de hepinizi burada istiyorumdur, böylece türünüzün kalanını kafese kapatabilirim.”

Sözlerim cesaret doluydu ama içim korkuyla sarsılıyordu. Beş yaşında tam da bu yolda yürürken babamın elini tuttuğumu hatırladım.

“Canavarlardan korkuyorum baba,” demiştim.

“Ben yanıdayım Allie. Korkmana gerek yok. Bir canavar gelirse onu öldürürüm.”

“Ya o seni öldürürse?” diye sormuştum kısık bir sesle.

Eğilip alnını benimkine bastırmış, bir elini omzuma koymuştu. Geri çekilip gözlerimin içine bakarak, “Öyleyse onu öldürürsün Allie. Biz avcıyız, av değil. Ve kimseden kaçmıyoruz,” demişti.

“Küçük Avcı?” diye seslendi Scouvrel anılarımı bölerek. “Ölümlü?”

“Neden bana hep böyle sesleniyorsun?” Sinirli bir şekilde sormuştum, göz bağımlı onun bir ruh bıçağı çıkardığını ve tırnaklarını kesmeye başladığını görece kadar kaymıştı. Bağ düşmeden önce tekrar gözlerime çektim.

“Çünkü sen busun. İnsanı tanımlayan şey bu. Ölümlüsün. Yıllarınız sayılı. Bir nefeste kuruyup öleceksin ve daha iz bırakmadan bu soğuk dünyadan çekip gideceksin. İnsanlığınızı tanımlayan özelliğin ne olduğunu düşünüyordun ki?”

Kibirli küçük yaratık! Kendi ölümsüzlüğünden ve dokunulmazlığından o kadar emindi ki... Zaten şimdi de ölü yoldaşlarının üzerinde oturuyordu.

Dişlerimi gıcırdattım.

Babamı tutsak eden yaratıklar bunun gibi varlıklardı. Peki kız kardeşim kimdi? Sevdiklerimin ölümlülüğünü test etmek için ne yapıyorlardı? Kafesi ve içindeki Peri'yi parçalamak istememe neden olan öfkeyle savaşıyorlar dişlerimi birbirine bastırırdım.

“Merak,” dedim dişlerimin arasından. “Bu, bir insanın tanımlayıcı özelliğidir. O kadar meraklıyız ki gelip gelmeyeceklerini görmek için anlaşılmasa canavarları çağırıyoruz.”

Gülmeye başladı. “Ah ama Periler de merak eder. Başka bir özellik seç.”

“İntikam peşine düşeriz,” dedim sertçe. İyi bir seçim değildi ama ruh halime uygundu. “Bize yanlış yaparsan, bunu sana ödetiriz.”

Tekrar güldü. “Nuuli ve Canusu’nun neden öldüğünü sanıyorsun? Ben bile intikam aşkının kurbanıyım.”

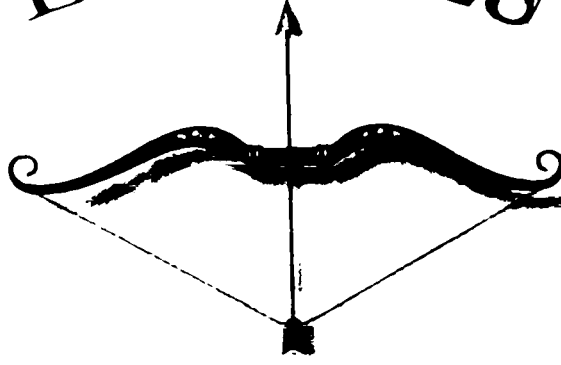
Neyse ki neredeyse İlahicilerin kulübesine gelmiştim.

“Sessiz kalman en iyisi,” dedim evlerine giden yola saparken. Keçileri de otlamak yerine ağıllara kapatılmıştı. Bunun üzerine bir suçluluk sancısı hissettim. İlahici benim yüzümden gitmişti. Ailesi bu yüzden acı çekiyordu.

“Yoksa ne olur? Bana zarar vermeyeceksin Küçük Avcı. Seni tekrar çemberden geçirmem için bana ihtiyacın var.”

Onu görmezden gelerek kapıyı çaldım.

BÖLÜM 28

“Olen Chanter, bu sefer beni içeri al, duyuyor musun?”

Kapıyı ikinci kez çaldım. Hâlâ cevap yoktu ama bacadan duman geliyordu. Tabii ki içeride biri vardı! Kulübenin kenarındaki gölgelerden beni izleyen iki hortlağa ters ters baktım.

“Bö!”

Kaçtılar.

“Sen bu kadar sevimliken neden senden kaçıyor anlamıyorum,” dedi Scouvrel. Göz bağımlı çıkarıp ona kızgın bir bakış attım. Bir an için cazibesi titredi.

“Büyünün kalanına erişemezken beni nasıl büyüleyebilirsin?” diye sordum.

“Yapamayacağımı kim söyledi?”

Kaşımı kaldırdım. “Yapabilseydin hâlâ o kafeste olur muydun?”

Kaşlarını çattı ve sanki bir sirk sanatçısıymış gibi bıçağı parmaklarının boğumlarında döndürdü. Oldukça sıkı bir numaraydı. Tekrar yapmasını izledim. Bunu başarabilir miydim? Yapabilseydim çok ölümcül görünürdüm. Scouvrel kesinlikle ölümcül görünüyordu.

“Bu bir akıl oyunu,” dedi tereddütlü bir sesle.

“Büyü,” diye kabul ettim.

“Hayır, aklının bir oyunu. Beni bu şekilde görmeni önerdiğimde zihninin buna izin veriyorsa, o zaman olur. İnsanlara belli belirsiz öneride bulunmak bile yetiyor. İllüzyonları görmeyi ve yalanlara inanmayı seviyorsunuz. Onu o kadar çok seviyorsunuz ki çoğu zaman kendi çekiciliğinizi yaratıyorsunuz. Seni büyülemek için sihre ihtiyacım yok. Hepsini kendi başına yapıyorsun.”

“Belki onun yerine kendine çekidüzen vermeyi denesen daha iyi olur,” dedim, cazibe titreşirken onun dağınık, yarı temiz görünümüne alay ederek.

“Çekidüzene ihtiyacım yok,” dedi hain, keskin dişlerini ortaya çıkardığı bir gülümsemeyle. “Ben harikayım.”

“Bu sadece çekicilik. Onun altındaki sen resmen kokuyor.”

“Ve sana yarım şans versem susuzluktan ölene kadar beni durmadan öperdin.”

Onu etkilenmediğime inandırmaya çalışarak burnumdan nefes verdim. Haklı olduğu gerçeğini değiştirmedim. Kafamın içinde olsun ya da olmasın, cazibe bana onun şimdiye kadar gördüğüm en arzu edilen yaratık olduğunu düşündürüyordu.

Bu saçmalık yeter. Göz bağını tekrar taktım, kapıyı tekrar çaldım ve ardından kulübenin kapısını açtım.

“Olen?” Scouvrel’ı gözlerim bağlıyken göremediğime sevindim. Hakkımda bildiğinden daha fazlasını bilmesini istemiyordum.

Arka odadan bir müzik sesi geldi. Botlarımı dikkatlice çıkardım ve içeride dolaşmaya başladım. Ateş yakılmıştı. Şöminenin yanında bir çaydanlık ve bir tencere çorba duruyordu. Chanter’ın kulübesi her zamanki gibi görünüyordu. Kesik ipler, yarısı dolu sepetler ve katlanması gereken kumaşlar

herhangi bir yüzeyde yığınlar halinde duruyordu. Yerlerin süpürülmesi gerekiyordu. Ama burası her zaman böyleydi.

Goodie Chanter neredeydi?

“Olen?”

Mandolini o kadar gürültülüydü ki muhtemelen beni duymuyordu.

Arka odanın kapısını açtım ve onu beti benzi atmış bir halde yatakta yaslanmış olarak buldum. Mandolin kucağındaydı. Bedeninin üst kısmında kıyafet yoktu. Beline ve çıplak ayaklarına kadar bir battaniye örtmüştü.

Nefesi kesildi, battaniyeyi yukarı çekti ve mandolini kucağına düşürdü.

“Ah, çok affedersin,” dedim yüzümün kızardığını hissederek.

Kulübenin dışındaki rüzgârın hızını artırdığını duydum; bacadan aşağı ürkütücü bir şekilde uğulduyordu.

“Allie, senin burada ne işin var?” diye sordu, korkmuş gibiydi.

Kafesten gelen kıkırdama sesi yardımcı olmuyordu.

“Seni görmeye geldim.”

“Yatak odama mı?” dedi gıcırtilı bir sesle.

“Kendi yatak odan mı var?” Merakımdan sormuştum. Kulübemizde sadece bir yatak odası vardı, o da annemle babamın odasıydı. Hulanna’yla benim ana odada portatif karyolamız vardı. Odanın etrafına fırlatılan yeleklere ve hortumlara, hurda deri için kesilmiş eski botlara, üzerlerinde müzik notası bulunan kâğıt parçalarına ve bir tabureye yerleştirilmiş kalem ve mürekkebe merakla baktım. Aynı taburenin yanlarından aşağı akan mum kütükleri, geceleri kitap okumayı sevdiğini gösteriyordu. Dikkatli olmazsa bu şekilde görüşünü kaybederdi.

Beynim bu düşünceyle duraksadı. Sanki bu konu hakkında konuşacak kişi bendim!

“Annem nerede?” diye sordu.

“Ben de bunu merak ediyordum.”

Birbirimize baktık ve yanaklarım alev alev yanmaya başladı.

“Ben...” diye söze başladığım anda o da, “Sen...” dedi.

İkimiz de tekrar sessizliğe büründük ve pelerinimi gereksiz yere düzelttim. Nasıl, *Hayatını mahvettiğim için özür dilerim, lütfen herkesin beni öldürmesine izin verme, denir?*

Garip bir şekilde, yatağının yanındaki tabureye cesurca bir adım attım ve itiraz etmesine fırsat vermeden oturdum. Battaniyeye daha da sıkı sarıldı. Kemerimdeki kafesi çözdüm ve yere koydum.

“Bak,” dedim. “Üzgünüm.”

“Ne için?” Şaşırılmış gibiydi.

“Her şey için.”

Kaşlarını çatıp başını salladı ve uzağa baktı. “O kadar basit değil Allie.”

Bekledim. Olen Chanter’ı konuşmasının bitmediğini bilecek kadar iyi tanıyordum. Doğru sözcükleri bulmayı bekliyordu. Mandolinini aldı ve tıngırdatmaya başladı.

İç çektiğimde göz bağım düştü, düğüm gevşedi ve her şey hemen kaydı. Yerden almak için eğildim ve Scouvrel’ı kafeste gördüğümde nefesim kesildi. Parlak gözleriyle ve şaşkınlıkla açılmış ağzıyla Olen’a bakıyordu.

Tam hareketinin ortasında yakalanmış gibi donakalmıştı. Korku içinde, kafesinin dışına dağılmış minik vücut parçalarını gördüm. Arkadaşlarını parçalara ayırıyor ve parçalarını kafesin parmaklıklarından Olen’ın zeminine doğru itiyordu.

Parmaklıklara bir kafa takılmıştı. Mide bulantımı bastırmak için yutkunarak bastonumun ucunu aldım, asılı duran kafayı ittim. Bacağıma çarpmasını istemiyordum.

Her nasılsa, minyatürde her şey biraz daha az korkunçtu. Ya da belki de korkuya alışıyordum. Belki de düşmanlarım sözkonusu olduğunda durum o kadar da kötü gelmiyordu.

“Aylaklık etmeyi keser misin Allie?” diye sordu Olen, sesinde rahatsız olduğunu belli eden bir burukluk vardı.

Onu görebilmek için gözlerimi bağlayarak doğruldum.

“Hepsi senin suçun,” dedi. Müzik birdenbire sona erdi.

“Yaran ne kadar kötü?” Benim hatam olduğunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu ama şu anda bu konuda yapılabilecek hiçbir şey yoktu.

“Kötü. Yardım almadan yataktan kalkamıyorum. Kulübe boyunca düşmeden yürüyemiyorum. Annem ne yapacağını bilmiyor. Kendini kaybetmiş durumda. Heldra da öyle. Yatalak bir koca pek de işe yaramaz.”

“İyi olabilir,” Scouvrel yerden. “Bunun ne kadar iyi olabileceğine şaşıracaksın.”

Kafese tekme attım.

“Koca mı?” diye sordum, dudaklarımın soğuduğunu hissederek. Yaladım ancak bunun pek de faydası olmadı.

Bana ters ters baktı. “Evlenmemiz gerekiyor ya da evlenmemiz *gerekiyordu* veya artık bilmiyorum,” dediğinde neden bu kadar kızdığını anlamadım.

“Ne zaman?” Midemde bir delik oluştuğunu hissettim. Demek istediğim, bana ilgi benzeri bir şey göstermiş değildi. O her zaman arkadaş canlısıydı. Herkesten daha samimiydi. Ve umut etmeye başlamıştım... Eh, umut çok güçlü bir kelimeydi. Düşünmeye başlamıştım... Eh, bu da güçlüydü. İşler

yoluna girerse ve yaşlandıkça gerçekten iyi bir avcı olursam *acaba* beni düşünür mü diye merak etmeye başlamıştım.

“İşler yolunda gitseydi,” dedi ve içini çekti. “Artık işler asla yolunda olmayacak Allie. Babam senin yüzünden sonsuza dek gitti.”

“Neden o?”

“Beni dinlemiyor musun?” diye tersledi. “Babam senin yüzünden yok.”

“Üzgünüm.” Bunu söylemek bile yanlış geliyordu. Çünkü asla yeterli olmayacaktı.

“Eh, üzgün olman kimin umurunda?” dedi gaddarca. “Ne faydası var? Bu onu geri getiriyor mu?”

“Hayır,” ağlamak istiyormuşum gibi hissediyordum ve bu da gözyaşlarımı geri itmeme, çenemi dışarı çıkarmama neden olmuştu. Ağlayamazdım. Onun için olmazdı.

Bırak seni güçlendirsin Allie!

“Yaralarımı iyileştirir mi?”

“Hayır.”

“Heldra’yla aramı düzeltir mi?” Sesi gitgide yükseliyordu.

“Heldra kimin umurunda? Korkunç biri o!” Kelimeler bir anda dökülmüştü dudaklarımdan. Tutamamıştım. “Çemberden geçtiği için Hulanna hakkında korkunç şeyler söyledi.”

“Heldra *benim* umurumda Allie! Benim. *Seni* hiçbir zaman umursamayacağım kadar umursuyorum *onu*. O yüzden gelip canımı sıkmayı bırak ve yarattığın karmaşaya bir çözüm bul.”

“Bunu düzeltemem,” dedim soğuk bir sesle. Çünkü yapabildiğim tek şey soğuk olmaktı. Biraz salarsam, hıçkırı hıçkırı ağlamaya başlardım.

Olen yatakta öne doğru eğildi, bu hareket ciğerlerini incitmiş gibi öksürdü ve en alçak, en gaddar sesiyle, “Dene,” dedi.

Göz bağıının altında büyüyen gözlerimle bir anlığına ona baktım. İmkânsızı istiyordu. Bunu düzeltmek için yapabileceğim tek şey gerçekten bu muydu?

“Kasaba halkı artık avcı olmamı istemiyor,” dedim hissizce. Belki başka hiçbir şeyi umursamasa bile bunu umursardı.

“Evet, benim hayatımı mahvettiğine göre senin hayatın artık çok zor. İşini kaybettin,” dedi kuru bir sesle ve bu, canlı bir ağacı parçalayan bir balta gibi kalbime saplandı.

Ayağa kalktım, kafesi ve bastonumu aldım, kafesi tekrar kemerime bağladım.

“Allie?” Olen mandolinini alıp tekrar çalmaya başladı

“Evet?”

Bana soğuk gözlerle bakıp, “Buraya bir daha babamsız gelme zahmetine girme,” derken yüzü kıpkırmızı olmuştu. “Onu geri getirmezsen, seni bir daha asla görmek istemiyorum.”

Karşılık verirken yüzümün alev alev yandığını hissettim. “Endişelenme Olen. Görmeyeceksin.”

Kulübesinden kaçmamak için elimden gelen tek şey buydu ama sakinliğimi korudum ve çıkarken kapıyı çarparak sertçe yürüyüp gitmeyi başardım.

Heldra'nın planlarını iptal etmesi onun işine yarayacaktı. Heldra! Kimin aklına gelirdi ki?

O aptal mandolini çalamayacak kadar öfkelenirse bu ona iyi gelirdi.

Beni bir daha hiç görmemesi, soğukta bir yerde, babasını kurtarmaya çalışırken tek başıma ölmem ona iyi gelecekti. Yanımda bir mandolinci olsaydı başarabilirdim ama onun yerine beni reddederek ve yüz çevirerek kendi geleceğini mahvediyordu.

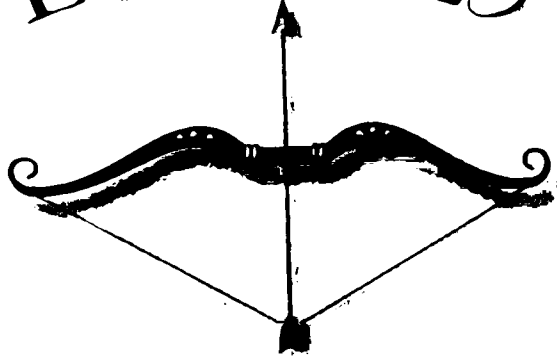
Yüzümden sıcak bir gözyaşının aktığını hissettim ve uzaklarda gök gürledi.

Kimi kandırıyordum?

Hiçbir şey ona iyi gelmeyecekti çünkü bu onun hatası değildi. Hepsi benim hatamdı. Ve bu beni o kadar kızdırıyordu ki tüm Peri Diyarı'nı yerle bir etmek istiyordum. Ayaklarım beni Yıldız Taşları'na giden yola götürene kadar ne yaptığımın farkında bile değildim.

Duzenleme
Ny.Ozlem

BÖLÜM 29

Hulanna küçükken her zaman istediğini alırdı. Ailece ormanda yürüyorsak, babamız onu omuzlarında taşıyana kadar ayaklarını sürüyen kişi Hulanna olurdu. Kasabadaysak, babamız ona biraz şeker alana kadar şekerlere özlemle bakan kişi Hulanna olurdu.

Babam benim için de şeker alırdı ama bana ait ok ve yay, ağır avcı botları ve her türlü havadan korunmak için kalın yünlü giysiler gibi gerçekten istediğim şeyler için paraları olmadığını bilirdim. Hulanna'nın ilgisi her zaman daha çok şekerlemeler, kurdeleler ve daha az pratik şeyler olmuştu. Dünyadaki herkesin onu benim olabileceğimden çok daha çekici bulduğunu her zaman bildiğim halde babamın hoşgörüsüne ya da annemin sıcak gülümsemelerine imrenmemek elimde değildi.

Hulanna geceyi bir arkadaşıyla geçirmek için davet edildiğinde de aynı zorluğu yaşıyordum. Bazen annem diğer kızların anneleriyle fısıldaştıktan sonra beni de çağırırlardı. Ve bu da bir o kadar acıttırdı.

Genellikle evde oturur, burnumu pencereye dayayıp hortlakları sayar, at binen ve o zavallı gölgelere saldıran bir şövalye olduğumu hayal ederdim.

Festivaller sırasında, parlak saçları ve güzel vücuduyla Hulanna kasabadaki her çocuk tarafından dansa kaldırılırken

kimsenin bana sormaması da acıydı. Olen dışında kimsenin... Ama şu an bunu hatırlamak istemiyordum.

“Faydalı olabilirim,” derdim kendi kendime. “Ve Hulanna bütün bu çocukları kendisine âşık ederek aileye sorun çıkarırken ben çıkarmayacağım. Mantıklı davranacağım, avlanma yeteneğine sahip olacağım ve aileme faydalı olacağım.”

Ama işe yarama konusunda Hulanna’dan daha iyi olmadığım ortaya çıkmıştı. Bu hiçbir değerimin olmadığı anlamına mı geliyordu? Belki de Olen haklıydı. Belki de geçidi açıp onun babasıyla ya da benimkiyle veya Hulanna’yla yer değiştirmeliyim. Biriyle. Herhangi biri. Çünkü burada kalmak için herhangi biri Allie Hunter’dan daha iyi bir seçim olabilirdi.

Göz bağımlı yüzümden kaydı, bir kütüğün üzerine oturdum, hırıltılı öksürükler ve boğulan hıçkırıklar arasında nefeslendim. Öfke gözyaşlarımın altında fokurduyordu. Her şeyi mahvettiğim için kendimden nefret ediyordum. Bunu fark ettiği için Olen’den nefret ediyordum. Bu yüzden annemi incittiği için kasabadan nefret ediyordum. Parladığı için güneşten ve yağdığı için yağmurdan nefret ediyordum.

Bir mendil çıkarıp öfkeyle burnumu sildim. Scourel, gözlerinde vahşi bir ifadeyle kafesin tam ortasında duruyordu. Cesetler gitmiş, kan lekesinden başka bir şey kalmamıştı. Cazibesi yanıp sönüyordu. Gerçek varlığı neredeyse vahşi görüldüğü kadar korkmuş görünüyordu.

Bunun nedeni demir parmaklıklara çarpıp durması mıydı?

“Parmaklıklar canını mı acıtıyor?” diye sordum tok bir sesle.

“Evet,” dedi gergin bir şekilde.

“Kolum bu kadar acı içinde olmasaydı seni taşırdım.”

Gözlerini devirdi. “Peki ya beni bu yakan demir kafesten çıkarırsan kolunu iyileştirebileceğimi söylesem?”

PERİ AVCISI

“Dışarı çıkmama izin vermeyeceğim,” dedim burnumu şiddetle çekerek.

“Aman sakın yapma,” dedi kuru bir sesle. “Peki beni bu kavurucu parmaklıklardan koruyacak bir beze, daha önce sahip olduğum gibi başka bir iğneye ve biraz da ipliğe ne dersin?”

“Seyyar satıcının listesine benziyor.”

“Karşılığında ben de kolunu iyileştiririm.”

“Kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyor,” dedim. “Bu da bir sorun olduğu anlamına geliyor.”

“Yıldız Taşı çemberini senin için yeniden açmama izin vermen daha iyi bir pazarlık olur.” Umutlu görünüyordu.

“Kesinlikle olmaz.”

Biraz morali bozuldu. “Ama kolun için pazarlık edersin.”

“Beni iyileştirmek için kafesten çıkman gerekiyor,” dedim ihtiyatla. “Sonra tekrar içeri girmeyeceksin ve başım gerçekten belaya girecek.”

“Bu kafesten çıkmak istiyorum.” İfadesi bir kaya kadar sertti.

“Bunun için pazarlık yapmayacağım,” dedim sertçe.

“Ya seni iyileştirmeme yetecek bir süreliğine kafesten çıkarsam ve sana ya da başka birine daha fazla zarar vermeyeceğime söz versem? Ve sonra hemen geri kafese dönsen? Bu yeterli olur mu? Seni iyileştirmeme izin verir misin?”

“Ya diğer şeyler?” diye sordum, ne için pazarlık yaptığımızı bildiğimden emin olmaya çalışarak. “İğne, iplik ve bez?”

“Evet. Ve bir şey daha.”

“Nedir?”

“Tek bir öpücük.”

“Sadece bir tane mi?”

“Öpücüklerinin bol olduğunu ve düzinelerce satın almam gerektiğini mi söylüyorsun?”

Yanaklarımın ısındığını hissettim. Birlikte bir gelecek düşünmeye cesaret ettiğim tek erkek, onu bir daha asla görmeyeceğimi söylemişti.

“Müzisyen çocuğu mu düşünüyorsun?” diye sordu, ilgiyle başını yana eğerek.

“Seni ilgilendirmez.”

“O harika, gövdesi çalıntı bir rüzgâr gibi dönen enstrümanı çalan çocuğu mu?” Konuşurken gözleri parlamış ve koyulaşmıştı.

“Âşık mı oldun?” diye sordum, şaşırmıştım.

“Kesinlikle,” diyerek içini çekti.

“Gerçekten mi?” Gözlerimi kısarak ona baktım.

Bilmiyordum... Hiç düşünmemiştim...

Güldü. “Mandoline. O enstrümana böyle demiştin, değil mi? Mandolin?”

Ah.

Bana bakıp sırtırken, “Evet,” diye aceleyle onayladım.

“Kıskandın mı?”

“Bir mandolini mi?” Sesimi tepkisiz tuttum. Kıskanç mıydım? Bir Peri’nin sevgisini mi kıskanacaktım? Ne kadar saçma!

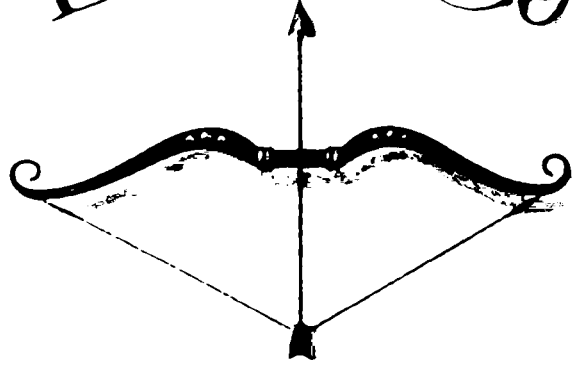
Ahenkli bir şekilde güldü. “Pazarlığı düşün. İşe yarar bir kolun olur.”

Yanaklarımın ısındığını hissettim. Öptüğüm ilk çocuk o olacaktı. Erkekse tabii.

“Neden bir öpücük?” diye sordum.

“Neden olmasın?” Omuz silkti. Aniden ayağa kalktım, göz bağımı gözlerime çektim ve kafesten gelen ahenkli kahkahaları duymazdan gelmeye çalıştım.

BÖLÜM 30

Yağmurda ateş yakmak çok uzun sürmüştü. Az kalsın başaramıyordum; bardaktan boşanırcasına yağmaya başlamadan önce yanmasaydı muhtemelen başaramayacaktım. Bu yüzden ateş bahanesiyle Yıldız Taşları'nın rüzgâr almayan bir kısmında oturuyor, kolumdaki acıyı görmezden gelirken ateşin sönmemesi için çabalıyor, Scouvrel'in alaycı yorumlarını dinliyordum.

Başım zonkluyor, ufak acı iğneleri aralıklı olarak gözlerime batıyor gibiydi. Göz bağını takmak iyi gelmişti ama arada bir çıkarıp etrafa bakınıyordum. Burada, taşların yanında hiç fark etmeksizin kolayca yakalanabilirdim ve bu da felakete yol açardı.

“Benimle pazarlık yapmak istemiyorsan neden buradayız?”

“Biri kapı eşiğini korumalı,” diye tersledim. Her ne kadar şu an yay çekebilecek bir halde olmasam da. “Ve benden başka kimse yok.”

“O çocuğun babasına karşılık kendini teklif etmeyi düşünüyor musun?” diye sordu, sesi gerçekten meraklı geliyordu.

Cevap vermedim. Bunu düşünüyordum. Olen bana onsuz dönmememi söylediğinden beri bunu düşünüyordum.

“Sen İlahici'den daha değerlisin.” Scouvrel tereddüt etti. “Bence. Onun şarkı söylediğini duymadım. O mandolin,

kalpleri derinden yaran bir melodide birleşmiş cennet ve cehennem gibiydi.”

Sesinde hayranlık dalgalanıyordu. Bir adamın beni böyle sevmesi için canımı verirdim.

Bu düşünce de nereden çıkmıştı şimdi?

“Evet, ona fazlasıyla kapıldığını fark ettim,” dedim. Şiirde neden müziğin onları kör ettiğinden bahsedildiğini anlayabiliyordum. Müzik sözkonusu olduğunda aşk acısı çeken bir köpek yavrusu kadar işe yaramazdı.

“Tekrar duymak için yakutlar ve ay taşları öderdim.”

Sesindeki hüznü hasrete güldüm.

“Beni komik mi buluyorsun?” Görünüşe göre onun küçümsenen gururu da benimki kadar incinebilirdi.

Boğazımı temizledim. “Hiç de bile.”

O söyleyemese bile ben hâlâ yalan söyleyebilirdim. Bir dal çıtırtısı duyduğumda donarak ateşi biraz daha doldurdum. Bir kalp atışı hızında ayağa kalktım, bastona uzandım, saldırmaya hazırdım. Kolum acı ve çaresizlik içinde kavruluyordu.

“Allie? Burada mısın?”

Rahat bir nefes aldım. Gelen annemdi.

Sırtında büyük bir çanta, bir elinde çaydanlık, diğerinde uzun sırtıklarla, birbirine dolanmış gölgelerin ve ağaçların arasından çıktı.

“Seni burada bulacağımı düşünmüştüm,” dedi nazikçe. “Berbat görünüyorsun. Yağmur fırtınasında uluorta bir tarla, kolu kırık bir kız için uygun bir yer değil.”

“Bugünlerde tek uygun yer burası gibi görünüyor,” dedim sözlerimdeki acıyı gizlemeyerek.

“Olen’la işler kötü gitti sanırım?” Çaydanlığı, ateşin etrafına yaptığım taşlardan oluşan çemberin üzerine koydu ve

taşlardan birini tekmeleyerek çemberin dışına çıkardı. “Burada çemberler güvenli değil Allie. Mecbur kalmadıkça çember oluşturma.”

“Olen beni bir daha asla görmek istemiyor.”

“Bunun doğru olmadığından eminim,” dedi. Çantayı yanına, taşın rüzgâr almayan kısmına koydu ve içinden kare bir bez çıkardı. “Hayır, oturmaya devam et. Berbat görünüyorsun. Kırık bir kemiğin üstüne bir de ateşlenmenin anlamı yok. Isınınca çayı iç.”

Yüzümün kızardığını hissettim. Ona sağlığım hakkında yalan söylemekten hoşlanmıyordum ama zaten ateşim olduğunu kabul edersem beni evde tutmaya çalışabilirdi.

“Bu bir çadır mı?” diye sordum.

“Seni evde tutmaya çalışmamam gerektiğini biliyorum,” dedi başını sallayarak. “Tıpkı baban gibisin. Sırf o çemberi gözetleyebilmek için o da burada kalmakta ısrar ederdi. Ve sadece birkaç saat kalacakmış gibi davranırdı, sonra geceyi burada geçirir, bir sonraki gece de burada kalır, ben de pes edip onun için bir çadır kurardım. Yani dersimi aldım. Senin yalanlarını dinlemeyeceğim. Çadırı kendim kurarım.”

“Teşekkür ederim,” dedim uysalca. Bu agresif nezaket düzeyi karşısında kızmak zordu.

“Çantada yiyecek var ve kıyafetlerini dikmek için bir dikiş seti, bir poşet şifalı çay, battaniye, bir tencere ve bir su şişesi getirdim. Kıyafetlerin sırlıslam olmuş ama şanslısın ki kuru kıyafet de getirdim.” Çadırı neredeyse kurmuştu bile. Bir kazığı tokmakla çaktı ve bir sonraki kazığı çakmak için çadırın diğer tarafına geçti. “Sana biraz dinlenmeni, çayını içmeni ve kolunu kuru tutmanı söylememin faydası yok ama yine de söylüyorum.”

“Tamam,” dedim kısık bir sesle.

Çadırın köşelerine yerleştirilmiş ipleri sıktı ve bunu her gün yapıyormuş gibi düzgün bir şekilde bağladı.

“Bu kadar şaşırmış görünme. Sen doğmadan önce bunu babanla neredeyse her hafta sonu yapardık. Benim yaşlı doğduğumu düşünmüyorsun, değil mi?”

“Herkes benden nefret ediyor,” dedim kalın dudaklarımın arasından.

Annem durdu. “Senden nefret etmediğimi biliyorsun Allie.”

“Sen sayılmazsın,” dedim.

Başını salladı. “Şimdi öyle düşünüyorsun ama bir gün ebeveynlerin de önemli olduğunu anlayacaksın. Aslında çok değerliyizdir. Sen burada yapman gerekeni yaparken,” dedi kasabayı işaret ederek, “ben orada arkanı kollayacağım. Ama. Senden bir söz istiyorum.”

“Ne sözü?” Ağlayacakmış gibi hissettim. Beni sevmesi ve ilgilenmesi, sevgisiz davranmasından daha kötüydü. Böylesine nazik davranması, diğer her şeyin bu kadar can yakmasına sebep olan tüm nedenleri vurgulamış gibiydi.

“Bir şeyleri düzeltmek için hayatını mahvetmeyeceğine söz ver.”

Sessiz kaldım. Bunu yapıp yapmayacağıma karar vermemiştim.

Başını iki yana salladı, gırtlığından rahatsız edici bir ses çıkardı. Tokmağı getirdiği çantaya sıkıştırdı ve deri ciltli, yıpranmış küçük bir kitap çıkardı.

“Bunu okuman gerekecek,” dedi. “Sana bahsettiğim kitap. Goodie Herben, onu aldığımı anlarsa tek boynuzlu bir keçi gibi delirir. Ama buna ihtiyacın var.” Gökyüzüne baktı. “Avcı olmanın ne demek olduğunu biliyor musun?”

PERİ AVCISI

Sohbetin aniden değişmesinden ötürü yaşadığım şaşkınlığı, getirdiği eski püskü metal bir bardağa çay doldurarak gizledim.

“Kasaba için yırtıcıları ve düşmanları avladığım anlamına geliyor.”

“Ve?”

Başımı salladım. “Ve ne?”

“*Her* düşmanı veya yırtıcıyı avlamak zorundasın yoksa avcı olmayı bırakırsın,” dedi.

“Tamam.”

Rahatsız görünüyordu. “Bunu sana söylemesi gereken babandı.”

“Ne?”

Hulanna’yla bana kuşlardan ve arılardan bahsettiğinde bu kadar rahatsız görünmemişti.

“Bu, her şeyi avlamak zorunda olduğun anlamına geliyor. Diyelim ki bir Anka kuşu bizim topraklarımızda. Onu avlamak *zorunda* kalırdın. Öylece uçup gitmesine izin veremezdin.”

“Ah.” Bu problem yaratacaktı. “Onu yakalamalı mıyım yoksa sadece avlamalı mıyım?”

Bana uzun uzun baktı. “Avcının toprakla benzersiz bir ilişkisi vardır. Avlanmaya ihtiyacı varsa avlamak zorundasın. Öldürülmesi gerekiyorsa öldürmek zorundasın. Ve kontrolü yoksa onu sen kontrol etmek zorundasın.”

Bu açıklamanın bir devamı olmalıydı sanki. Bu sadece temel sürü yönetimiydi.

“Göreceksin,” dedi anlamlı bir şekilde. “Ayrıca sen bir kadınsın.”

Kendimi dizginledim. “Sen de öylesin. Kadınların avcı olmayacağını mı ima ediyorsun?”

SARAH K. L. WILSON

Buruk bir şekilde gülümsedi. “Tabii ki öyle algıyorsun. Hayır Allie, bir kadın olarak toprakla zaten bir bağın olduğunu söylüyorum ve bu, avcılığı daha güçlü hale getirebilir. Özellikle de o kafesi bulduğundan beri.” Ruh Kafesi’ne doğru başını salladı. Göz bağımı çekip Scouvrel’in neden bu kadar sessiz olduğunu anlama dürtüsü hissettim ama direndim. “Babandan daha çok bağlı olabilirsin. Oolag olabilirsin.”

Bunu daha önce hiç duymamıştım ama Scouvrel’in kafesinde sessizce soluklandığını duydum.

“O ne demek?”

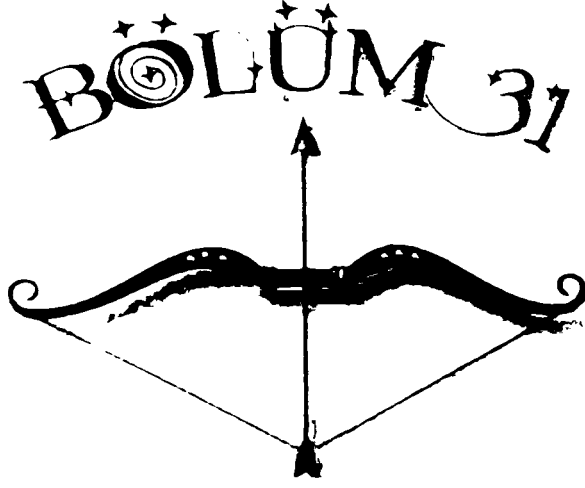
Rahatsız bir ifadeyle gökyüzündeki gürültülü bulutlara baktı. “Kitabı oku. Yardımı olacaktır. Yarın daha fazla yiyeceklerle döneceğim. Ve Tanrı aşkına, biraz uyu.”

Bana o kadar ani ve şiddetli bir şekilde sarıldı ki neredeyse çayımı döküyordum. Kötü durumda olan kolum acıdan alev alev yanarken annem, ıslak çimenlerin arasından, etekleri dizine kadar ıslanmış bir halde arkasına bile bakmadan gitti.

Pekâlâ.

Sanırım hepimizin delilikle başa çıkmak için kendi yöntemleri vardı.

Kitabı sımsıkı kavradım ve onunla bu konuyu tekrar konuşmadan önce kitabı okumamın iyi olabileceğine karar verdim.

Orman hortlaklarının fazlasıyla çoğaldığı gece sekiz yaşındaydım. İlahici panik içinde evimize gelmişti. Onu dağ ovalarından kovalamışlardı.

“Yüzlerce,” demişti. “Yaşayan gölgeler gibi kuzeyden dö-küldüler.”

Her gölgede yerinden sıçrayarak geldiği hızla yanımızdan ayrıldı.

İlahici gittiğinde babam, “Bu gece Allie’ye ihtiyacım var,” demişti.

Elimi tutup göğsüne bastırırken annemin yüzü asılmıştı.

“Her şey düzelecek aşkım,” demişti babam ona. “Ama bunu tek başıma yapamam. Allie’ye ihtiyacım var.”

“Belki ben...” diye başlamıştı annem ama babamın kafasını sallaması annemi durdurmuştu.

“Hayır aşkım. Allie’ye ihtiyacım var. Yay kullanmakta iyi ve ben onları topladığımda bir ağaca sığdıracak kadar küçük.”

İçimden gururun taşıdığını hissetmiştim ama annem endişeyle gözlerime bakmıştı. “Yanlışlıkla babanı vurma Allie.”

“Vurmam.” Babam küçük yayımı hazırlayıp okları kontrol ederken ben çoktan ormanlık deri ayakkabılarımı çekiştiriyordum.

“Ağaçtan düşme,” diye uyarmıştı annem.

“Düşmem.

“Sakın...”

“Ne yapacağını biliyor aşkım,” demişti babam. Ardından telaş ve rüzgâr eşliğinde evden çıkmıştık. Ben daha farkına varmadan babam beni kalın bir ağacın dalına bağlamıştı.

“Bir oku kirişe yerleştir ama çekmeden tut. Öldürebildiklerimi öldüreceğim ama senin de gözün açık olsun. Onları bu ağacın çevresine yönlendirdiğimde atabildiğin kadar ok at. İyi olmasa bile. Dün gece on keçi aldılar. Ve bu İlahici’yi korkutmalarından önceydi. Çoğalıyorlar. Ve güneyden gelen söylentilere göre onları kontrol altına alamazsak bir Işık Şövalyeleri birliği buraya gönderilecek.”

“Ve bunu istemiyor muyuz?” diye sormuştum gergince.

“Güçlülerin gözünden uzak durmak en iyisidir Küçük Avcı. Güçlüler beraberlerinde bela ve ateş getirir. Burada geçirecekleri beş günde bile arkalarında bir nesil sürecektir bela bırakabilirler. Peki bir ay kalırlarsa? Kasaba bir daha eskisi gibi olmayacaktır. Şimdi hazır mısınız?”

Başımı sallamıştım, babam ağaçların arasında görünmez olmuştu. Bir gün ben de böyle gizlice dolaşabilecektim. Bir gün babam kadar yetenekli ve iyi olacaktım.

Okumu hazır tutmuş, dikkatimi vermiştim.

Düşüncelerimi bana verilen göreve odaklamıştım. Bunu yapabilirdim. Öğreniyordum. Hazırdım.

Hortlaklar geldiğinde kollarım ölü gibi hissedene dek elimdeki her oku fırlattım. Babam dönene kadar uzun bir zaman geçmişti. Yüzünde kocaman bir sırıtışla ve elleriyle kıyafetlerinin her yerine bulaşmış yeşil hortlak kanıyla beni çözmeye geldiğinde çok gurur duymuştum.

“Kaç tane?” diye sormuştum nefes nefese.

PERİ AVCISI

“On iki tane vurdun,” demişti. “Ben de otuz tane indirdim.”

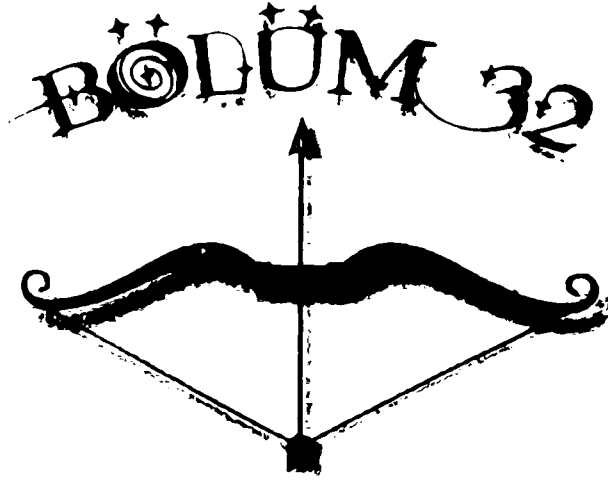
“Yeterli mi?”

“Şimdilik Küçük Avcı, şimdilik.”

“Gelmiş geçmiş en büyük avcı olmak istiyorum,” demiştim uykulu bir sesle.

Babam beni eve taşıırken, “Sana soğukta ve kıtlıkta yaşamayı, tüm bunlardan canlı ve güçlü çıkmayı öğreteceğim,” diye fısıldamıştı. “Sana korku ve öfkenin teşvik olarak kullanılabilceğini öğreteceğim. Sana avlanmayı öğreteceğim.”

Hulanna için neler planladığını hiç öğrenememiştim. Ben ortalıkta yokken onun kulağına fısıldamış olmalıydı.

Annem gittiğinde çantaya uzandım ve dikiş setiyle yedek ipi buldum. Halatı bir askı haline getirdim. Şifalı çay olsun ya da olmasın askıdaki kolum aşırı derecede ağrıyordu ve onu vücuduma bağlamanın bu acıyı biraz olsun hafifleteceğini umuyordum.

İşim bittiğinde göz bağımı çıkardım ve Scouvrel’a baktım.

“Geçidi nasıl açarım?” diye sordum gözlerimi kısarak.

Gülümsedi. “Benimle pazarlık edersen sana söylerim.”

Tereddüt ettim. Bana zaten bir pazarlık teklif etmişti: İyi-leştirmeye karşılık olarak dikiş seti, iplik ve öpücük istiyordu.

“Teklif ettiğim diğer anlaşmayı mı düşünüyorsun?” Gözleri parladı.

Uzağa baktım. Düşünüyordum. Ama pazarlığı onu kafeste kalmaya zorlayacak şekilde yapabilir miydim?

Alçak, baştan çıkarıcı bir sesle, “Çemberin zayıf olduğunu hissediyorum,” dedi. Dönüp ona baktığımda gözleri benim-kilerle buluştu, gülümsemesi çekici bir hal aldı. İhtişamının gerçek olmadığını unutmak kolaydı. “Diğer taraftaki buraya geçmek isteyen yaratıkları hissediyorum. Bazıları geçti bile. Tek kolla avlanabilir misin? Tek elle tuzak kurabilir misin? Kurduğun o tuzaklar zordu ve şimdi bile başın ağrıdan yanı-yor. Benimle pazarlık edersen avlanmak için iki kolun olur.”

“Kolumu iyileştirebiliyorsan, görüşümü de iyileştirebilirsin,” dedim. “Belki bunun için pazarlık yaparım.”

Onunla pazarlık edeceksem, mümkün olan en iyi anlaşmayı yapmaya çalışmalıyım.

Güldü. “Bunun için pazarlık yapmak istediğimi sanmıyorum. Yemeğimle oynamayı seviyorum ve beni göremezsen eğlence biter.”

“Yarı yolda bırakacaksan ne işe yararsın?” diye sordum dişi setinden yüksüğü çıkarıp onun için çayla doldururken. “Al. Keyfini çıkar. Belki sende bir şeyleri iyileştirir.”

Bana ihtiyatla baktı.

“Ne?” diye sordum.

“Çıkarın ne? Çay karşılığında ne istiyorsun?”

“Ölümsüz dostluğunu,” dedim dalga geçerek ve çayı parmaklıkların arasından ittim. Ağrı beni huysuzlaştırıyordu. Gözlerimi bağladım, kitabı açtım ve alev çıkarmadan yanan ateşime yaklaştım.

“Anlaştık,” dedi. Sesinde onun da huysuzlaştığını düşünmememe neden olan bir ton vardı.

Okumaya başladım. Bir nevi anı defteriydi ama günlük değildi. Bazı yazılar birkaç gün arayla yazılmıştı ancak birçoğunun arasında aylar, hatta yıllar geçen bir süre vardı. Kitap ilerledikçe el yazısı ve mürekkebi değişiyordu. Yani bu bir anı defteriydi ama birden fazla kişi tarafından tutulmuştu. Bu deftere kaç kişinin sahip olduğunu saymaya çalışarak göz gezdirdim ama bir düzineden sonra takip edemedim. Yazılanlar dikkatimi dağıtmıştı. Kitabın ortasında durup keskin siyah bir mürekkeple yazılan birkaç satırı okudum.

Anahtarı kızlarımız için özenle sakladık ve onlardan başkasının bulmaması için dua ediyoruz. Çemberi açmak, hayal gücü-

nün ötesindeki korkunç dünyaları doğurmaktır. Doğum sancısı çeken bir kadın gibi dünya onun acısıyla sızlayacaktır. Ancak bazen doğum gereklidir.

Sonra başka bir yazıya geçtim:

*Derinlere daldığın bir çemberde,
Rüzgârın esmediği bir yerde,
Pisliğe değil, derinlere gömülüsün,
Nefesini tut, ölümle flört ediyorsun.*

Bu kadardı. Hulanna'nın madeni paralarını –ve benimkileri– “çok, çok güvenli” dediği bir yere sakladığını ve sonra nerede olduğunu hemen unuttuğunu hatırlattı bu bana. Bütün baharı onları arayarak geçirmiştik, ta ki sonunda onları bir sabah barakamızın saçaklarının altındaki bir ardıçkuşu yuvasında bulana kadar. Hulanna'yı azarlamıştım, o ise gülmüştü.

“Eh, güvendeydiler, değil mi?” demişti.

Atalarımız da her şeyi güvende tutmak için aynı yaklaşıma sahip gibiydi.

İlginç bir liste bulana kadar sayfaları çevirdim. Peri Diyarı için bir kurallar listesi:

Peri Diyarı Kuralları:

- 1. Biri girer biri çıkar.*
- 2. Peri yalan söylemez. Bir ölümlü Peri'ye yalan söylerse bir bedel ödenir.*
- 3. Yemeklere tuz eklemekten yemmez ya da içilmez.*
- 4. Her şey pazarlığa açıktır.*
- 5. Hiç kimse kader eşlerini etkilemeye çalışamaz.*
- 6. Peri Diyarı'nda şarkı söylenmez veya müzik çalınmaz.*

PERİ AVCISI

7. *Peri Diyarı'nda demir barındırılmaz.*
8. *Hiç kimse oyuna müdahale edemez.*

Yanımda bir gıcırta olunca irkilerek göz bağımı çıkardım. Kitaptaki yerimi kaybetmiştim.

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdım. Kafesin yanında seğirip kıpırdanan fareden uzaklaştım.

Scouvrel, yaratığın boynunu kırmıştı.

“Beni öldürecekti,” dedi sakince.

“Fare mi?” Sesim mezar kadar kuruydu.

“Tabii ki. Benden nefret ediyorlar.”

“Bu bir fare. Senden nefret etmiyor,” deyip fareye baktım. Kulakları küçük, kuyruğu küttü. Bu tür fareler, yüksek ovalardaki uzun otların arasında yaşardı.

“Tüm ölümlü yaratıklar gibi benden nefret ediyor çünkü onu yemek istediğimi biliyor.”

“Fare yemek istiyorsun.” Sesimi sakın bir tonda tuttum. Sadece dramayı sevdiği için tepki vermemi sağlamaya çalışıyordu. Gözlerindeki parıltıyı neredeyse görebiliyordum. “Yarı baykuş musun sen?”

“Her şeyi yemek istiyorum.” Gülümsemesi yırtıcıydı. “Bütün dünyayı tekerlek peynir gibi yemek istiyorum. Dilimin altında ufalandığını ve ağızımda eridiğini hissediyorum.”

“O kadar peynir yemek seni hasta eder,” dedim ama içimi bir korku ürpertisi sardı.

Scouvrel bir kafesteyken ve küçültüldüğünde hem tehlikeli hem de ölümcül olduğunu unutmak kolaydı. Sırf yanından geçtiği için bir fareyi öldürmüştü. Yapabilseydi beni de öldürürdü. Onunla pazarlık etmeyi planlıyorsam çok dikkatli olmalıydım. Her şeyi düşündüğümünden emin olmalıydım.

Güneş batmaya başladığında yağmur yerini donuk bir çilelemeye bıraktı. Daha fazla okuyamayacak hale gelene kadar okudum.

Ateşimi yaktım, sonraya yetecek kadar odun topladım ve annemin hazırladığı yiyecekleri çıkardım. Keçi peyniri ve ekmeğe vardı. Peyniri ekmeğin üzerine sürdüm ve Scouvrel için küçük bir parça kopardım, göz bağımlı indirdim ve dikkatlice ona uzattım.

“Dünya yerine belki de keçi peyniriyle yetinirsin.”

“Ne karşılığında?” diye sordu ihtiyatla.

Başımı salladım. Her şey için pazarlık etmek gerekmiyordu, değil mi?

“Ah, bilmiyorum,” dedim sinirle. “Acıktığımda beni doyurabilirsin. Yeterince adil mi?” O kadar uzun süre tereddüt etti ki güldüm. “Çok mu fazla geldi? Perilerin cesur ve gözü pek olduğunu düşünmüştüm.”

“Cesaretin bununla hiçbir ilgisi yok. Bunu kabul edersem, senin açlıktan ölmene asla izin veremem.” Sesi tamamen benim insafıma kalmış biri için kadife kadar pürüzsüzdü.

Beni yakalayacak kadar yaklaşmamaya dikkat ederek ona doğru eğildim. Fare olayı benim için iyi bir ders olmuştu.

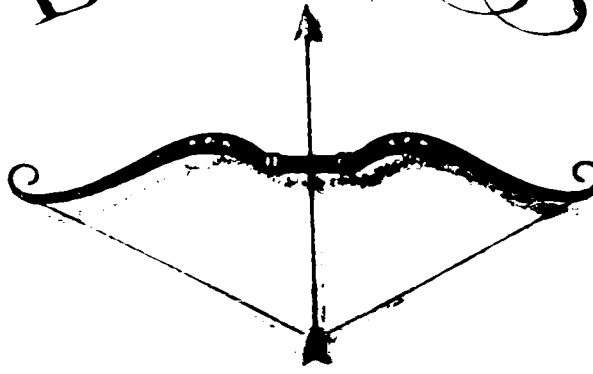
“Bence ne kadar güçlü olduğun konusunda yanılıyorsun Küçük Peri. Kafesimde olan sensin.”

Gözlerini devirdi. “Hayat kazık atabilir. Bugün esirimin. Belki yarın sen benim esirim olursun. En iyisi geleceği düşünmektir yoksa geçmiş seni yiyip bitirir.”

Akıllıca bir cevap vermek istedim ama tam o anda bir rüzgâr hızlanarak ateşi harladı. Çığlık atarak ayağa fırladım ve dikkatlice etrafa sıçrayan közleri ayaklarımla söndürdüm.

Ardından alarma benzer bir ses etrafı inletti.

BÖLÜM 33

Göz bağımı takmayı unutmuştum.

Sadece ruh âlemi görüşümle ateşi nasıl görebiliyordum? Ama işte oradaydı, Scouvrel'in kafesinin yanında parıl parıl yanıyordu. Ve artık etrafımızda, gecenin uğultulu karanlığında çığlıklar duyuluyordu. Yıldız Taşı çemberinden çıkan, dört nala koşan veya son hızla uçan yaratıklar vardı.

Alnında devasa bir boynuz bulunan süt beyazı parlaklığından at gibi bir yaratık bana doğru gelmeye başladı. Kendimi yere attığımda kırık kolum düşüşümün yükünü çektiğinden acı içinde bağırdım. Körü körüne bastonumu aradım, bir odun parçası buldum, kalbim gümbür gümbür atıyordu.

Tek boynuzlu at gözden kaybolmuştu. Tanımlayamadığım gümüşü dişi geyikler, kedi-baykuş melezleri, sivri dişleri ve paçavra kanatları olan yaratıklar; zıplayan, sıçrayan pençeleriyle ölüm yaratıkları her yönde dağılıyor, ortadan kayboluyordu.

Üzüntü içinde dağılmalarını izledim. Düzinelerce yaratık vardı. Artık bir avcı olarak sorumlu olacağım düzinelerce Peri yaratığı vardı. Ve Skundton'ı hepsinden korumamın hiçbir yolu yoktu.

Scouvrel kahkahalara boğulurken küfrettim.

"O kırık kolla hiçbirini yakalayamazsın."

İki sağlam kolum olsa bile nereden başlayacağımı bilmiyordum. Yanımda sadece bir düzine ok getirmiştım.

Scouvrel, “Benimle pazarlık et,” dedi davetkâr bir şekilde. Çıkardığı sesi duyar duymaz kalbim yumuşacık bir şekerleme halini aldı. Bu sıcaklığa karşı koydum ancak pek başarılı olmadım.

Homurdanarak kafesinin yanına oturdum ve düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Artık başka seçenek yoktu. Bu sadece benim çözebileceğim bir problemdi ve çözmek için iki koluma da ihtiyacım vardı.

Pazarlık şartlarımı dikkatlice ifade etmem gerekecekti.

“Sana,” diye söze başladım ve heyecanla ayak parmaklarının ucunda ayağa kalkmasını, sözlerim üzerine gözlerinin parlamasını, arkasında duman kanatlarının canlanmasını izledim. “Dikiş setini ve ipliği vereceğim. Söz verdiğim gibi iğneyle öpücüğü de.” Ne olduğunu bildiğim halde onu öpme düşüncesiyle ürpermeye çalıştım ya da tüm ihtişamıyla nasıl göründüğünü bildiğim için fazla hevesli olmamaya çalıştım. “Eğer sen...”

Tereddüt ettim.

“Devam et,” diye fısıldadı coşkuyla. Olen’ın çaldığı mandoline baktığı gibi bakıyordu bana.

“Eğer...” Boğazımı temizledim. “...kolumu iyileştirdikten sonra bana zarar vermeye ya da başka bir şekilde beni öldürmeye çalışırsan; kaçma girişiminde bulunursan ya da kafesten çıktığın için birilerini çağırmaya kalkarsan veya kaçmana yardım etmem için beni zorlarsan; kafesin dışındayken kendini ya da başka birini öldürmeyi veya kafesi yok etmeyi düşünürsen; geçitten tüyer ya da başka bir şekilde kafesten kaçarsan kolum iyileşir iyileşmez kafese ve esaretine dönersin.”

PERİ AVCISI

Güldü. “Seninle oynamayı seveceğimi düşünüyorum Alast-ra. Oyun uydurmakta iyisin.”

Omurgama bir ürperti yayıldığını hissettim.

“Pazarlığını kabul ediyorum,” dedi geniş bir sırıtışla. “An-laştık,’ demelisin.”

“Anlaştık.”

Yutkunup kafesi açmaya hazırlanırken alnımda ve kürek-kemiklerimin arasında oluşan soğuk terleri hissedebiliyordum.

“Pazarlık pazarlıktır,” diye hatırlattı bana, bir sırrı varmış gibi haince gülümseyerek. Belki de vardır.

Dudakları ayrıldığında ve ağzı beklentiyle açıldığında teli dikkatlice açtım.

Kafesin kapısını açıp onu dışarı çıkardım.

Kapıdan bir kasırga gibi fırladı, küçücük ve ruhani halinden aniden tam boyuta ve benim kadar somut hale geldi. Siyah dumanlı kanatları etrafında döndü ve çimen yeşili gözle-rindeki şeytani parıltı kalbimi hızlandırdı.

Ete kemiğe bürünmüş bir kötülük, baştan çıkarma ve yıkımdı o. Hain kalbim hızla atmaya başladı ve aptal güve gibi aleve o kadar yaklaşmak istedi ki kanatları tutuşacaktı.

Benden daha uzundu. Bunu unutmuştum.

Ve o kadar yakın duruyordu ki yüzünü görmek için yukarı bakmam gerekiyordu.

Beni baştan aşağı süzdüğünde çarpık ve yıkıcı gülümseme-si büyüdü. Gözleri, kalbimin ve ciğerlerimin duygularımı ele verdiği göğsümle buluştuğunda dudağını ısırdı. Yüzümü hare-ketsiz kalması için zorladım.

“Endişeli misin Küçük Avcı?” diye mırıldandı.

“Sen ne kadar endişeliysen ben de o kadar endişeliyim K       Peri,” diye yanıtladım, akıcı konuşmaya çalışıyordum ama sesimdeki p  r  z   tamamen gizleyememi  tim.

M  kemm   bir diksiyonla, “Alastra Livoto Hunter,” diye dile getirdi adımı. “  adıra git ve beni bekle.”

Güldüm. “  imdiden beni ele mi geçirmeye çalışıyorsun?”

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. “Adın... Adın bu değil mi?”

“Elbette adım bu,” diye alaycı bir şekilde gülümseyerek yanıtladım. “Annemi duymu  tun.”

“Ama işe yaramıyor,” dedi. Deh  sete düşmüş görünüyordu.

“I  e yaramak? Benimle konuşuyorsun. Başka ne işe yarayacağını d      d  n ki?”

“Adın bu mu?” diye sordu tekrar. Bana doğru bir adım geldiğinde alnı neredeyse benimkine değecekti. Dumanlı kanatları da etrafımda döndü. Hangi yöne fırlayaca  ını merak eden bir tavşan gibi ağırlığımı değiştirdim. “Gerçek adın mı?”

“Evet,” dedim ses tonuma hâkim olmaya devam ederek. Onun bu kadar... kar  şı konulamaz olduğuna bahse girmemiştim. Çok güçlüydü. Yani kesinlikle boyun e  ilmezdi. Ne kadar güçlü olduğunu unutup onu serbest bırakmıştım. Ve   imdi onu pazarlığına bağlı tutabilece  imden emin değildim. Keşke onu o kafese geri sokabilseydim.

Bir parçam bunu yapıp yapmamam gerektiğini sorguladı. Böyle bir canlıyı kafese koymak doğru muydu? Ama kafesteki diğer Perilere ne yaptığını görmüştüm. Yaralanmı  lardı. Fareye ne yaptığını görmüştüm.

Parlak yeşil bakışlarıyla gözlerime bakmak için eğilirken yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Fare gibi ciyakladım.

Yumuşak ama tok bir kahkaha attı.

PERİ AVCISI

“Pazarlık,” dedim nefes nefese. “Pazarlığa sadık kal.”

“Ah, kalacağım,” dedi gülümsemesi alaycı bir hal aldı. “Benden korkuyor musun Küçük Avcı? Yoksa beni arzuluyor musun? Merakla o öpücüğü mü bekliyorsun?”

Vücudumdaki tüm sinirler diken diken olana kadar “öpücük” kelimesini uzattı. Bu konuda yanılmıyordu.

“Özünde ne olduğunu gördüm,” diye hatırlattım ona ve kendime.

Cık cık sesi çıkardı. “Benim özüm bu.”

“Kolumu iyileştireceğini söylemiştin.”

Gülümsemesi derinleşti. “Evet Küçük Avcı ama ne zaman olduğunu söylemedim.”

Yüzümden kanın çekildiğini hissedebiliyordum ama yine güldü ve başını salladı.

Nazikçe kolumu iki eliyle tuttu ve atele sarılı bandajı çözdü. Acının yakıcılığı beni ürküttü, verdiği alev hissi artarken dişlerimi sıktım.

“Bire bir sanıyordum,” dedim sıkıttığım dişlerimin arasından. Acıdan başka bir şey düşünmeye çalışıyordum. “Bütün o yaratıklar nasıl geçti?”

“İnsanlarla Periler sözkonusu olduğunda bire bir,” dedi kısaca. “Peri yaratıkları Perilere hizmet ediyor. Kurallara bağlı değiller.”

Bu da istedikleri kadarını gönderebilecekleri anlamına geliyordu. Ve hepsini avlamak zorunda kalacaktım.

“Kız kardeşin muhtemelen seni, bir canavar akınının konsantrasyonunu nasıl etkileyeceğini bilecek kadar iyi tanıyor,” dedi, nedense komikmiş gibi kaşlarını kaldırarak. Ruh görüşümde ondan parıldayan mavi-yeşil ışık, kolumdan ateli çekerken ve dilini şişlikte şaklatırken, her özelliği mükemmel

bir ayrıntıyla seçiyordu. Cildime dokundu, çığlığını bastırı-
ken tısladı. “Sıcak. Muhtemelen düşündüğünden daha kötü.”

“Kız kardeşimin Peri yaratıklarıyla ne ilgisi var?” diye sor-
dum, acıdan ötürü oluşan gözyaşlarımı bastırmaya çalışarak.

“Bizi buraya o gönderdi, değil mi?” dedi, bildiklerimi sını-
yormuş gibi gözlerimin içine bakarak. “Diğer ikisi onun sara-
yındandı. Bense bir mahkûmdum. Bir ölümlü kızı yakalamak
için üç Peri. Yeterince kolay olmalıydı.”

“Neden bir mahkûm göndersin ki?” diye sordum.

“Belki de beni öldüreceğini düşündü.”

“Öyleyse neden diğer ikisini gönderdi? Onları öldürdüğü-
ne göre onun müttefiki olduklarını varsayıyorum.”

“Belki kimin öldüğü umurunda değildir.”

“Bu pek onun yapacağı bir şey değil.”

“Belki onu daha iyi tanısaydın sen de böyle düşünürdün.”

Olabileceklerden bıkmış bir halde kaşlarımı çattım ama acı
koluma hücum ederek tüm duyularımı kör edip içimi ısırapla
doldurduğunda çatık kaşlarımdan eser kalmamıştı. Bağırarak,
ağlamak, kaçmak istiyordum.

Uzun gibi gelen bir sürenin ardından acı, yaralı bir geyik
gibi kaçtı. Gözlerimi kırıştırdım ve önümde durduğunu gör-
düm. Hâlâ kolumu tutuyordu, başı bir yana eğikti.

“Neydi o?” dedim nefesim kesilerek.

“Bedel. Sihir bedava değildir.”

“Bedelin bir dikiş seti ve bir öpücük olduğunu sanıyor-
dum!” dedim, yüzümün utançtan başka bir şeyle kızardığını
hissederek. Bedenim ona vurmak için çaresiz bir dürtüyle ür-
perdi.

Güldü. “Yardımağın bedeli buydu. Sihir bedelini ken-
di belirler. Bu durumda iyileşmeyi hızlandırdı. Haftalarca

PERİ AVCISI

çektiğin acıyı bir anda yaşadın. İyi bir alışveriş, sence de öyle değil mi?”

İşte buydu. Ağzıma gelen safrayı geri yutarken Peri Halkı'nı tehlikeli yapanın tam da bu olduğunu fark ettim. 'İyi' olduğunu düşündükleri anlaşmalar acımasız ve tehlikeliydi.

Ona cevap vermeyi, zayıflık göstermeyi reddettim. Bunun yerine doğru şekilde iyileştiğini kontrol etmek için kolumu her yöne hareket ettirerek test ettim. Diken şeklindeki parlak yeşil ışığın her iki kolumun etrafında dönmesi beni şaşırttı. Nefesim kesildi.

“Bana ne yaptın?”

“Ben yapmadım. Sihrin bedeli hakkında gerçekten bir fikrin yok mu?”

Ona ters ters baktım.

“Sihrin ilk dokunuşu bir kalıntı bırakır. Doğanıza uygun olarak. Bu kalıntı bana senin huysuz olacağını ve çileden çıkmaya yatkın olabileceğini söylüyor,” derken kahkahasını bastırdığını görebiliyordum.

“Dur tahmin edeyim,” dedim neredeyse kelimeleri tükürerek. “Sihirle ilk temasından sana yılan izleri kaldı.”

Güldü ve bana kollarını gösterdi. İlk kez, dövme olduğunu düşündüğüm şeyin aslında karanlığın mürekkep gibi desenleri olduğunu, neredeyse ışıksız olduğunu fark ettim. Biçimlendirilmiş tüy şeklindeydiler.

“Sen diken gibisin Avcı. Ben tüy kadar hafıfım.”

Gülmesine karşılık gözlerimi devirdim. “Bu sana eğlenceli geliyor tabii.”

“İnanamayacağın kadar.” Gözleri masum bir şekilde genişledi ve gülümsemesi melek gibi oldu. “Eğlencemin seni iyileştirmesi uygun değil mi?”

Bunu inkâr edemezdim, bu yüzden denemedim. “İşin biter bitmez kafese döneceğini söylemiştin.”

“Ödememi bekliyorum,” dedi. Artık gözlerinde beni endişelendiren vahşi bir şey vardı. Kalbim hızlandı. “Senin de aynı derecede istekli olduğunu görüyorum.”

Dudaklarımı yaladım. Öpücük. Öpücüğü kastediyordu.

Cazibesi olmadan görünüşünü unutamazdım: gözlerindeki vahşi bakış, birbirine dolanmış keçe gibi saçlar, sivri dişler, kana bulanmış eller ve iskelet kanatlarından sarkan et parçaları.

Göz kamaştırıcı doğasına bakmadan duramadım, her yönden mükemmeldi. Muhteşem bir şekilde şeytaniydi.

Dehşete mi kapılmıştım yoksa heyecana mı bilmiyordum. Keşke umutsuzca pazarlıktan vazgeçmek isteseydim ya da daha fazlası için pazarlık yapsaydım.

Neredeyse tadını alabiliyor, dudaklarının dokunuşunu şimdiden hissedebiliyordum. Isırır mıydı? Umurumda mıydı?

İyileşmiş kolumu bıraktı ve alnını benimkine yaslayarak yaklaştı.

Kalbim kesik kesik bir ritim tutturdu.

“Öpücük yoksa kafese dönüş de yok,” diye fısıldadı.

Onu kafese girmeye ikna edebilirdim.

“İkinci kez tuzağa düşürmek o kadar kolay olmayacak.”

Yüzümü ona çevirdim, hem durumu kabullenmiş hem de korkmuştum. O mu beni öptü yoksa ben mi onu öptüm emin değildim. Dudakların nazik bir buluşması değildi bu. Âşıkların tatlı yaz öpücüğü de değildi. Elleri belimi kavrayıp beni kendisine doğru çekerken, öpücüğü şiddetli ve ısrarcıydı, dudaklarımı onunkine bastırıyordu. Tüm dünyayı gerçekten yemek istiyormuş gibi aç hissediyordu.

PERİ AVCISI

Ben de açtım.

Durmak için içimdeki iradenin her zerresini kullanmam gerekti. Onu öpmeyi, onu tatmayı, onu istemeyi bırakmak için.

Duyularım netleşir netleşmez onu elimden geldiğince sert bir şekilde ittim. Yüzündeki zafer ifadesi yıkıcıydı.

“Pazarlık tamamlandı,” dedim nefes nefese.

Zafer uçup gitti, yerini savunmasızlık ve çaresizlik aldı; sonra Scouvrel ortadan kayboldu.

Kaçmamıştı. Minyatür halinde kafese dönmüştü. Yüzünde şiddetli bir öfke ve acı bir hayal kırıklığı ifadesi vardı.

Ben de öyle hissediyordum.

Ona bakmak zorunda kalmamak için hemen gözlerimi bağladım. Farklı bir sonuç hayal etmek istemedim. Ona vermeyeceğim şeyler için duyduğu umutsuz arzuyu görmek istemiyordum. Kapatmak için teli kapının üzerine sardım, dikiş setini ve kumaşı alıp kafese tıktırdım. İşte. Pazarlığın bana düşen kısmı da hallolmuştu. Göz bağını çıkarmadım; buna cesaret edemedim.

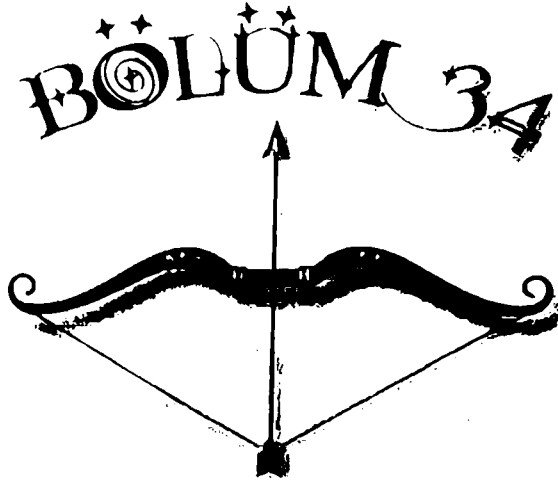
Ama ona, “Yaşadığım en kötü öpüşmeydi,” diye fısıldadım.

“İlk öpüşmen olduğuna dair bahse girerim,” dedi umursamazca ama içimdeki acıma hissi bana bu ses tonunun acı dalgalarını gizlediğini söyledi.

Bir Parıldayan için mi üzülüyordum? Çok aptaldım.

Bir şeyi kesin olarak biliyordum. Onun o kafesten çıkmasına bir daha asla izin vermeyecektim. Bu kadar çok güce ve bu gücü kullanmak için böylesine yıkıcı bir yeteneğe sahipken olmazdı.

BÖLÜM 34

Kafesi yeniden kemerime bağladığımda göğsüm ağırlaştı. Daha önce iki sağlam kolum olursa onu taşıyacağıma söz vermiştim ama yay için kollarıma ihtiyacım vardı. Ateşin üzerine toprak attım ama kampımın kalanını hazır bıraktım. Her şey yolunda giderse, kasabayı Yıldız Taşı çemberinden korumak için bu gece dönecektim. O zaman tüm malzemelerime ihtiyacım olacaktı. Bir an düşündükten sonra fazla odunu çadırın altına sıkıştırdım. Kuru odunla ateş yakmak daha kolay olurdu, gerçi yağmur artık dinmiş gibi görünüyordu.

Ben yay elimde, uzun çimenlerin üzerinde uzun adımlarla ilerlerken, parlak yıldızlar kristal berraklığında gökyüzünde benekler oluşturunuyordu. Sonunda acıdan kurtulmak bana günlerdir hissetmediğim bir hafiflik ve iyimserlik duygusu vermişti. Acının üzerime ne kadar çöktüğünü fark etmek garip bir şeydi; sırtımdaki büyük bir ağırlık gibiydi.

Artık üzerime çöken şeyin başka bir şey olduğu farkındalığından kaçınıyordum. Suç. Sadece babam, Chanter, Olen ve Hulanna'nın kaderi için suçluluk duymuyordum; hepsi benim suçumdu. Ama Scouvrel'in kaderi için de suçluluk duyuyordum. Ne kadar denersem deneyeyim, onu tuzağa düşürdüğüm için mi yoksa serbest bıraktığım için mi suçlu hissettiğimi kendi duygularımın yumağıyla çözememiştim.

PERİ AVCISI

Onu öptüğüm için miydi yoksa ondan hoşlandığım için mi? Suçluluk duyduğum için kendimden nefret ettim. Ve daha fazla suçlu olup olmamam gerektiğine karar veremediğim için kendimden daha çok nefret ettim.

O öfkenin beni orman yolunda ilerletmesini sağladım. Güçlü kal Allie! Boğulma. Bırak seni güçlü kulsın.

Göz bağıını çıkarmak zorunda kalacaktım. Bir lamba getirmeyi düşünmemiştim, yıldızlar yüksek ovalarda parlak olsalar da ışıkları ormana nüfuz etmiyordu. Bunu ruhlar âleminde de yapsam gerçek dünyada da, körü körüne tökezleyecektim. Soluk ışıktaki görmeye çalışırken bir oflama sesi çıkardım. Göz bağıını çıkarmak istemedim. Scouvrel'm söyleyeceği ya da yapacağı şeyle yüzleşmek istemedim.

Elimi saçımda gezdirdim, elime baktım. Üzerinde koyu yeşil dikenli sarmaşıklar olmamasına şaşırdım. Sihrin bıraktığı dövme sadece ruhlar dünyasında görünür olmalıydı. Dişlerimi sıktım. Bende iz bırakmasından nefret ediyordum. Scouvrel'in beni uyarmadan bunun yaşanmasına izin vermesinden daha çok nefret ediyordum. Bütün bu nefret bana zarar verecekti.

Ama patikadan birkaç adım aşağıda bir ağaca çarptım ve durmak zorunda kaldım. Göz bağıını çıkarmak zorunda kalacaktım. İsteksizce aşağı çektim ve gözlerimin ruhlar dünyasına yeniden alışmasına izin verdim. Parlayan yeşil dövmeler vardı. Bana bakan herhangi bir Peri'ye dikenli ve zor olduğumu belirten bu görüntü beni ürpertti. Ne olmuş? Bir çiçek gibi narin ve kolayca ezilsem daha mı iyi olurdu? Hulanna gibi... Midemin bulandığını hissettim.

Peri yaratıklarının yolları ormanda yanık izleri bırakmıştı. Kafes de onlarla parlıyordu; Scouvrel ise kafesin ortasında bir parça bez ve bir yüksük su ile kendini ovuyordu.

Görmezden geldim. Hiç utanması yoktu.

“Hangi yaratığı tuzağa düşürüp öldüreceğine karar vermeye mi çalışıyorsun?” diye sordu şakacı bir ses tonuyla. “Bir bedel karşılığında sana söyleyebilirim.”

“Artık pazarlık yok,” diye mırıldandım.

“Oyunlarımdan hoşlanmıyor musun?”

“Ben oyun oynamam,” diye mırıldandım.

“Ah, bence oynarsın. Bir örümceğin ağ ördüğü gibi oyunlar örüyorsun ve bunu yaptığının farkında bile değilsin. Ne kadar büyüleyici.”

Uçan yaratıklar küçüktü. Muhtemelen onları sonraya saklayabilirdim. Kara canlıları hakkında daha çok endişeleniyordum; yırtıcı oldukları açıktı. Onlar ve tek boynuzlu at. Atlar yeterince huysuzdu. Boynuzlu bir tanesi sadece daha kötü olabilirdi.

Dudağımı ısırđım ve parlayan ruh izlerinden hangisinin onun olabileceğine karar vermeye çalıştım. Hangisi tek boynuzlu bir atı andırıyordu?

“Dövme konusunda bu kadar mı acı çekiyorsun?” diye sordu Scouvrel masumca. “Neredeyse sana yakışıyor.”

Parlak mor bir iz seçerek, “Dövmeyle yaşayabilirim,” diye karşı çıktım. Bu bana tek boynuzlu atı düşündürdü. Güçlü, öngörülemez, biraz çılgınca. “Midemi gerçekten bulandıran öpücük oldu.”

İyi bir fıkra anlatmışım gibi güldü. Onu görmezden geldim ve patikayı takip ettim, devrilen kütüklere ve dallara takılıp düşmemek için yavaş gidiyordum. Patikaya bağlı kalarak ağaçlardan kaçınabilirdim, tek boynuzlu at da bu canlı ağaçların arasından geçemezdi ama aralarında yolumu bulmam uzun dakikalar süren, devrilmiş karışık ağaçların üzerinden kolayca geçmişti.

PERİ AVCISI

Scouvrel ilgileniyormuş numarası yaparak, “Tek boynuzlu atı seçtin,” dedi. “Onların lanetli olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Evet, lanetleri de benim,” diye mırıldandım. Ağırdan alıyordum. Peri yarattığı zarar vermek istiyorsa bunu kolayca yapabilirdi.

“Tek boynuzlu bir atı öldürürsen kelle ücretini ödemek zorundasın.”

“Kelle ücreti nedir?” Bunu sadece gördüğüm yarattığı vurma fikrinden duyduğum korkuyu uzaklaştırmak için sordum. Çok büyük ve muhteşemdi. Güzeldi. Böyle bir şeyi gerçekten öldürmeli miydim?

“Farklı tek boynuzlu atlar farklı saraylara aittir,” dedi Scouvrel, başına bir şey geçirilmiş gibi sesi biraz boğuktu. Bakmadım. Kendisi için pazarlık ettiği şeyle ne yaptığı beni ilgilendirmezdi. “Birini öldürürsen Mahkeme’ye belirledikleri bedeli ödemelisin.”

“Vergi gibi mi?”

“Kesinlikle,” diye kabul etti. “Ama madeni para istemeyebilirler. Günlerin vergisi olabilir. Ya da ellerinden birini kullanmanın. Ya da senin o harika mizah anlayışının. Onsuz çok sıkıcı olurdun.”

“Evet, bu benim en büyük korkum,” dedim, bir ağaç yığınının üzerinden tırmanırken. “Sıkıcı olmak.”

“Cehennem gibi,” dedi Scouvrel, sonra duraksadı. “Bildiğimden değil. Ben asla sıkıcı olmam.”

“Hımm,” dedim ama onu dinlemiyordum. Bir şeyler duyabiliyordum. Bir boğuşma sesi ve ardından boğuk bir çığlık.

Hızlandım, sendelemeden olabildiğince hızlı gittim. Ormanın hayaletimsi, biçimsiz ruh versiyonunun içinden geçerken mor iz artık daha parlaktı.

Her şeyden önce ölü adamı gördüm.

Ruhu arkasında bir fısıltıdan başka bir şey bırakmamış gibi, odaklanmamış, titreyen bir hayaletten başka bir şey değildi.

Tepesinde, boynuzu havaya kalkmış, gururlu ve uzun boylu tek boynuzlu at duruyordu. Gerçek bir attan buhar yükselebilirmiş, derisinden binlerce yıldız çıkıyormuş gibi parlıyordu. Arka ayakları üzerinde durdu, havayı eşeledi ve homurdandı; ruhu ham, keskin ve köşeliydi. Sanki bir kurt at olarak yeniden doğmuştu.

Dehşet ağzımı kuruttu ve kalbimi tökezletti. Çok büyüktü, tam buradaydı.

Çoktan birini öldürmüştü. Belki. Tek boynuzlu at gelmeden önce o adam başka bir şekilde ölmediyse tabii.

Yayımın ipini kontrol ettim, gözlerim hâlâ önümdeki sahneye sabitlenmişti.

Bir adamın iniltisi dikkatimi çektiğinde birinin daha orada olduğunu gördüm. Tek boynuzlu atın üzerindeki ağaçtaydı. Ancak tırmandığı ağaç ağırlığını taşıyamadı ve tek boynuzlu at ayağa kalkıp havayı eşelediği sırada sırtı tek boynuzlu atın boynuzundan birkaç santim uzakta, bükülen söğütten sarktı. Söğüt fazla dayanmazdı. Adamın ağırlığı yüzünden kırılacaktı.

Yutkundum, kılıfımdan bir ok çıkardım ve zarar görmemiş olduğundan emin olmak için tüyleri yokladım.

Tek atış şansım olacaktı. Tek atış ya da tek boynuzlu at beni fark edecekti.

Kendimle avım dışında her şeyi unuttum. Dikkatlice, sessizce duruşumu ayarladım ve oku yerleştirdim. Göz bağımı yarı açık yarı kapalı kaydırdım. Midemi bulandırıyordu ama bunu daha önce yapmıştım. Tekrar yapabilirdim.

PERİ AVCISI

Atışı ayakta yapmalıydım. Hemen yüzüstü pozisyona geçmek dikkat çekerdı. Yayı gerdım, basınçtan kollarım ağrıyordu ama neyse ki yeni iyileşmiş kolum çekme için yeterince güçlüydü. Düğüm burnuma tam olarak doğru yere değene kadar ipi gerdım.

Tek boynuzlu at dondu, parıldayan gözleri bana dikildi. Yayı hazırladığımı görmüştü.

Tek şansım vardı.

Kalbim güm güm atıyordu. Yerimi seçtim. Tek boynuzlu at benden biraz uzaktaydı. Mükemmel değildi ama yeterince iyiydi. Oku omzunun hemen arkasına saplardım.

Bir şans.

Çift görüşümün verdiği rahatsızlıkla savaştım, yutkundum ve oku fırlattım.

“Böö!” dedi Scouvrel.

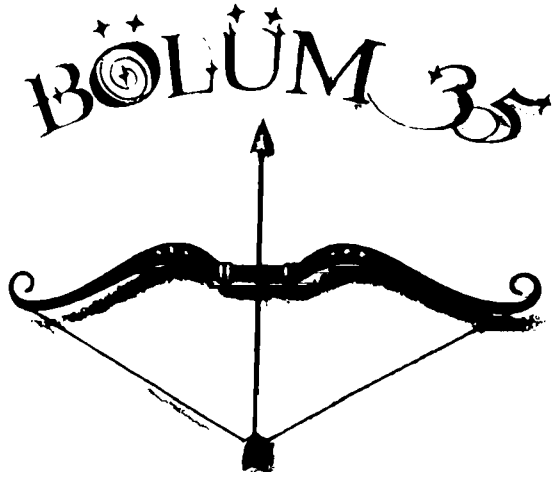
Tek boynuzlu at onun sesiyle sıçradı.

Ok çok arkalarda bir yere saplanırken küfrettiğimi duydum. Nereye saplandığını görememiştim ama kalçası olabileceğini düşündüm.

At ağaçlara doğru sıçrarken tekrar küfrettim, parmaklarım ikinci bir oku arıyordu.

“Bunu neden yaptın?” diye sordum çift görüşümle Scouvrel’a bakarak. Mide bulantımı bastırmak zorunda kaldım ama o sadece kollarını muzaffer bir edayla göğsünün üzerinde kavuşturdu. Çekiciliği titreşerek çok daha temiz, daha derli toplu ama varsayılan güzelliğinin altında daha az vahşi olmayan bir Peri’yi ortaya çıkardı.

“Hunter?” diye sordu ağaçtan titrek bir ses. “Sen misin?”

İşler sadece tek boynuzlu at yerine Fletcher'ı vursaydım daha kötü bir hale gelirdi. Ve bu bile gerçekten olabilecek en kötü şey olmayabilirdi.

“Ağaçtan inecek misin?” diye sordum kabaca, altındaki ölü adama bakabilmek için göz bağımı yukarı çekerek.

Scouvrel, “Böylesi arkadaş canlısı bir kişiliğe sahipken bir eş bulamaman bir mucize,” dedi ama onu duymazdan geldim. Bunu daha önce duymuştum. Sayamayacağım kadar çok kez ve beni ondan daha fazla yaralayabilecek insanlardan duymuştum hem de.

Ölen adam Woodreaver'dı. Göğsündeki oyuktan –yumruğumdan daha genişti– hemen öldüğünü tahmin ettim ama bu yine de boğazımdaki safranın yükselmesini ya da bağırsaklarımdaki yanma hissini durdurmadı. Kendimi toparlayamazsam kusacaktım.

Babam keklikleri temizlerken, yedikleri yaprakları ve çam tomurcuklarını görebilmek için ekinlerini açarken onunla oturduğumdan beri, yani hayatım boyunca ölü hayvanlarla uğraşmıştım. Yedi yaşındayken, “İyi bir iş çıkarırsan deriden gelecek madeni parayı kendin alabilirsin,” demiş, bana ilk sansarımı soyma ve temizleme işini vermişti.

Ama ölü insanlarla hiç deneyimim olmamıştı. Aynı değildi. Yakınından bile geçmiyordu. Hayatım boyunca

PERİ AVCISI

tanıdığım Woodreaver'ı kendi kanından oluşan bir havuzda solgun ve cansız görmekte korkunç derecede yanlış bir şeyler vardı. Görme kaybıma minnettardım. Her an o göz bağına çıkarıp görmeyi bırakabilirdim. Yine de bu görüntüyü asla unutamayacağıma dair korkunç bir duyguya kapıldım. Karanlık saatlerde ya da hortlaklar oynamaya geldiğinde tekrar yüzeye çıkacaktı.

Kasabanın öte tarafında, güney ucunda, Woodreaver'ın sesini bir daha asla duyamayacak olan bir kadın ve üç çocuğun yaşadığı küçük bir kulübe vardı. Hepsini tanıyordum. Aylarca ve yıllarca bu geceyi anlamaya çalışmalarını izleyecektim.

Bu düşünceyle boğazım düğümlendi. Kulağımda bir şeyler uğulduyordu.

Boğazımı temizledim.

"Sadece yürüyorduk," dedi Fletcher kekeleyerek. Benden iki kat daha yaşlıydı. Belki daha fazlaydı. Kırk yaşına yakındı. Woodreaver da öyleydi.

Kısılmış gözlerle onu izledim. Gecenin bir yarısı ormanda ne yapıyorlardı? Ok yapmak için odun kesmenin ya da tüy toplamanın zamanı değildi.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Gece gece. Ormanda."

Gözleri keskinleştirdi ve benimkilere kaydı. "Düşündüğün gibi değil."

Ama ben sadece on yedi yaşındaydım ve Avcı'nın koruma altındaki kızıydım. Önemli bir şey kastettiğini anlayabiliyordum ama ne olduğunu kestiremiyordum. Ondan şüphelendiğimi düşündüğü utanç verici şey neydi? Yüz ifademi donuk ve sert bir hale getirdim. Öğrenene kadar biliyormuş gibi yapacaktım.

"O zaman neydi?"

Gergin görünüyordu. Küçük bir parçam bunu ilginç buldu. Ne de olsa çocukluğundan yeni çıkmış olan bendim. Dışarıda ne yaptığımı merak etmesi gerekmez miydi? Ama bu şekilde olmazdı. Suçluluk duygusu güçlü bir şeydi ve sizi yerin dibine sokmakla meşgulken diğer insanların neler yapabileceğini düşünmezdi.

Bunu anlamıştım.

“Sadece şey...” Sesi kısıldı ve nefesindeki koku yüzünden göz bağının altındaki gözlerim fal taşı gibi açıldı.

“İçiyordunuz.” Bu bana babamın birkaç yıl önce bir kış aneme homurdanmasını hatırlattı. Ormanda yangın çıkmıştı. Kıştı. Garip bir şeydi, duyulmamıştı. “Aptallar ve onların içkileri” hakkında bir şeyler söylemişti ve annem gizli bir “damıtma” hakkında fısıldamıştı. Bunun ne olduğunu bilmiyordum ve onların da bana söylemeye niyeti olmamıştı. “Ormanda bir damıtıcınız var.”

Bu bir kumardı ama başını sallayınca sinirimi bozduğunu gördüm.

“Bu ormanlar artık peri yaratıklarıyla dolu,” dedim sertçe. “Şu andan itibaren, damıtıcı gibi şeyler artık sahip olamayacağın lüks şeyler. Woodreaver’ı taşımama yardım et. Tek başıma taşıyamayacağım kadar ağır.”

Fletcher başını salladı ve Woodreaver’ı kaldırmaya çalışırken rahatlayarak çok hızlı hareket etti.

Onu kasabaya taşıdık. Üzerime düşeni zar zor yapabiliyordum. Fletcher olmasaydı, tek başıma olsaydım bunu başaramazdım.

Işıkla parlayan ilk pencerelerin yanından geçerken yorgunluktan bitmiş, ofluyordum. Ayaklarıma konsantre oldum, her adım neredeyse kapasitemin zirvesine ulaşan bir çabaydı.

Woodreaver çok ağırdı. Kollarım ve göğsüm onu taşıırken verdiğim çabadan ötürü ağrıyordu.

Kuzeyden güneye uzanan yol ayışığında parlaktı. Fletcher'ın adımlarına ayak uydurmaya çalışırken ağrıyan uzuvlarımla savaştım. Saat geç olmasına rağmen aydınlanan demirhaneyi ve hanı geçerek meydana ulaştık.

Kendi yüküme o kadar odaklanmışım ki kalabalığın toplandığını fark etmemiştim. Mırıltılar rahatsız ediciydi.

“...gözleri bağlıyken ürkütücü ama görebiliyormuş gibi yürüyor...”

Ve sonra dehşet içinde, “Ah yıldızlar adına, bu Woodreaver!”

“Birisi gidip Goodie'yi getirsin!”

“Goodie Herben'ı getirmeye git. Çabuk, hemen!”

“...tam içinden geçti!”

Onu yere indirene kadar kafamı kaldırmadım. Yukarı baktığımdaysa neredeyse herkesin, kasabadaki yetişkinlerin çoğunun toplandığını gördüm. Pantolonların içine sıkıştırılmış gecelikler, aceleyle giyindiklerini belli ediyordu. Erken bir sonbahar akşamının sıcaklığına rağmen geceliklerin üzerine şal atmışlardı.

Woodreaver'ın meydanda cansız yatan vücuduna bakarken yüzleri asıktı. Woodreaver'ın yüzü insanlık ifadesini kaybetmiş, alışılmadık bir hal almıştı.

Fletcher sokakta arkadaşının yanına oturdu ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Gerginliğin sıkı pençesinin kalbimi ele geçirdiğini hissettim. Onu benim için bu kadar işe yaramaz hale getirenin keder mi yoksa içki mi olduğunu bilmiyordum ama bu insanlar şimdiden bana kızgındı. İlahici'yle Avcı'nın kaybından beni sorumlu tuttuklarına emindim. Woodreaver'ı kapılarına kadar getirdiğime göre şimdi ne yapacaklardı? Özellikle de tek tanıgım darmaduman olmuş bir sarhoşken.

Buz gibi bir ses, “Burada ne oldu?” diye sordu. Hancı Alebren’di. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

“Dikkatli ol Küçük Avcı,” diye fısıldadı Scouvrel. “Bunda mafya tipi var. Mafyaları çok severim. Körlükleri çok hoş ve onlarla oynayabileceğin oyunlar cezbedici olabilir ama oynamaya hazır mısın?”

“Onu ormanda buldum. Ölmüştü,” dedim Scouvrel’ı duymazdan gelerek. Buradaki tek silahım gerçektir.

Alebren kasaba halkının oluşturduğu yuvarlağa baktı ve yüzünde anlamadığım bir ifade belirdi. Ama Goodie Thatcher yuvarlağın diğer tarafından ona gülümsediğine göre iyi olamazdı. Etrafa bakıp annemi aradım ama burada değildi. Goodie Chanter’ı da görememiştim. Ağzım kurudu.

“Sadece birkaç saat önce beni başkan olarak seçtiğinizde konuştuğumuz şey buydu.”

Başkan mı? Küçük kasabamızın hiç başkanı olmamıştı.

“Güce aç olanları ortaya çıkarmak için çatışma gibisi yoktur. Nasıl keyifli.” Scouvrel’in sözleri içimi ürpertti. Elimle hâlâ kemerime bağlı olan kafesi tuttum, içimi dolduran sinir hücumuna karşı yutkundum.

“Onu öldüren yaratığı öldürdün mü Alastra Hunter?” diye sordu yeni başkan.

“Hayır,” dedim. “Ben dönüyordum...”

Sözümü keserek elini kaldırdı. “Peri yaratıklara karşı elini kaldırmayacaksın. Işık Şövalyeleri gelene kadar kimse dokunmayacak.”

“Ama Woodreaver’ı öldürdü,” diye itiraz ettim. “Kalçasına saplanmış bir okum var.”

Başkan *cık cık*ladı. “Siz avcılar her yerde yalnızca şiddet arıyorsunuz. Huzurlu kasabamıza ne yaptığınıza bir bak.”

Woodreaver’ın cesedini gösterdi. Kalabalığın kenarında bir hareketlenme oldu. Ardından Goodie Woodreaver’ın feryadı

PERİ AVCISI

geceyi böldü ve insan çemberini yararak kendini ölmüş kocasının göğsüne attı.

Başım döndü, boğazım mide bulantısıyla yandı.

Başkan sertçe, “Ailenin sebep olduğu trajediye bak,” dedi. “Avcılık eski bir meslektir. Kış fırtınaları kadar eski ve bir o kadar da gereksiz. Bir toplantı yaptık ve artık bir kasaba avcısına ihtiyacımız olmayacağına karar verdik. İhtiyacımız olan bir meslek değil. Onları kıskırtmayacağız. Şövalyeler gelene kadar bekleyeceğiz ve bu krizle nasıl başa çıkacaklarını belirleyecekler. Belki büyük bir lord ya da leydi Skundton’a acır ve bizi kanatları altına alır.”

Ağzımın açık kaldığını hissettim. Bir çırpıda kapattım.

“Bunu yapan tek boynuzlu ata ne olacak?” diye sordum dehşet içinde, Woodreaver’ı işaret ederek.

Başkan sessizce, “Okunu ona sapladığım kendin söyledin,” dedi.

“Ama...”

Elini havaya kaldırdı. “Yaralanmadan önce mi yoksa sonra mı atışı yaptı Fletcher?”

Fletcher kendini silkeler gibi oldu, sarhoş hıçkırıkları bir anlığına azaldı. “Bilmiyorum.”

“Düşün,” dedi Başkan Alebren. Hayatımda ilk kez, genellikle uysal olan gözlerinin ardında açgözlü bir parıltı gördüm.

“Ben... daha önce de olabilir,” dedi Fletcher. Hain.

“Önce değildi,” diye itiraz ettim. “Birisi onu durdurmadığı sürece daha fazla insanı yaralayacak. Şövalyelerin gelmesi haftalar alacak. Ben onları durdurmazsam, hepiniz peri yaratıklarının kurbanı olacaksınız!”

Yeni başkan, “Yeter Allie,” dedi. “Peri yaratıkları rahatsız etmeyeceğiz; onlar da bizi rahatsız etmeyecek.”

Ama işler böyle yürümezdi. Yırtıcılar avlanırdı. Yaptıkları buydu. Ancak daha iyi avlanırsak insanlar hayatta kalırdı.

Konuşmak için ağzımı açtım ama tüm kasaba duyabilsin diye yüksek sesle konuştu.

“Siz avcıların kurduğu tuzakları kaldıracaksın,” dedi yüksek sesle. “Ve bu topraklarda avlanmayı bırakacaksınız. Işık Şövalyeleri tarafından bir karar verilene kadar tüm tuzak kurma ve avlanma sona erecek. Skundton için kararımız budur.”

“Ya reddedersem?” diye sordum, toplanan kasaba halkının üzerine bir sessizlik çöktü. Bunu benden beklemiyorlardı. Belki cesur ve güzel Hulanna olsaydım şaşırmazlardı ama asidik yorumları ve suskun doğasıyla Alastra’ydım.

Başkan içini çekti. “Hepimizi riske atarsın. Yeterince acı çektik.”

Goodie Woodreaver’ın hâlâ kocasının başında, hıçkırıkları ikisini de sarsmış halde durduğu yeri işaret etti. Kalbimde büyük bir acı hissettim. Woodreaverları pek sevmezdim bile ama acıları beni neredeyse mahvediyordu. Bu kasabadan herhangi biri olsa da canımı bu kadar acıttırdı. Tek bildiğim yer burasıydı ve çok iyi biliyordum; her insanı, her hayvanı, her yolu, her köşeyi ve her saklanma yerini biliyordum.

Geçidi açmak için anahtarın nerede olduğunu bilmeliydim. O bilmeceyi çoktan çözüp babamla kız kardeşimi serbest bırakmalıydım. Yapsaydım bunların hiçbirisi olmayacaktı.

Başkan Alebren, “Annen Thatcherlarda kalıyor,” dedi ve nefesim kesildi. Annem Thatcherlarla kalmayı seçmiş olamazdı. Bundan emindim. Konuşmaya devam ederken sesi sertti. “Yarın tuzaklarınızı ve sahip olduğunuz diğer silahları hana getirin, sonra ikiniz de kulübenize dönüp keçilerinizi besleyebilirsiniz. Ama artık öldürmek yok. Artık ölüm yok.”

Sırtımda kaba eller hissedince dönmeye çalıştım ama ben onları durduramadan biri sadağımı çekip aldı. Kendi kasabasından hiçbir zaman zarar görmemiş biri olarak bu ani hareketleri beni çok şaşırtmıştı ki öngörememiştim.

“Onlar benim oklarım ve yayım,” dedim uyuşmuş dudaklarımın arasından, sanki onlar bile bu ihaneti kabul etmeye dayanamıyordu.

Başkan üstünlük taslayan bir tonla, “Artık onlara ihtiyacın olmayacak,” dedi. “Burası huzurlu bir kasaba. Barışı bozan bir sonraki kişiyi asacağım.”

O dönüp kalabalığın gerisindeki bir adama seslendiğinde meydanı dolduran soluk kesilmesi bana ait değildi. “Mezarıcı!”

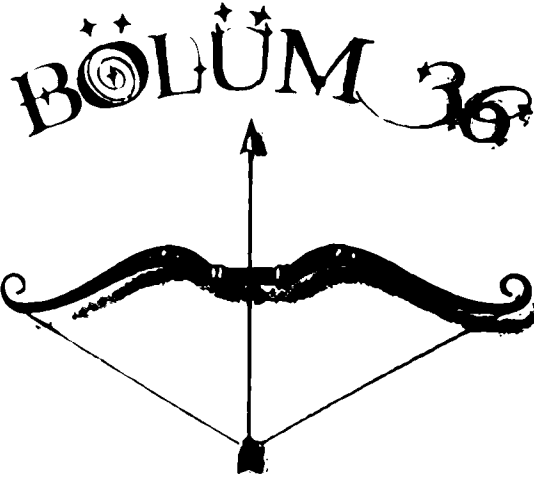
Gravedigger, yanında Goodie Gravedigger ile ayaklarını sürüyerek ilerledi. Bana midemi bulandıran merhametli bir bakış attı. O an yeni başkana karşı çıkan olsa da kimsenin bunu dile getiremeyeceğini anladım. Kimse bana yayımı veya avcı unvanını geri vermeyecekti. Sahip olduğum her şey onlardı ve artık yoktular.

Uyuşmuş bir şekilde Woodreaver’ı alıp götürmelerini ve yeni başkanın hana, Skundton’ın iyi insanların evlerine dönmesini izledim.

Kalbim ölümcül bir soğukluk hissetti.

Ve sonra, tüm dünya benimle aynı buzdan acıyı hissetmiş gibi kasabamızın üzerine usulca kar yağmaya başladı. Hasat sığağında kar yağıyordu.

İçimde şaşırarak kadar bile sıcaklık kalmamıştı.

Ben kasabanın ortasındaki kuyunun kenarına otururken Scouvrel küçümseyerek, “Bu kasabanın neden bu kadar popüler olduğunu anlayabiliyorum,” dedi. “Buradaki insanlar Kupaların Efendisi’nin tüm cazibesine sahip.”

“O zaman umarım onunla hiç karşılaşmam,” diye homurdandım.

Gözlerimdeki bağı çıkardım ve anlaşılmamıdan bu yana ilk kez ona baktım. Her zamankinden daha mı güzel görünüyordu? Koyu saçları yüzünü mükemmel bir şekilde çerçeveliyordu ve dumanlı kanatları yalnızca çıplak göğsünü ve sırtını vurguluyordu; kollarındaki tüy dövmeler, kılıç gibi bir nakış iğnesi tutulduğu yer hariç, ellerinin gecenin içinde kaybolmasına neden oluyordu. Ceketini temizlenmişti ve parmaklıklardan birine bağlanmış bir ipe asılıydı. *Kuruyor*, diye düşündüm.

“Üşüyor musun?” Bunu, gerçek bir endişeden çok söyleyecek bir şey olması için sormuştum. Kumaşı altına sermişti ve hareket ettiğimde kafesin zemininde kayarsa demire değil kumaşa çarpabilmek adına kumaş kenarları parmaklıkların dibine kadar uzanıyordu.

“Hayır,” dedi parlak bir gülümsemeyle. “Ama bazı insanlar kalbimin buzdan yapıldığını söylüyor.”

“Bunu tavsiye olarak alacağım,” dedim ama aklım başka yerdeydi. Vermem gereken bir karar vardı. Annemin özgürlüğü için babamın diğer yaylarını, oklarını ve tuzaklarını kasaba halkına teslim mi edecektim yoksa Yıldız Taşları’ndan geçmeyi deneyip babamı geri mi getirecektim?

Onsuz ya da Hulanna’sız, sadece annemle keçilerin olduğu kulübede bir hayat hayal edebiliyordum. Böyle yaşayabiliydik. Ama bunun annemi mahvedeceğini biliyordum. Beni de mahvederdi. Ve sonunda, kalbimde filizlenmeye başlayan ezici nefret beni yiyip bitirecekti ta ki kara bir gecede ben...

“Bazen kötü düşünceleri duyabildiğimizi biliyor muydun? Seninkiler gerçekten kara,” dedi Scouvrel.

“Seni ne ilgilendiriyor?”

Omuz silkti. “Senin tutsağın olduğum sürece kendini öldürmemeni tercih ederim. O zaman başıma ne geleceğini kim bilebilir?”

Homurdandım.

Zihnimde oyun oynadığımda, çemberin içinden geçmek, sindirebildiğim tek çözümdü. Annem anlardı. Özgürlüğüne kavuşmanın bir yolunu bulurdu. İnsanlarla arası benden daha iyiydi.

Ama anahtara ihtiyacım olacaktı. Kitapta okuduğum şiirin onu bulmama gerçekten yardımcı olup olmayacağını merak ettim. Her kelimeyi hatırlamaya çalışarak yüksek sesle söyledim.

“Derinlere daldığın bir çemberde,” diye mırıldandım.

Scouvrel kıkırdadı.

“Rüzgârın esmediği bir yerde.”

Gülümsemesi şeytani bir hal aldı ve beni de kötü birine dönüştürmek istiyormuş gibi bana baktı.

“Pisliğe değil, derinlere gömülüsün.”

Dudaklarını yaladı.

“Nefesini tut, ölümle flört ediyorsun.”

“Sevimli,” dedi, kelimeyi ilk kez tadıyormuş gibi uzatarak. “Şairsin demek. Üzerine oturduğun şeyler hakkında hep mısralar mı söylersin? Benim üzerime de oturabilirsin. Kahramanlığımdan ilham alan başka bir şiir daha olması işime gelir.”

“*Başka* bir şiir mi?” diye sordum kuru bir sesle. “Aynen, oldu.”

Ama aklım sözlerinde ve gözlerindeki parıltıdaydı.

Üzerine oturduğum şeyle ilgili bir şiir.

Kuyu.

Kasabadan daha eskiydi. Burada inşa edilen ilk şeydi.

Şiirin mısralarını düşündüm. Haklıydı. Bu bir kuyu anlamına gelebilirdi. Anahtar suyun altına gömülmüş olabilirdi. Onu elde etmek için nefesimi tutmam gerekecekti. Ve onu elde etmek için ölümle flört edeceksem, çok uzun bir yol olmalıydı.

“Aşağısı karanlıktır,” diye mırıldandım.

“Bir oyuna ne dersin?” diye sordu Scouvrel.

“Oyun oynayacak havamdaymışım gibi mi görünüyorum?” dedim tıslarcasına, kasaba meydanını tarayarak. Kasabanın ışıkları birer birer söndü. Sadece hanın ışığı hâlâ yanıyordu. Turuncu ışık huzmeleri çizgiler halinde meydana düşüyordu ama kuyunun içinden bu ışıkları göremezdim. Bu şiddetli karanlığın ortasında suyun altına girme düşüncesiyle ürperdim.

“İyi bir oyun için hep havamdayımdır,” dedi Scouvrel. “Ayrıca bu oyunun sana yardımı olacaktır.”

“Nasıl?” Bu tek kelimeye olabildiğince fazla zehir kattım.

PERİ AVCISI

“Eh, su altına girmek hoş olmayacaktır. Bir oyun kafanı dağıtabilir. Ayrıca aradığını bulursan, onu kullanmak için bana ihtiyacın olacak. Neden oyunumu oynamıyorsun? Kazanırsan sana anahtarı nasıl kullanacağını öğretirim.”

“Ya sen kazanırsan?”

“Bir öpücük daha alacağım.”

“Bir parça ilgi için bu kadar çaresiz olacağını kim düşünebilirdi?” diye mırıldandım ama gözlerinin tehlikeli bir şekilde parlaması beni endişelendirdi. Sanki sinirimi bozmuştum.

“Nasıl bir oyun?” diye sordum, kemerimden kafesi çözerek. Ben kafesini toplanan karların üzerine bırakırken beni şüpheyle izledi.

“Doğru mu yalan mı?” dedi gülümseyerek.

“Yalnızca doğruyu söyleyebileceğini sanıyordum.”

Kuyuya girersem, tamamen giyinik giremezdim. Giysilerim beni sürüklerdi ve yüzeye çıktığımda ıslak olurlarsa hipotermiden ölebilirdim. Gönülsüzce soyunmaya başladım, önce yün pelerinimi kar tutmasın diye katladım, sonra çizmelerimi ve kemerimi çıkardım.

Ben soyunurken Scouvrel şüpheli bir tavırla, “Ya da *Baştan Çıkarma* oynayabiliriz,” dedi. “O oyuna bayılıyorum.”

Kimsenin pencereden dışarı bakmamasını umarak etrafıma baktım. “Kapa çenenini.”

“O zaman *Doğru mu yalan mı?* oynuyoruz,” dedi geniş biri sırıtışla.

Yolun kalanında soyunurken ona bakmamaya çalıştım ama son bir görev için göz bağımı geri taktım. Beceriksizce kovayı kuyuya bıraktım, tüm ip makarasını serbest bıraktım ve ardından düğümü iki kez kontrol ettim. Ağırlığımı tutar mıydı? Buna mecbur kalacaktı.

“Karda çıplakken çok güzel görüldüğün doğru mu yalan mı?” dedi.

“Çıplak değilim. İç çamaşırlarım üzerimde.”

Güldü.

Göz bağıını çıkardım ve elbise yığınının üzerine bıraktım ve ona öldürücü bir bakış attım. “Neden daha az kişisel konulara odaklanmıyorsun?”

Bu sefer kahkaha attı. Bundan zevk alıyordu.

“O zaman oynayacak mısınız?”

“Neden olmasın?” diye mırıldandım. “Ancak ödülün ayrıntıları en sonunda belirlenecek.”

“Söz veriyorum,” dedi elini havaya kaldırarak. “Beni öptüğün sürece beni tekrar kafese sokmak için gereken tüm nitelikleri ekleyebilirsin.”

Ona gözlerimi devirdim ve kafesin sapını ağzıma sıkıştırdım. Kuyudayken onu burada bırakmaya cesaret edemedim. Ya birisi onu çalarsa? Ya kafesin kapısını açarlarsa?

Körü körüne kemerimi aradım ve sonra kemerimi kulptan geçirip bağladım. Kuyudan inerken ipe bağlayabilirdim.

Beni bekleyen ipi bulmakta zorlanmıştım. Çok uzağa uzanarak dengemi kaybetmekten çok korkuyordum ve ipi gerçekten göremeyecek kadar kördüm.

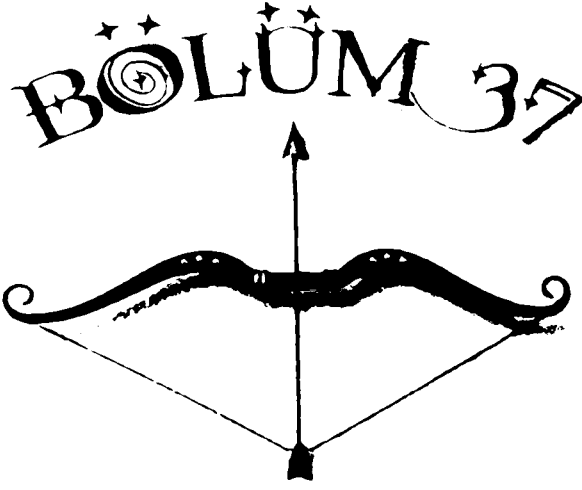
Scouvrel yardımcı olurcasına, “Biraz sağında,” dedi.

Hiçbir şey söylemedim. Ağzım doluydu.

İpi yakalayıp diğer elimle de tuttum ve korkup vazgeçmeden önce ağırlığımı ipe verdim. Düşeceğime kuşku yokmuşçasına karanlıkta sallandım.

Başlıyorduk.

Bu işe yarasa iyi olurdu.

Sert kuyu ipinden kayarken ellerim soğuktan çoktan uyuşmuştu. Ağırdan alıyordum. Ciddi ciddi kayarak avuç içlerimi yaralamak istemiyordum, bu yüzden babamın bana uzun zaman önce öğrettiği yöntemi uyguluyordum: Ellerimi ve ayaklarımı kullanıyor, güvenlik önlemi olarak ipi sol baldırımın etrafında belirli bir şekilde büküyordum.

Dikkatli ol Allie. Derin nefes al. Dikkatli hareket et. Çıplak tenim şimdiden soğuktan kurumuştur. Kör bir halde karanlıkta kaldığımdan suya ulaştığımı anlamamın tek yolu ayaklarımın suya değmesi olacaktı ve o zaman işler daha da soğuk bir hal alacaktı.

Burada bir ruh izi olmasını diledim; olmaması beni endişelendiriyordu. Belki de kafesin bulunduğu mağara sadece aralıklı olarak kullanılırken kuyu çok fazla kullanıldığından dağılmıştı. Ya da belki vahşi bir kaz avındaydım. Babamla birlikte yüksek ovalarda yaban kazları kovalamış, kocaman sürülere gülerek koşarken orada kalan hortlakları tekmelemiştim. Babam kurutulmuş kaz etini severdi. Herkes severdi. Genellikle Kış Gecesi için satardık.

Dişlerim birbirine vururken Kış Gecesi'ni düşünmemeye çalıştım.

Scouvrel kafesinden, “Rüyalarımda bu topraklarda dans ettim ve seni gördüm,” dedi. “Doğru mu yalan mı?”

“Bu çok zavalıca bir oyun,” dedim dişlerimin arasından. “Çünkü yalan söyleyemezsin.”

“Ya da belki de yalan söyleyemememizdir asıl yalan olan. Belki de bu sadece insanların bizim hakkımızda söylediği bir şeydir.”

“Doğru,” dedim dişlerimi sıkarak. İp hatırladığımdan daha uzun görünüyordu. Tüm Periler, *Ah seni rüyamda gördüm*, deyip kızların avuçlarında yağ gibi dönmesini mi bekliyordu? Tereyağı olsaydım, o zaman kış yağı olurdum; soğuk ve sert. “Doğruyu söylüyorsun.”

“Evet. Sıra sende.”

“Kafese koyduğumda niyetim seni öldürmektir,” dedim. “Doğru mu yalan mı?”

“Doğru,” dedi. “Daha zor bir şey sormayı dene.”

“Bunu biliyordun ve korkmadın mı?”

“Seni öpmem hoşuna gitti,” dedi soruyu duymazdan gelecek. “Doğru mu yalan mı?”

Bunu sorarken gözleri biraz fazla parlaktı. Cevabı öğrenmek için can atıyor gibiydi. Bu durumda istediğini almaya-caktı.

“Ne cevap verirsem vereyim, yalan olduğunu söyleyeceksin,” dedim. “Hile yapıyorsun.”

Ayak parmaklarım soğuk suya değdiğinde irkilerek dişlerimin arasından tısladım. İpe doladığım ayağımı yerinde tutmaya çalışarak özenle kemeri ipe bağladım.

“Hile yapmıyorum. Bilgi topluyorum. Bir oyun oynamanın daha iyi bir yolu var mı?” Göz kırptı, bense karanlıkta kaşlarımı çattım. En azından onu görebiliyordum.

PERİ AVCISI

“Umarım düğüm tutar da ben dönene kadar boğulmazsın,” dedim.

“Endişen beni etkiledi.”

“Etkilenme.”

O cevap veremedi ipi bıraktım, düşerken derin bir nefes aldım ve suya girerken yüzümü buruşturdum. Yüzeyi geçtiğim an, suyun içinden geçen altın rengi izi görebildim. Yakınımdaki kuyu duvarına döndüm ve kendimi sertçe iterek izin peşinden gittim. En azından burada bir şey olduğunu biliyordum. Gölgeleeri kovalamıyordum. Hava ve gökyüzü diyarıyla tek bağlantım olan sert halat bacağıma değdi.

Ne kadar derine inmem gerekiyordu? Etrafımdaki kuyunun sümüksü duvarlarını, yüzyıllardır kullanımdan kayganlaşmış kaba taşlarını hayal edebiliyordum. Onu suların çekildiğı yıllarda, su yüzeyinin binlerce fersah uzakta görüldüğü zamanlarda görmüştüm. Hiçbirimiz ne kadar derine indiğini bilmiyorduk, sadece kuraklık ne kadar kötü olursa olsun burada her zaman su bulmayı başarmıştık.

Anahtara ulaşmak için ve aldıktan sonra dönmek için ciğerlerimde yeterince oksijen kalacak mıydı? Atalarım onu ne kadar derine saklamış olabilirdi?

Paniğe kapılmamaya çalıştım. Bu sadece durumu daha da kötüleştirirdi.

Tam olarak şiirdeki gibi hissettiriyordu: Sanki buraya inerek ölümle flört ediyordum. Mezarın tam boğazındaydım sanki. Annem ne yaptığımı bilseydi, korkudan bayılabilirdi.

Annem. Babam. Hulanna. Onlar için başarmalıyım.

Beni bu kapkara derinliklere götürmesi için korkumdan beslenmeye çalıştım.

SARAH K. L. WILSON

Belki de Hulanna aslında benim düşmanım değildi. Belki de çembere geldiğinde öyle görünmüştü. Belki de tüm bunlar cazibeden başka bir şey değildi.

Ayaklarımı daha sert oynattım. Ciğerlerim yanmaya başlamıştı ve altın iz hâlâ derinlere iniyordu.

Başaramayacaktım. Yeterli oksijenim yoktu.

Artık ciğerlerimin acıması dışında hiçbir şey düşünemiyordum. Çok fazla acıyordu.

Altın iz nihayet kuyunun yanında küçük bir kuytuda sona erdiğinde ciğerlerim çığlık atıyordu. Elimi karanlığa uzattım, tahmin etmem gerekirse bu kayıp bir taşı ve içine sıkışmış anahtarı buldum. Hayal kırıklığına uğramış bir halde çekiştirip durdum.

Zamanım tükeniyordu.

Böyle ölecektim.

Tüm bu yaşananların adaletsizliği beni öfkeyle doldurdu. Ben, Alastra Hunter, buraya kimsenin saklamaması gereken bir anahtarı almaya çalışırken aptal bir kuyuda, yanımda alaycı bir Peri'yle ölecektim!

Anahtar hareket etti.

Elimi çevirdiğimde serbest kaldı.

Yeterince zamanım kalmamıştı!

Ayaklarımı yüzeye doğru hareket ettirdim. Yüzeye çıkmak için umutsuzca savaşıırken acı her parçamı kör ediyordu. Başaramayacaktım.

Bilincimin kaydığını hissedebiliyordum.

Bunu güce çevir Allie!

Nefes almaya ihtiyacım vardı.

Paniğe kapıldım ve ayaklarımı daha güçlü savurdum. Ani tepkiler veriyor, kayaların ellerimi ve ayaklarımı zedeleyip hırpalamasına sebep oluyordum.

PERİ AVCISI

Bir ciğer dolusu su çektim. Boğazım tıkanıyordu, boğuluyordum, ölüyordum.

Sonra kafam yüzeyi geçti. Öksürüyor, ipe tutunurken suyun her zerresini kusuyordu,. Dayanabileceğimi sanmıyordum. Tutunamayacaktım. Boğulacaktım.

“Kendime çekidüzen vermem gerektiğini söylemiştin. Kendi kusmuğunda yüzüyorsun.”

Zayıflığımla alay ettiği için ona duyduğum öfke yüzeye çıktı ve titreyen bacağıma ipe dolayıp kafesin olduğu yere kadar ittim.

Peri, “Şok edici bir şekilde, yine de seni öpmeyi çok isterim,” diye alay etti.

“Berbat birisin,” diye hırıldadım, kemeri ipten alıp belime bağladım. Şu anda onu dişlerimle taşıyamazdım, nefesi bile zar zor alabiliyordum. Başımı ipe yasladım; tutunuyordum ama tırmanamayacak kadar zayıftım.

Tırmanmaya başlamazsam daha çok zayıflardım, sonra burada hipotermiden ya da boğularak ölürdüm.

Ve kasabanın kuyusunu şimdiye kadar kirlettiğimden daha da kötü kirletirdim.

Scouvrel, “Bunu az önce beni çoğunlukla çıplak vücuduna bağlayan kız söylüyor,” dedi ve bana ince iç çamaşırlarımın ıslak tenime nasıl yapıştığını hatırlattı.

Bakmaması gerekiyordu! Aşağılayıcıydı! Öfke bana tırmanmak için ihtiyacım olan gücü verdi. O konuşmaya devam ettikçe daha yükseğe tırmanıyordum.

“Sizin dünyanızda benim kadar sevimlisini bulmanın imkânsız olduğunu biliyorum ama sevgililerinizi tuzağa düşürmek ve onları çoğunlukla çıplak vücudunuza bağlamak zorunda kalırsanız, o zaman yanlış bir şey yapıyorsunuz demektir.”

SARAH K. L. WILSON

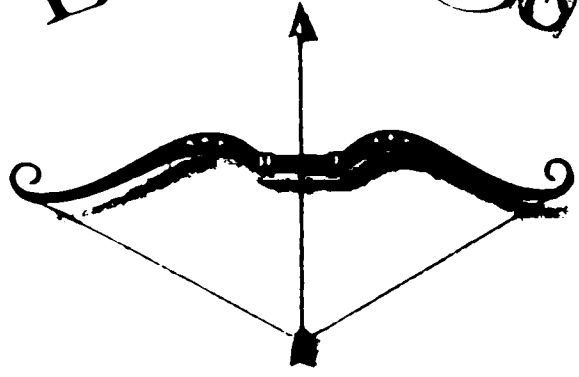
“Senden nefret ediyorum,” dedim nefes nefese. Boğazım acıyordu ve ciğerlerimde hâlâ su varmış gibi hissediyordum. Boğulacak gibi hissediyordum. Ama sözlerine duyduğum öfke beni yukarı doğru itti, ta ki ipin asılı olduğu tahta kirişe ulaşana kadar ve son bir öfke patlamasıyla ipi kaya çıkıntısına savurdum ve kenarından ince kar tabakasına düştüm.

Kafes kayaya çarptı, Scouvrel yüksek sesle küfretti.

“Hak ettin bunu,” diye inledim. “Söylediğin şeyler yüzünden.”

“Bana teşekkür etmen gerekiyor,” diye tısladı. “Az önce hayatını kurtardım.”

BÖLÜM 38

On dört yaşımdayken Olen’in benimle Işık Festivali’nde dans edebileceğini düşünmüştüm. Tüm kasaba heyecanlıydı çünkü Kraliçe Anabetha, Faramore şehrinde taç giymişti ve taç giyme törenini kutlamak için hak iddia ettiği her kasabaya gece ışıkları göndermişti. Görünüşe göre Skundton onun sınırları içindeydi ve gece ışıklarımız önceki gün seyyar satıcı tarafından getirilmişti.

“Bunu kurduktan sonra aylarca ormanda hortlak görmeyeceksiniz,” diye söz vermişti bize satıcı.

Olen’a bu yıl kesinlikle dans etmek istediğimi utangaç bir şekilde ima etmiştim ve o da bu dileği gerçekleştireceğini belli eden gizli gülümsemesini sunmuştu.

Ama o gece, dans pistinin kenarında oyalanıp fırsat kollarken Heldra yanıma gelmişti.

Hulanna’ya gülümseyerek, “Olen’la bütün gece dans etmeye karar verdim,” dedi. “Pek çok kız topallamasını ona karşı kullanırken benim bunu yapmam çok tatlı değil mi?”

Bakışlarımı Olen’in son on dakikadır durduğu yere çevirdim, gergin bir şekilde ellerine bakıyordu. Bana baktı, yüzü kızarmıştı, sonra Heldra’ya baktı ve gecenin kalanında bakışları Heldra’da kaldı. Heldra’nın her zamanki kabadayılığından daha fazlası olduğunu o zaman anlamalıydım.

“Benim kadar iyi erkeklerin olmaması ne yazık, sence de öyle değil mi Allie?” diye sordu. “O zaman içlerinden biri sıradan bir kızla bütün gece dans etmeye karar verebilirdi ve sen burada bu kadar solgun görünmek zorunda kalmazdın.”

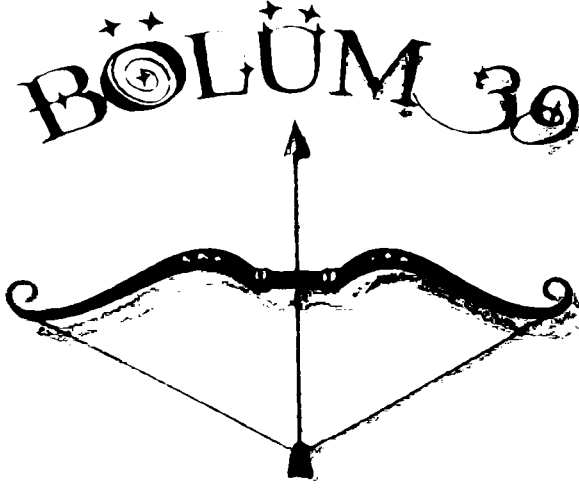
İçim öfkeyle dolmuştu ama konuşan Hulanna’ydı ve her zamanki tatlı, yarı rüya gibi ifadesiyle eğilip, “Duyduğuma göre Branchtrimmer’ın oğlu Lacey Turnhill’le evleniyormuş,” dedi.

Heldra’nın yüzü bembeyaz oldu ve uzaklaştı. Herkes Daelen Branchtrimmer’ın, Lacey’yle çıkmaya başladığı geçen aya kadar Heldra’yla çıktığını biliyordu.

“Bu pek hoş değildi,” dedim yavaşça.

“Kimse kardeşime böyle davranamaz,” demişti Hulanna sessizce ve sonra bana bakmıştı. “Olen’la dans etme. İki sol ayağı var.”

Ayakları olmasa ve bizim Minebasher’da olduğu gibi sadece tahta yumruları olsa bile onunla dans ederdim. Ama ne o gece ne de sonraki herhangi bir gece buna şansım oldu.

Yapabildiğim tek şey, bizi dağ ovasındaki çadıra geri götürmek ve ateş yakmak olmuştu. Ve bu, olması gerekenden beş kat daha uzun sürmüştü. Parmaklarım kalın ve beceriksizdi, zihnim bulanıktı ve her bir parçam bitkindi. Scouvrel'in alayları ve iğnelemeleri olmasaydı pes edip bir yerlerde bayılırdım. Soğuktan ölmüş bile olabilirim. Umursamak için kendimi zorlayamıyor gibiydim.

Ben nihayet ateşi yakarken Scouvrel'in Kedikuş' dediği bir şey aniden yanımdan geçip ateşin diğer tarafına kondu ve uzun çimenlerle karın arasında yayıldı. Halüsinasyon gördüğümü sandım. Çadırdan bir battaniye aldığımı ya da onu Scouvrel'in kafesini ve bitkin bedenimi örtmek için kullandığımı bile hatırlamıyordum.

Uyandığımda şafak çoktan sökmüştü. Biri adımı sesleniyordu.

"Allie? Orada mısın?" Nefesim kesildi. Olen'di!

Başka bir şey fark edemedim ayağa kalktım. Birbirine dolanmış saçlarımı –yattığım buzlu zemindeki donmuş çimler aralarına girmişti– gözlerimin önünden çektim ve olabildiğince hızlı bir şekilde parmaklarımla saçlarımı tarayıp her zaman ki gibi omzumdan sarkacak şekilde ördüm.

* Owlgriffin: Kanatlı bir kediyi andıran, baykuş yüzüne sahip bir yaratık. (ed.n.)

“En azından battaniyeyi kafesten çeker misin?” diye şikâyet etti Scouvrel.

Göz bağıını yukarı ittim ve battaniyeyi dikkatlice kafesten çektim.

“Allie?” diye seslendi Olen.

“Buradayım!” Sesim sert ve cılızdı. Öksürdüm, harcadığım çabadan ciğerlerim ağrıyordu. Dün gece suda nefes almıştım. Ölmeliydim.

Yaşananları hatırlayınca ağlamak istedim ama insanların kurtarmak için *ikinci* eseri bulan kızlar ağlamazdı. Bunun yerine omurgamı dikleştirdim ve o duygu her neyse... onu içimdeki ateşi besleyecek şekilde yaktım.

Ben daha toparlanamadan Olen önümde belirdi. Gözlerimi ve yüzümü ovalayarak donmuş çimenleri ve çam iğnelerini silkeledim. Muhtemelen berbat görünüyordum. Umutlar ve acılar yumağı gibiydim.

Yavaşça yaklaşıyordu; canının yandığı, her adımında yüzünü buruşturmasından belliydi.

“Çaydanlığı kaynatayım,” dedim kalın bir sesle ama başını salladı. Oturmadı. Sadece bana baktı ve yüzümün renklendiğini hissettim.

“Demek dışarıda kaldın,” dedi.

Açık düzlüğe baktım. Kesinlikle bir çatı altında uyumamıştım. “Öyle görünüyor.”

“Hayır, demek istediğim artık avcı değilsin. Dışarıda kaldın, yani işsizsin.”

Dün gece Scouvrel’in beni kızdırdığını düşünmüştüm ama Olen’in soğuk sözlerine duyduğum öfkeyle karşılaştırıldığında o hiçbir şeydi. Umursamıyordu. Sırtındaki askıdan sarkan mandolini gördüm.

PERİ AVCISI

“Çalmak için mi buradasın?” diye sordum, her kelimem buz gibiydi.

Dünyamın elimden alınmış olması umurunda değildi.

“Artık kimse bu aptal çemberi umursamıyor Allie,” dedi başını sallayarak.

O zaman kulübede dolaşmak bile canını yakarken neden bu kadar yolu yürümüştü?

“Umursadığını sanıyordum. Onu korumaya çok kararlı olan sendin.” Sözlerime meydan okuma kattım.

Bana yardım et! dedim içimden ona. *Onu korumama yardım et! Onları kurtarmama yardım et!*

Donmuş çimlere tekme attı. “Aptaldım. Başkan haklı. Buradaki tek tehdit, ortalığı karıştırdığımız için oluştu. İşleri daha da kötüleştirdik. Kendi haline bırakırsak tehdit ortadan kalkar.”

“Peki ya baban?” Elimi kalçalarımından birine koydum.

“O gitti,” dedi, sesi sertti. Tekinsizdi.

Homurdanarak başımı salladım. “Öyleyse burada ne yapıyorsun?”

“Kasabanın sana ne dediğini duydum. Tuzaklarınızı indirmenize ve oklarınızı teslim etmenize yardım etmek için buradayım. Seni önemsiyorum Allie. Başının belaya girdiğini görmek istemiyorum.”

Kafam karıştı; sanki öfke, mantıklı düşünceyi yakıp kül etmişti. Beni parçalamak için mi buradaydı? Beni her seferinde biraz parçalamak için. Ve bana *iyilik* yaptığını mı düşünüyordu?

“Umursadığın kişinin Heldra olduğunu sanıyordum.” Sözlerim sertti.

Uzaklara baktı, yanakları pembeleşti. “Seni de önemsiyorum”

Yüksek sesle alay etmem üzerine gözleri bana döndü ve yalpalayarak bir adım attı, kolunu belime doladı ve beni öptü. O kadar beklenmedikti ki tepki vermem bile bir dakikamı aldı.

Olen'ı her zaman sevmiştim. Onu öpmeyi düşünmüştüm. Birçok şey hakkında düşünmüştüm.

Ama yine de...

Böyle değildi. Bana güvenmediği bu günlerde olmazdı.

Hoşuma gitmemişti. Bunu sadece benden bir şey almak için yapıyormuş gibi geldi.

Daha da kötüsü, bunu dün Scouvrel'la paylaştığım öpücükle karşılaştırmadan edemedim. Beni öpmek *istemmişti*. Ödül almanın aracı değil, direkt ödülün kendisiydi. O öpücük... Eh, hâlâ onu düşünüyordum, bu düşünceyle hâlâ içim ürperiyor ve kızarıyordum. O öpücük bunun gibi değildi. Bu donuk ve cansız hissettirmişti. Yıllarca hayalini kurduktan sonra onu istemeliydim ama yine de içi boştu.

Öpmeyi bırakıp geri çekildi. Gözleri tutkudan daha fazlasıyla parlıyordu; tahrik olmuştu.

“Bu ne içindi?” diye sordum.

“Geri gelebilirsin Allie. Skundton'daki hayata dön, her zaman olduğu gibi olabilir. Arkadaş kalırız. Kenarda oturur, insanları izleyip konuşuruz. Danslarda keçi peyniri lorları ve balla midemizi bulandırır, annelerimizin yakacak odun bulmalarına yardım ederiz. Tüm bunları, bu tramvayı arkamızda bırakırız. Benimle gel.”

“Ya sonra?” diye sordum, sesim düşündüğümünden daha sert çıktı çünkü bu bana mutlu bir gelecek gibi gelmiyordu. İçinde babam ya da Hulanna yoktu. Ve içinde kasaba avcısı olarak ben de yoktum. Çember tekrar açılırsa neler olabileceğini hesaba katmıyordu. Sunduğu gelecek, kafaları bir kar yığınınına

PERİ AVCISI

sıkışmış insanlar içindi. Aptallar içindi. Soğuk bir rüzgâr esti, yüzümüze buzlu parçacıklar üfledi ve pelerininin içine saklanmama neden oldu. “Sonra ne olacak? Yine de Heldra’yla evlenecek misin?”

Uzaklara baktı.

“Öyleyse beni neden öptün?” Çenemi tutamadım. Öpücüğü dudaklarımda acı tat bırakmıştı.

“Hadi ama Allie,” derken sesi acı içindeydi.

“Seni annen mi gönderdi?”

Dudağını ısırdı ve ardından sinirli bir şekilde başını salladı. “Annen Thatcherlarda mutlu değil. Ama pes edip tüm bu inatçılığı durdurursan gelip bizimle yaşayabilir. Annem, şey, arkadaşını geri istiyor.”

“*Annen* seni beni öpmen için mi gönderdi?” Sesim daha önce hiç duymadığım bir perdeye yükseldi. Daha da utanmış görünme zarafetine sahipti. “Babandan ne haber? Onu geri istemiyor mu?”

Tıslayarak nefesini verdi. “Tabii ki istiyor!”

“Eh , bunu yapmanın yolu pes etmek değil Olen! Savaşmalıyız! O çembere dönmenin ve onu geri almanın bir yolunu bulmalıyız!”

“Sadece bu işin peşini bırakamaz mısın Allie?” diye bağırdı, ifadesi öfkeyle çarpılmıştı.

Etrafımızda uğuldayan rüzgârla aynı güçle özdenetimimi zorlayan öfkem de ona katıldı.

“Aptalın tekisin Olen Chanter. Ve korkaksın. Neden bir kere de *denemiyorsun?*”

Bana yaklaştı, sözleri hançer gibiydi. “Neden bir kez olsun öfkeli bir ucube olmak yerine normal bir kız olmuyorsun?”

“Neden bahsediyorsun sen?” Soğuk ve acı verici bir şey öfkemi kırbaçladı. Bilmiyormuş gibi davransam bile neden bahsettiğini bildiğimi fısıldayan bir şeydi. İnsanların beni böyle gördüğünü her zaman biliyordum. Bunun doğru olduğunu biliyordum.

“Her zaman çözman gereken bir sorunun var Allie. Her zaman düzeltebileceğini düşündüğün bir şeye kızgınsın. Asla kimseye güvenmiyorsun. Mutlu olamıyorsun. Şimdi de hepimizi kendin gibi perişan etmek istiyorsun.”

“Buraya gelmemeliydin.” Hata olmasın diye her kelimeyi telaffuz ettim. Zorla dudaklarımın titremesine engel oldum ve onun yerine öfkenin içimi doldurmasına izin verdim. Ama tüm vücudumun titremesine engel olamıyordum. Öfke bunu bir insana yaptırabilirdi.

İyi bir kız olacağımı ve sadece pes edeceğimi mi düşündüler? O zaman beni tanımıyorlardı.

Hiçbir şeyden vazgeçmezdim.

Ve ben iyi bir kız değildim.

“Haklısın,” dedi Olen sertçe. “Zamanımı boşa harcadım.”

Daha fazla bir şey söyleyemeden fırtına gibi uzaklaştı. Rüzgâr neredeyse pelerinini sırtından çekip alacaktı. Gözyaşlarına boğuldum. Kimse beni göremiyorken ağlamak güzeldi. Zayıflığımı kimse öğrenemeyecekken berbat hissetmek güzeldi.

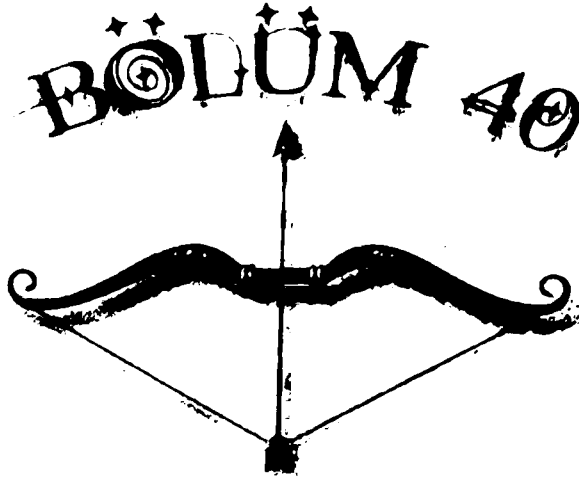
Çadıra girip kafesi küçük şiltenin yanına koyduğumda ve gümbürtüyle üzerine oturduğumda gözyaşlarım gözlerimdeki bağı sıırılsıklam etti. Dışarıda, buz gibi rüzgâr şiddetle çadıra saldırıyordu. İçeride ise donmuştum ve bu sadece fiziksel değildi. İçimde bir şeyler katılaşıırken damarlarımda buz geziniyormuş gibi hissettim.

PERİ AVCISI

Yarın o tek boynuzlu atı yakalayacaktım. Sonra da anahtarı kullanıp çemberden geçecek ve babamla kız kardeşimi serbest bırakacaktım. Ve kimse beni durduramayacaktı. Ne Olen ne de tüm kasaba.

“O çocuğa âşıksın,” diye sordu Scouvrel karanlıktan. “Doğru mu yalan mı?”

“Yalan,” diye tısladım. Ama asıl yalan olan cevabımdı.

Kampımı toplayıp annemin bana verdiği çantaya koyarken ağlamadım. Buna boyun eğmek, kasabanın ve ailem dışındaki herkesin reddedilmesinin bende hissedebileceğim yaralar bıraktığını kabul etmek olurdu ve onlara asla bu tatmini yaşatmayacaktım. Özellikle Olen’a.

Toplanmayı bitirdiğimde tekrar ateş yaktım. Ateş yandığında yanma kafesi koydum. Ancak o zaman göz bağımı çıkarıp anahtarı inceledim.

Scouvrel, “Gördüğün en güzel şey,” dedi. “Doğru mu yalan mı?”

“Yalan,” dedim. Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi ama bunu asla kabul etmezdim.

“Bu anahtarı nasıl kullanacağını biliyorsun,” dedim düşüncelerim yüzünden kızarmamaya çalışarak. “Doğru mu yalan mı?”

“Çemberin nasıl açılacağını biliyorum,” diye onayladı.

“Anahtarla mı?” diye sordum. Muhteşemdi, görünüşte altındı, ancak muhtemelen gerçek altından yapılmamıştı. Skundton’da kimsenin altını yoktu. En azından bu kadar fazlası yoktu.

“İstedğim zaman açabilirim,” dedi.

“Nasıl açacağımı söyler misin?” diye sordum.

PERİ AVCISI

Anahtardan çemberi açmasını istemeye çalıştım. Hiçbir şey olmadı.

“Oyunumuz hâlâ bitmedi,” dedi Scouvrel. “Oyunları yarıda kesmem. Hiçbir şey için yapmam bunu. Kitabındaki kuralları okumadın mı?”

Ayağa kalkıp anahtar deliği bulmak için her taşı inceleyerek homurdandım. Herhangi bir tür kilit arayarak çimleri kontrol ettim ancak bir saat geçtikten ve hem normal hem de ruhsal görüşle alanın her santimini inceledikten sonra pes etmek zorunda kaldım. Anahtarı kullanmanın bir yolu yoktu.

“Anahtarı kullanmak için tek boynuzlu atı yakalaman gerekiyor,” dedi. “Doğru mu yalan mı?”

Ona dikkatli bir bakış attım. “Doğru?”

Sırıttı.

Harika. Bunun için bir silaha ihtiyacım vardı. Ve kasaba yayımı almıştı.

Anahtarı tekrar elimde çevirdim.

“Hiçbir şey yapmayan, hiçbir işe yaramayan bir anahtarın ne anlamı var?” diye şikâyet ettim.

Scouvrel, “İşe yarıyor,” dedi. “Sadece yanlış yapıyorsun.”

“Bu buz gibi rüzgârda gömleğin olmadığı için üşüyorsun,” dedim huysuzca, çakmaktaşımı ve bıçağımı toplarken. “Doğru mu yalan mı?”

“Yalan.” Sesi şakacıydı. “Benim sadece kalbim buz gibidir.”

O zaman sıkıntı yoktu. Rüzgâra karşı derisinin nasıl sertleştiğine ya da hazırlanırken kaslarının nasıl esnediğine bakmamaya çalıştım. Bakmak adil değildi. Dün gece tenime çok fazla bakması hoşuma gitmemişti.

Ceketini parmaklıktan çözdü, üzerine giyebilmek için silkeledi. Buz ve soğuktan kaskatı olmuştu. Giyinirken omuzlarının ve kollarının kasları esniyordu.

Hayal kırıklığıyla homurdanarak göz bağımı geri taktım ve ailemin kulübesine doğru yola koyuldum.

Orman yolları çok sessizdi. Gözlerimi bağlayıp endişeyle yolları izledim. Bir sincap cıvılamadı ya da görünmedi. Bir kuzgun gılgılamadı ya da bir bülbül ötmedi. Ne önümüze bir tavşan çıktı ne de bir keklik geçti. Gölgede hiç hortlak yoktu.

Evet, rüzgârlı ve soğuktu. Evet, fırtına bulutları Skundton üzerinde birikiyordu ve daha fazla kötü havanın geleceğini gösteriyordu. Yine de bunun, buranın bu kadar sessiz olacağı anlamına gelmemesi gerektiğini düşünüyordum.

Kulübemizin açık tuttuğumuz alanının hemen dışında geyiği gördüm. Tam patikada ölü yatıyordu, muhteşem boynuzu öyle genişti ki babam burada olsaydı muhtemelen onu barakanın kapısına asardı. Ama geyikte ok yoktu. Bunun yerine, göğsünde büyük kan izleri vardı. Üç taneydi, yumruğum kadar genişti. Bu görüntü karşısında tısladım. Tek boynuzlu atın işiydi.

Ancak bıraktığı izlere rastlamamıştım ve göz bağımı çıkaran kadar da onun buradan geçtiğine dair bir iz görememiştim. Göz bağımı çıkarır çıkarmaz gördüm: Yolunu ormana doğru çizen parıldayan, mor bir izdi.

Homurdandım.

“Çocukken bir tek boynuzlu atı tuzığa düşürdüm ve o benim bir dileğimi yerine getirdi,” dedi Scouvrel. “Doğru mu yalan mı?”

“Bana yalan gibi geldi,” dedim. “Bu dünyada hiçbir şey dilekleri yerine getirmez.”

Kıkırdadı. “Ne kadar soğuk ve fena bir kalbin var Küçük Avcı. Ve sadece bilmen için söylüyorum: Şu anda oyunu ben kazanıyorum.”

“Hile yapıyorsun. Doğru mu yalan mı?”

“Her zaman.”

Kabul etmek istemiyordum ama geyiğin görüntüsü beni sarsmıştı. Bunun gibi bir geyiğin ne kadar güçlü olabileceğini, –onu devirmek için bir okun ne kadar isabetli olması gerektiğini– tam gözüne yapılan bir atışın bile bunu başaramayacağını biliyordum. Ölürlen bile koşmaya devam edebiliyorlardı. Bu koşamamıştı bile. Kanı çimenlerde ve karda birikmişti, yoğun bir sonbahar kokusu vardı.

Boğazımı temizledim ve göz bağını tekrar yerine çekerek evimize doğru ilerledim.

Keçi ağılının yanındaki ağaçların arasından geçtim ve birden nefesim kesildi.

Bir şey keçilerimizi katletmişti. İnsan olmayan bir şey... Bağrsak izleri, kan birikintileri ve kürk artıkları, davet edilmediğim bir partinin korkunç flamaları gibi çitlerin üzerine dağılmıştı. Tek parça halinde bırakılan, birkaç santim uzunluğunda bir uzvu kalan tek keçi bile yoktu. Ama bir sürü parça vardı. Sürümüzün tamamının öldüğünü ve çoğunun yenmediğini bilmem için yeterliydi.

Saframın boğazımdan yükseldiğini hissettim. Vahşi peri yaratıkları. Bu onların işiydi.

“Türün eğlence için öldürür,” dedim. “Doğru mu yalan mı?”

“Doğru,” diye fısıldadı Scouvrel.

Kulübemin kapısı açıldı ve rüzgârda salınmasını izlerken adımlarım yavaşlayarak sürtünmeye dönüştü. Kapımızı açık bırakmazdık. Özellikle soğukken. Birisi –ya da bir şey– orada olabilirdi. Bir elime av bıçağımı aldım, çok üşümüştüm ve hareket edemeyecek kadar korkmuştum. Adım adım eve girdim, her yöne baktım.

Annemin kulübesi her zaman bir topluiğne kadar derli topluydu ve her şey yerli yerinde olurdu. Otların, sirkenin ve temizliğin kokusu alınırdı. Kulübeyi daha önce hiç bu halde görmemiştim.

Sahip olduğumuz her şey kırılmış ve yerlere saçılmıştı. Yatakların içleri çıkarılmıştı. Battaniyeler yırtılmıştı. Yiyecekler yere dökülmüştü. Dikkatli bir şekilde ve kolaçan ederek, her kapının arkasını ve her kirişi özenle kontrol ederek dağınıklığın içinden geçtim. Çatı katını en sona sakladım. Boştu. Diğerleri gibi dağıtılmamıştı bile.

Evde hiç silah kalmamıştı. Her ok, yay ve hatta tamir edilmesi gerekenler bile gitmişti.

“Bunu insanlar yaptı,” dedi nazikçe Scouvrel. “Doğru mu yalan mı?”

“Doğru,” diye fısıldadım. Öfke içimde kabardı.

Benden artık avcılarının olmamamı istemeleri iyi olmuştu. Çünkü şu anda kasabamıza zarar verdiğini gördüğüm, kontrolden çıkmış yırtıcı şey insanlardı. Ve neredeyse Perileri avlamak istediğim kadar onları da avlamak istiyordum.

Aceleyle kulübeye gittim. Arama ekibi ya orayı aramayı unutmuştu ya da yarı kırık eşyaların ve dağınık bozulmamış ipin karmakarışıklığını araştırmaya değer bulmamıştı. Farkına varmadıkları şey, ev annemin dünyasıyken buranın babamın dünyası olmasıydı. Kulübenin her temiz köşesine karşılık, burada dağınık bir köşe vardı. Annemin sahip olduğu her katlanmış battaniyeye karşılık, babamın karışık bir ipi vardı. Annemin sakladığı her düzgün kuruyan ot demetine karşılık, babamın eski bir ok fıçısı ve onarılması gereken çeşitli uzun eşyaları vardı. Annemin dünyasında bulundurduğu her güzel silaha karşılık, burada birbirine dolanmış hurda yığınlarının altına saçılan bir düzine mükemmelden az silah vardı.

PERİ AVCISI

Eski yaylarından birini buldum; çocukluğundan kalmıştı ve onun için çok değerli olan ama artık bir erkeğin çekemeyeceği kadar küçüktü. Karışık ipler ve kurumuş yaprakların arasındaydı. Benim için mükemmeldi. Yarı yontulmuş bir sopa yığınının altında, şaftı kırık bir yay buldum. Ondan, son derece kullanışlı, iyi yağlanmış bir ip çekip babamın çocukluk yayını yeniden gerdim.

Yararlı okları bulmak daha uzun sürdü. Ama babam oklara takıktı ve göz önünde olan her şeyi kaybetme eğilimi vardı. Bu barakadaki her şeyin onarılamayacak kadar eski olduğunu düşünmek yanlış olurdu. Bu hataya düşmezdim.

Altı iyi ok ve hâlâ kullanıma fazlasıyla uygun olan eski, hafif küflü bir sadak buldum. Ok kılıfının altından geyik tüyünden yapılmış bir fare yuvası çıkardım ve içini oklarımla doldurdum.

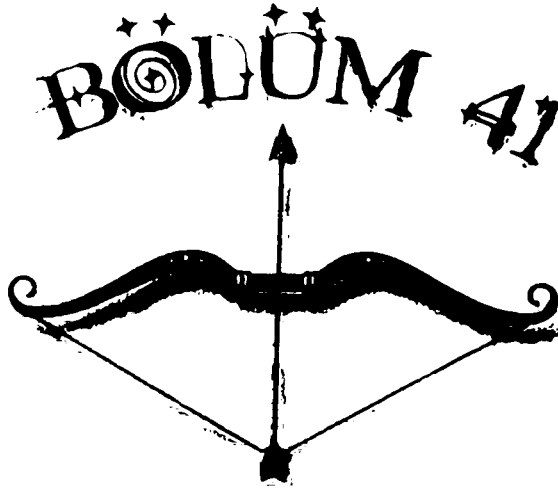
Ha! Kasaba halkına gösterecektim. Hepsi bana verdikleri ültimatoma pişman olacaktı. Evimizi dağıttıklarına pişman olacaklardı. Annemi esir aldıklarına pişman olacaklardı.

O tek boynuzlu atı avlayacak, anahtarı kullanacak ve babamı serbest bırakacaktım. Sonra hepsi bunların bedelini ödeyecekti.

Scouvrel bana katılana kadar alçak sesle güldüğümü fark etmemiştim. Aniden durdum. Komik bulduğu her neyse muhtemelen kötülük içeriyordu.

“Sen tanıdığım en kötü yaratıksın,” dedim. “Doğru mu yalan mı?”

Daha çok güldü. “Tanımak istemez miydin?”

Göz bağım kapalı olduğu sürece tek boynuzlu atın izini sürmek kolaydı. Ya da en azından nereye gittiğini görmek kolaydı. Ormanda ilerlerken ağaçlara çarpmamak elde değildi.

“Of!” diye söylendim bininci kez, eğilmiş bir söğüdün dalları yüzüme tokat attığında. Olan her şey için bu kadar öfkeli olmasaydım kendime acıyabilirdim ama başka duygulara yer yoktu. Ormanda yürüdüğüm her saat içimdeki öfke büyüyor, içimi ısıtıyor, bana şarkı söylüyor, içimi kaplıyordu.

“İntikam tatlıdır,” diye fısıldadı Scouvrel. “Doğru mu yalan mı?”

Cevap vermedim. Oyunundan bıkmıştım. İntikamın tatlı olup olmadığını kim bilebilirdi? İntikam istemiyordum. Sadece haklı olduğumu ve aptal olduklarını kanıtlamak istiyordum. Olen’in bir ucube olmadığımı görmesini istiyordum. Annemin benimle gurur duymasını istiyordum. Hepsinin yeniden avcı olmam için bana yalvarmasını istiyordum.

Tek boynuzlu at, bu kadar büyük bir yaratığa göre hızlı hareket ediyordu. Güneş gökyüzünün zirvesine ulaşana kadar beni tekrar dağlık düzlüklere çıkarmıştı. Ağaçların arasından süzülüyor, dalgalanan çimlerin ötesini tarıyordum. Bütün sabah kar yağmıştı ve kar taneleri şiddetli rüzgârda öyle fena

PERİ AVCISI

sürükleniyordu ki kar yığınları sadece bir taraftaki ağaçların gövdelerini kaplamış, diğer tarafı tamamen karla sıvarken, öteki tarafı çıplak bırakmıştı.

Doğayı bu kadar kızdıran her ne ise benim ruh halime çok iyi uyuyordu. Ama ovaların ötesini, tek boynuzlu atın nerede olabileceğini görmeme yardımcı olmuyordu. Ovaları tararken göz bağımı birkaç kez çıkarıp taktım. Bağ çıkardığımda sadece izi görebiliyordum; tek boynuzlu attan hiçbir iz yoktu. Gökyüzü Taşı çemberinin merkezine gidiyor gibiydi.

İçgüdülerim dikkatli olmamı söylüyordu ama onları duymazdan geldim. Bunun için gelmiştim.

Ok kılıfından yay ve bir ok çıkardım, oku dikkatlice yerleştirdim. Derin bir nefes alarak göz bağımı çıkarıp ovada yürümeye başladım.

Çemberin etrafındaki parıldayan taşları görebiliyordum; soluk beyaz bir halka şeklindeydi. Tek boynuzlu atın onlara doğru giden parlak mor izini görebiliyordum.

Başka bir şey göremiyordum. Çemberden uzakta iz yoktu. Tek boynuzlu attan iz yoktu.

Bedenim ürperdi, gerginliğim her sinir ucumda titreşiyordu.

Taşların arkasına mı saklanıyordu?

“Bu anahtarı kullanmama nasıl yardım edeceksin tek boynuzlu at?” diye mırıldandım.

Scouvrel, “Saç,” dedi ve yerimden sıçradım.

“Biliyorum,” dedim toparlanarak. “Saçını yıkaman gerekiyor.”

Arkaya atıp topuz yapmaya çalışmasına rağmen gözüne giren uzun saçlarıyla kafesin ortasına uzanmış, muhteşem görünen Scouvrel’a baktım. Dumanlı kanatları onu boğucu bir ocelerin gibi sarmıştı.

“Hayır,” dedi duruşunu düzelterek; sanki sadece pozisyonunu değiştirerek beni baştan çıkarabilecekti. “Tek boynuzlu atın saçını kastetmiştim. Çözmeye çalıştığın bilmeceyle bir ilgisi var.”

Homurdandım, kafesi kemerime takıp sıktım ve Yıldız Taşı çemberine doğru ilerlemeden önce yayımı yeniden hazırladım.

Gözlerimi çemberden ayırmadan ağırlığımı ayak parmaklarıma verdim, dikkatli bir şekilde karda uzun adımlarla ilerledim. Fırtına tipiye dönüşüyordu. Bu gece burada ya da evde uyuyabilmemin hiçbir yolu yoktu. Öyle ya da böyle çemberden geçecektim.

Dişlerimi sıktım ve karda ilerlemeye devam ettim.

Büyük taşların arkasından mor bir parıltı titredi. Babamda gözlemlediğim gibi yavaş ve sorunsuz hareket etmeye çalıştım. Zihnimi odaklamaya ve dikkatimi dağıtmamaya çalıştım.

Bekle.

Geçen sefer Scouvrel *böö* diye bağırmıştı. Sonrasında yaşanan kaos yüzünden unutmuştum. Daha önce atışımı mahvetmişti. Bu sefer de mahvedecek miydi? Ama şimdi yaptığım şeyi değiştirmek için çok geçti. Tek boynuzlu atı ürkütür ve şansımı kaybederdim.

Ağırlığımı ayağımın ucuna vererek öne eğildiğimde başım taş çemberinden içeri daldı. Tek boynuzlu at tam da umduğum gibi oradaydı.

Bakışlarımız buluştu. Gözleri bana cehennem ateşlerini gösteriyormuşçasına kırmızılıkla parladı.

Çok yakındım. Çok yaklaşmıştım.

Kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Nefes almak zordu. Koşamazdım yoksa tıpkı geyiğe yaptığı gibi sırtımı deşerdi. Woodreaver’a yaptığı gibi...

PERİ AVCISI

Duruşumu sabitledim, kalbim boğazımda atıyordu. Okumu dikkatlice hizaladım, çektim... çektim... bekledim, mükemmel atışımı buldum...

Şimdi Allie!

Oku bıraktım.

O an tek boynuzlu at şaha kalktı. Ok vücudunun altından geçip gitti. Döndü ve ben ikinci bir ok çekmeden bana doğru hücum etmeye başladı.

Hayır, hayır, hayır!

Scouvrel, “Kötü atış,” diye tısladı ve dalga mı geçiyor yoksa gerçekten benim için endişeleniyor mu anlamadım. Sesi neredeyse endişeli gibi geliyordu.

Yine de bir ok daha almaya çalıştım, ağzım kurumuştü. Korku, buz gibi bir rüzgârmışçasına içimi parçalıyordu. El yordamıyla oku ararken aceleden yere düşürdüm. Çok geçti. Scouvrel kadar duyarlıymış, onun kadar Peri’ymiş gibi tek boynuzlu atın gözündeki insani parıltıyı görebiliyordum.

Tek boynuzlu at şaha kalktığında ona sırtımı dönmeye cesaret edemedim ama toynaklarından sıyrıldım. Soğuk havada nefesi üzerime esiyor, küçük bulutlar gibi asılı buhar akıntıları bırakıyordu. Kalbim boğazımdaydı. Nefes alamıyordum.

Düşün Allie, düşün!

Kafes bacağıma çarptı.

Ve işte o an aklıma bir fikir geldi.

Gözlerimi tek boynuzlu ata odakladım; elim kafesteydi, onu okşuyordu.

Tek boynuzlu at sadece boynuzlu bir attı. Diğerleri gibi sadece bir yaratıktı. *Özel bir durum yok, dedim kendi kendime. Kemik ve kandan oluşan bir şey. Bir gün toprağa dönecek olan topraktan bir şey.*

Toynakları yere çarptığında ve kar aniden durduğunda uzun, sakın bir nefes aldım.

Sadece bir pislik. Herhangi bir canlıdan daha özel veya büyümlü değil.

Gözünün içine baktım, içimde kükreyen bir meydan okuma vardı. Neden başını eğdiğini düşünmeyi reddettim. Eğilirken boynuzunun ucuna bakmayı reddettim.

“Hayır,” diye fısıldadı Scouvrel. “Yapma.”

Odaklandım. Kir. Kül. Toz. Toprak.

Tek boynuzlu at hücum etti.

Hiçbir şey dikkatimi dağıtmasın diye gözlerimi kapattım.

Hiçbir şey olmamıştı. Bugün buradaydı ama bugün neydi? Çağlarda bir göz kırpma, sonsuzlukta küçücük bir ışık kıvılcımıydı.

Hiçbir şeydi.

Yüzüme bir şeyin değdiğini hissettim.

Gözlerimi açtığımda onu göremedim.

Kafesten korkunç bir çığlık geldiğinde kemerimden çözüp çıkardım ve göz hizama kaldırdım. Neredeyse ben de çığlık atacaktım. Kafesin içinde Scouvrel yana doğru sıçradı, kafes elimde sallanırken dengesini zor koruyordu. Tek boynuzlu at –artık küçücüktü– Scouvrel’ın üzerine atıldı. Dikiş iğnesiyle fırlayarak yaratığın yan tarafını deldi, havaya sıçradı ve tam tek boynuzlu at onun bulunduğu yeri delmeye çalışırken bir ön takla attı. Yere indi ve muhteşem kasları gerilirken iğneyi tekrar yaratığa sapladı.

Bir sıçrayış daha gerçekleştirdiğinde havada döndü. Tek eliyle yelesini kavrayarak tek boynuzlu atın sırtına indi. At, onu sırtından düşürmek için deli gibi zıpladı. Kafes çok küçüktü. Tek boynuzlu at eğilirken, Scouvrel’ı demir

parmaklıklara çarptı ve acı içinde tısladı. Omzunun üzerinde ve sırtında kırmızı yaralar oluşmuştu.

Sebepl olduğum şeyden ötürü dehşete düşmüştüm, soluklanamıyordum.

“Benimle pazarlık et Avcı!” diye seslendi Scouvrel dişlerinin arasından.

“Oyun,” dedim nefes nefese.

“Oyunu unut ve benimle pazarlık et.” Gözleri vahşiydi.

Umursamamalıydım, tüm düşmanlarımla o kafeste olmasına sevinmeliydim ama *umursadım*. Bu küçümseyici sesi ve kaba kıkırdamayı sevmeye başlamıştım. Dürüst olmam gerekirse, elimdeki bir arkadaşla en yakın şey o olabilirdi. Dürüst olmam gerekirse, onun bu canavarın toynakları altında çiğnenmesi, keskin boynuzuyla deşilerek öldürülmesi veya yakılması fikrinden gerçekten keyif almıyordum.

“Düşünmeyi bırak ve pazarlık et Avcı! Benimle pazarlık et!”

“Çemberi açmam gerekiyor ve içeri girersem oraya giren insanları kurtarabileceğimden emin olmam gerekiyor,” dedim aceleyle, tek boynuzlu at tekrar şaha kalkıp Scouvrel’ı parmaklıklara çarparken irkildim. Dumanlı kanatları titriyordu, tısladı.

“Sana çemberi nasıl açacağını anlatacağım,” dedi, acı sesine yansımıştı. “Seni tam olarak aradığın kişiye götürmesi için nasıl açılacağını söyleyeceğim. Eğer karşılığında tek boynuzlu atı bu kafesten çıkarıp Peri Diyarı’na salıvermeyi kabul edersen!”

Tek boynuzlu at tekrar eğildiğinde neredeyse oturduğu yerden düşüyordu. İki eliyle parlak beyaz yeleyi tutarken iğne elinden fırladı.

“Lütfen!” diye yalvardı, sözleri çaresizdi. İçimde bir korku dalgasının yükseldiğini hissettim. Düşünmeden pazarlık

yapmamalıydım ama şimdi yapmazsam o ölecekti ve çemberi nasıl yeniden açacağımı öğrenme şansımı bir daha kaybedecektim. Ayrıca eğer ikimiz girersek iki kişi de çıkabilirdi. Belki çıkanlar babam ve Hulanna olurdu. “Lütfen!”

“Kabul ediyorum!” dedim tükürürcesine. O kadar gerilmiştim ki gerginliğim neredeyse içimdeki kararlılığın ateşini bastırıyor gibiydi.

Scouvrel biraz nefes nefese, “Tek boynuzlu at kafese girerken üzerine bir saç düştü,” dedi. “Pelerinin üzerinde. Saçı al, anahtarın etrafına sar. Bu sana çemberi açmak için kullanman gereken gücü verecek. Ardından diğer tarafta görmek istediğin kişinin adını söyleyip niyet ederek çembere gir.”

“Kulağa çok saçma geliyor!” diye itiraz ettim ama saç çoktan bulmuştum.

Göz bağımı taktım, yayımı tekrar sadağıma koydum, okumu aldım, annemin bana bıraktığı çantayı almak için geri koştum.

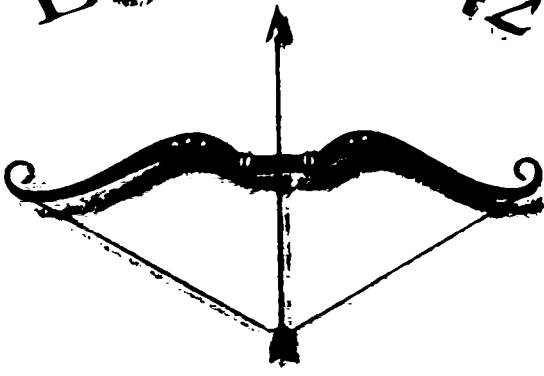
“Ne yapıyorsun?” diye tısladı Scouvrel. “Acele et!”

“Dur biraz,” dedim alaycı bir şekilde ama gözlerimdeki bağı çıkarıp gümüşü tek boynuzlu at saçını anahtarın etrafına sararken ve ismi fısıldarken tek yapabildiğim nefesimi normal tutmaktı. Çembere girdim.

Söyleyeceğimi düşündüğüm ismi söylememiştim.

“Hulanna Hunter.”

BÖLÜM 42

İkimiz de on altı yaşındayken Hulanna, Rootdigger'ın en büyük oğlu Aden'ı çok sevdiğine karar vermişti. Annemler onu azarlasa da sık sık ev işlerini bırakıp gizlice dışarı çıkar, onu görmeye giderdi.

Bir sabah keçi ağlında keçilere su verirken yanıma gelmişti.

“Aden'ı görmeye gidiyorum,” demişti, elindeki elbiseyi ışığa tutup inceleyerek. Diğer elindeki elma kadar kırmızıydı. Ona iki yıl önce verildiğinden beri istediğim elbiseydi bu. Şu anda çok sevdiği mavi elbise yerine onu giymeyi düşünmesi şaşırtıcıydı. “Keçileri benim yerime otlatırsan, bu elimdekini sana veririm.”

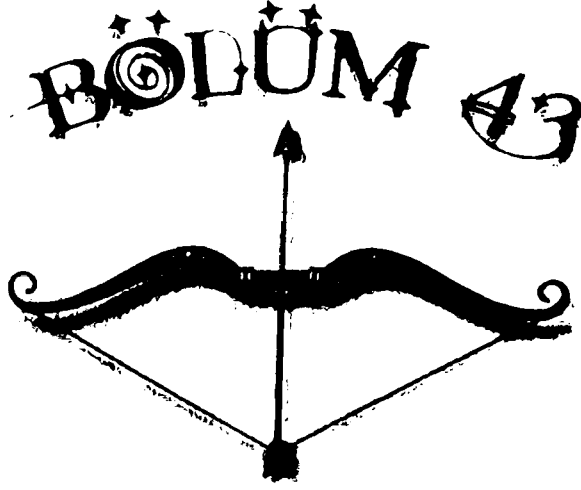
Çok fazla iddialı olduğunu bildiğim kırmızı elbiseye bakarak yutkundum. Evet diyeceğimi biliyormuş gibi gülümsemişti.

“Zaten otlatmaya gidiyordum,” demiştim kısaca.

Ama o gece elbiseye bakmaya gittiğimde bana elmayı uzatmıştı.

“Anlaştığımız gibi,” demişti gülümseyerek.

Yalan söylemedi, demiştim kendime. *Ne de olsa elma da elindeydi.*

Ormandan geldiğim için yine ormana adım atmayı beklemiştim; sadece bu orman Peri Diyarı'nda olacaktı. Bunun da diğer her şey kadar şaşırtıcı olacağını bilmeliydim.

Taşlardan oluşan bir çemberin ortasında duruyordum. Sadece benim dünyamdaki taşların aksine bunlar ancak bir kamp ateşini çevreleyecek kadar büyüktü ve cilalanmış ama kesilmemiş, zengin bir şarabın sıcak rengiyle parıldayan, kafatası büyüklüğündeki mücevherlere benziyorlardı.

Taşları çevreleyen devasa ağaçlar vardı; yaşlı bir ormandı. Her biri, o kalın gövdenin içine benden en az dört tane sığdıracak kadar genişti. Dalları o kadar yüksekti ki kasabamız altlarına sığabilir, fırtınalardan ve güneşten korunabilirdi. Ağaçların bazıları –büyük kırmızı yapraklı ve budaklı kabuklu olanlar– kalın gövdelerinin içine tüm kulübemizi alacak kadar büyüktü. Yanardöner mor-kırmızı ışıkla parlıyorlardı. Puslu bir alacakaranlıktı ve yüzlerce küçük ışık ağaçlardan sarkıyor, canlılarmış gibi hafifçe salınıyorlardı. Belki de canlılardı.

Binlerce farklı biçimde yüzlerce yaratık ağaçların arasında titreyerek görünüp yok oluyordu. Kedikuşlar; şahinler, kuzgunlar, sığırcıklar ve alakargalarla havada süzülüyordu. Hiçbiri alacakaranlık olmasından ya da gece için bir tünec bulmaları

ya da avlanmaya başlamaları gerektiği konusunda endişelenmiyordu. Tilkiler mürekkebi andıran gölgelerin arasından kayıp gidiyor, tavşanlar ayakların altındaki ölü şarap rengi kalın halıda koşturuyordu.

Her şeyin ortasında kar döne döne yağıyor, alacakaranlığın açık eflatun ve kömür rengine karşın tüm beyazlığıyla ışıklar altında parıldıyordu. O kadar seyrek ki kış mevsiminin toprak üzerindeki hak talebinden ziyade süsleme gibi duruyordu.

Baktığım her yerde Peri vardı. Muhteşem, canavarca, imkânsız Periler. Bazıları kanatlı, bazıları boynuzlu, bazıları toynaklıydı. Hatta bir pelerin altından çıkan ve sahibinin tuttuğu asaya dolanan bir kuyruk bile fark ettim. Hiç görmediğim türden giysiler giymişlerdi; Scouvrel'in veya Hulanna'yı almaya gelen Peri'nin bile üzerinde görmemiştim.

Bana en yakın taş çemberden çıkan kadın nefesini tuttu ama ben de onun kadar şok olmuşum. Sarı elbisesinin eteğinde, alev kırmızısından en zengin tavus kuşu mavisine kadar çeşitli renklerde gerçek kuşları kafeslerde tutan bölmeler vardı. Yanındaki, parlak cilalı koç boynuzları olan esmer bir güzelliğe sahip kadın, canlı siyah sarmaşıklardan daracık bir elbise giymişti. Ben izlerken yer değiştirip hareket ettiler, şekil değiştirdiler ve sırayla derisini istedikleri gibi örttüler ya da açığa çıkardılar.

Bir erkek Peri, erimiş metal gibi gümüş bir maddeyle dolu bir bardağı tutarak kıs kıs güldü. Koyu kahverengi dikenlerle kaplı ellerine aldı ve dudaklarında gümüş bir leke bırakarak içti ama kertenkele gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

Hepsi beni, ormanın eski tanrıları gibi güzel, açgözlü yüzlerle izledi. Bu bir tür partiydi ama görünüşüm karşısında

donup kalmışlardı, kahkahalar kesilmişti. Dansları durmuştu. İçkileri yarım kalmıştı.

Kışı getirip hepsini büyülemişim gibi donup kaldılar.

Göz bağımın hâlâ gözümde olmadığını ancak o zaman fark ettim.

Yukarı çekmeye başladım ama Scouvrel tek kelimeyle beni durdurdu. “Yapma.”

“Ne...”

Scouvrel boğuk bir sesle, “Pazarlık pazarlıktır Avcı,” dedi. “Tek boynuzlu atı serbest bırak.”

Ani donmaları beni de dondurmuş gibi tüm gözler üzerimdeyken gergin bir halde yutkundum. Gözlerimi onlardan alamıyordum.

Etrafımdaki Periler dağılırken el yordamıyla kafesin mandalını aradım.

Arkalarında, üst tarafından dumandan oluşan şelale gibi bir şeyin aktığı bir uçurum yükseliyordu. Duman dalgalı beyaz ve bulanık, yarı saydam süt gibi bir çıkıntıdan diğerine baştan çıkarıcı pürüzsüz bir şekilde dökülüyordu. Üzerimde daha önce hiç hissetmediğim bir büyü yarattı, öyle ki oturup havuzdan havuza dökülen dumanı izlemekten başka bir şey istemedim.

Şelalenin dibinde dalgalanan ve hareketlenen atların şekillerini oluşturan duman ve dalgalar üzerinde büyük gemiler, sıçrayan ejderhalar, yanan kaleler, geniş kılıç darbeleri ve fırlatılan ateş topları ile savaşılan muhteşem kahramanlar ve korkunç kötü adamlar vardı. Duman etrafta dalga dalga yayılırken, bulunduğumuz yere doğru eğilirken yeri kucaklarken ve toplanmış Perilerin bacaklarının arasından ve eteklerinden yukarı dalgalanırken bir Efsanevi sahne bir sonrakine ve bir sonrakine dönüştü.

PERİ AVCISI

Ve o tepenin zirvesinde, dumanın önünde duran, kalabalık aralandıkça ortaya çıkan ve hatırladığımdan daha güzel –düşündüğümünden daha güzel– olan ikiz kız kardeşim duruyordu.

Bir yanında Olen’in babası omuzlarından dumanla kaplı boğumlu bir ağaca çivilenmişti. Parçalanmış mandolini ayaklarının dibinde duruyordu ve gözleri donuklaşmış, başı büyük bir acıyla öne eğilmişti.

Bakışlarım kız kardeşime, yüzündeki meleksi gülümsemeye ve ardından dumanın içinde parıldayan başka bir bükülmüş ağacın olduğu diğer tarafına kaydı. İlahici gibi ağaca çivilenmiş kişi babamdı. Gözleri meydan okurcasına alev alev yanıyordu ama kendi başı artık onu kaldıramıyormuş gibi öne eğilmişti ve beni görmesine rağmen bir şey söylememişti.

Dehşet içimi doldurdu, ağzımda ekşi bir tat bıraktı ve uzuvlarımı hışırdayan yapraklar gibi titretti.

“Alastra,” dedi kız kardeşim, gülümsemesi bir çocuğunki kadar masumdu. “Biri geçitten geçtiğine göre başka biri diğer tarafa geçebilir. Fakat kim? Hımmm... Hangisi? Elimdekilerden hangisi?”

Ellerini Olen’in babasının ve babamın kafalarına koyacak şekilde iki yana açtı ve çevremde Perilerin bu büyük şakaya, onların özgürlüğüyle dalga geçme gaddarlığına kahkahalar attığını duydum.

Ama kesinlikle bu Hulanna olamazdı. Karşımdaki, rüya gibi gözleri ve tatlı gülümsemeleri olan ikiz kardeşim değildi. Benim arkadaşım değildi. Bencil ve umursamaz olabileceğini biliyordum ama aynı zamanda sadık ve cesur da olabilirdi. Bu o değildi. Eskiden olduğu kişi bu değildi.

Ama ağzımda elma tadıyla net bir şekilde, “Babamı serbest bırakmanı istiyorum,” dedim.

Anahtarı hâlâ elimde tutuyordum. Cebime soktuğumda bu bir şeyleri değiştirmiş gibi gözleri vahşileşti ve Peri arkadaşlarıyla güldü.

“Oldu bil.”

Nefesim kesilirken Olen’in babası ortadan kayboldu. İhanet içimi kemiriyordu.

“Pekâlâ,” dedi ağzını buruk bir şekilde bükerek. “Birinin babası.”

“Lütfen,” diye fısıldadı Scouvrel. “Pazarlık.”

Hulanna’ya odaklanmam gerekiyordu. Babamı kurtarmanın bir yolunu bulmalıydım. Şu anda ihtiyacım olmayan şey, Scouvrel’in dikkatimi dağıtmasıydı.

Kafesi açtım.

Tek boynuzlu at dışarı fırladı, toprağı eşelerken yeniden tam boyutuna ulaştı, altındaki buruşuk kızıl yaprakları ezdi ve soluğu karla kaplı havaya karıştı, nefesi bir duman şelalesi gibi dışarı aktı. Scouvrel’in güç mücadelesinde defalarca bıçakladığı yerden benekli yanlarına kırmızı kan akıyordu.

Scouvrel tek boynuzlu atın sırtından ters ters baktı. Elinde artık bir kılıç kadar büyük olan iğne vardı. Her zamankinden daha güzeldi, büyüleyici bir karanlık gözlerini doldurdu ve dumanlı kanatları cehennem sütunları gibi etrafında döndü.

Tüm o dünya dışı görkemine rağmen gözlerim onun üzerinde değildi. Babamdaydı; bize bakarken zar zor kontrol altına aldığı öfkedeydi. Onu serbest bırakmak istemiştım. Bu fedakârlığın bir işe yaramasını istemiştım.

Kafesi dikkatlice yere koydum ve ok kılıfından yayımı çekip yumuşak bir hareketle gerdim.

“Sarayların Düzenbazı,” diye fısıldadı kız kardeşim. Gözleri Scouvrel’daydı. Sesinde ölümcül bir ton vardı. Yeşil gözlü Peri arkadaşı yanında durmak için öne çıktı.

PERİ AVCISI

Ardından genişçe gülümsedi. “Kupa Sarayı’nda her zaman hoş karşılanırsın Düzenbaz ama bize getirdiğin bu oyun da nesi?”

Tek boynuzlu at sakinleşti ve aniden tüm kötü iradesini kaybetmiş, Scouvrel’in bineğinden başka bir şey olmamış gibi homurdandı.

“Tamamen bana ait bir oyun, Kupaların Lordu ve Leydisi,” dedi gülerek ve artık bir kılıç büyüklüğünde olan iğnesini şimşek hızında fırlatıp önümdeki kafese vurdu. Havada dönerek onu yakaladığında, tek boynuzlu atın kafasından bir saç teli çekip sapına doladığında ve acımasız bir acıma ifadesiyle bana baktığında nefesim kesildi.

Acıma ifadesi sadece benim hayal gücümdeymiş gibi ani, muzip bir göz kırpışıyla beni şaşırttı ve sonra, düşündüğüm-den de hızlı bir şekilde her şey değişti. Dünya değişiyor gibiydi. Beyazları görünmeyecek kadar kanla kaplı, ezilmiş ve çamurlu toynaklar tarafından çiğnenmiş bir bezin üzerindeydim.

Kolum kadar kalın demir parmaklıkların arkasından, birdenbire çok daha büyük görünen dünyaya baktım.

Nefesim yeniden kesildi. Su dışında nefes almaya çalışan bir balık gibi, gözlerim aynı derecede geniş, kalbim aynı derecede hızlı atıyor ve ormanın içinden geçen duman gibi umutsuzluk içimde sürünüyordu.

Ahır kapısı kadar büyük olan parlak yeşil bir göz kafesin içindeki bana baktı ve Scouvrel’in sesi, “Yayını aldım. O oklar artık pek işine yaramayacak. Hepsi ancak bir kıymık büyüklüğünde.”

“Ne oyunu bu?” diye sordum, kız kardeşimin yanındaki Prens’i taklit ederek. Scouvrel güldü.

“Oyunlarımı kan, kemik, ruh ve kalp karşılığında oynarım... ve bazen de öpücük karşılığında.” Son göz kırpması beni her şeyden daha tedirgin etti.

Tamamen onun insafına kalmıştım.

Ve o benim elimdeyken ona pek nazik davranmamıştım.

Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir korku, kafesin kenarına eğilip kusana kadar bedenimi zayıflattı.

Scouvrel küfretti ve kusmuğumun beyaz tek boynuzlu atın yelesinin yan tarafına sıçradığını fark ettim. Ancak tek boynuzlu at yeniden şaha kalktığına ve Scouvrel kız kardeşime seslendiğinde Kupa Sarayı sadece güldü.

“Bulabilirsen bul beni Kupa Leydisi, o zaman gerçek bir oyun oynayacağız!”

Tek boynuzlu at, ön ayakları yere değmeden öne doğru sıçradı.

Tek boynuzlu at hızla uzaklaşırken ve sonunda görülemeyecek kadar küçülürken bakışlarım çaresizce babaminkini aradı; acı yüklü umutsuz bakışlarımız birbirine kilitlendi.

Yüreğim, kapanda çırpınan bir kuş gibiydi. Nefesim titriyordu. Neredeyse nefes alamıyordum. Kendimi kontrol altına almazsam bayılacaktım.

“Peri Diyarı’na gelmek istemen işime geldi Küçük Avcı,” dedi Scouvrel. Parmaklıklara sarılıp en iyi çabalarımın Scouvrel’in dünyayla kıyasladığı peynir gibi ufalanmasını izliyordum. “Bunun gibi başka parlak fikirlerin varsa mutlaka benimle paylaş. Bir oyuna her zaman hazırım.”

“Buradan sağ çıkamayacağım,” dedim zar zor nefes alırken. “Doğru mu yalan mı?”

“Doğru,” dedi. Kan kaybeden tek boynuzlu atı kadife karanlığa sürerken sesi neredeyse üzgün çıkmıştı.

“Elinde olsa beni öldürürsün,” dedi. Sesinde acı vardı. “Doğru mu yalan mı?”

“Doğru,” diye kabul ettim. Korkumun yerini öfkenin alıp beni beslediğini, odaklanmam için bana güç verdiğini hissettim.

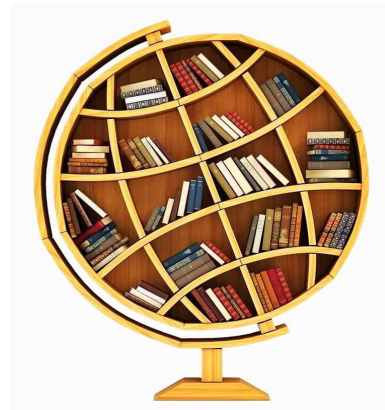
PERİ AVCISI

Ona bunun hesabını ödetecektim.

Sonra da Hulanna'nın peşine düşüp babamı serbest bırakacaktım.

Buraya geldiğimde tek istediğim buydu ama birdenbire bu yeterli gelmemeye başlamıştı. Hem de hiç. Onlarla işim bittiğinde, tüm bu Perileri ve Peri masallarının her birini bitirecektim. Hiçbir insan bir daha “Peri” adını duymayana ya da bu kelimenin ne anlama geldiğini dahi bilmeyene dek buradan ayrılmayacaktım. Bütün bu tür, büyükannelerin şımarık çocukları korkutmak için anlattığı aptalca bir masaldan başka bir şey olmayana dek.

“Dikkatli ol Küçük Avcı,” diye fısıldadı Scouvrel. “Yüzündeki o ifadeyle bir Peri gibi görünmeye başladın.”

THG
0782174
UPV

0782174 UPV